O LUME FĂRĂ TINE

beth revis

young art

Beth Revis este o cunoscută scriitoare americană de romane Young Adult, traduse în zeci de limbi. Beth s-a născut în North Carolina și a studiat la NC State University. Înainte de a-și dedica tot timpul scrisului, a fost o vreme profesoară, activitate care, spre surprinderea ei, i-a plăcut la nebunie și la care i-a fost greu să renunțe. În prezent locuiește în North Carolina, cu soțul ei și câinele lor pe nume Sirius, botezat astfel după personajul Sirius Black din *Harry Potter*.

Beth Revis spune despre *O lume fără tine* că e o carte cu adevărat specială pentru ea, cu referințe semi-autobiografice, în care a ascuns o mulțime de aluzii și indicii referitoare la filmele sau cărțile ei preferate, de la *Doctor Who* la *Harry Potter*.

BETH REVIS

O LUME FĂRĂ TINE

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu
Corector: Theodor Zamfir
Operare corecturi: Roxana Pogonici
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REVIS, BETH

O lume fără tine / Beth Revis ; trad. din engleză de Iulia Arsintescu. - București : Youngart, 2017

ISBN 978-606-8811-34-5

I. Arsintescu, Iulia (trad.)

821.111

Beth Revis
A World Without You
Copyright (c) 2016 by Beth Revis

© **young**art, 2017, pentru prezenta ediție
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

Lui Luke, motivul pentru care
am început să scriu această carte,
și lui Jack, motivul pentru care
am terminat-o.
Dei gratia.

„Universul se desfășoară, fără îndoială,
așa cum ne așteptăm de la el."
Max Ehrmann, *Desiderata*

Capitolul 1

— E vremea, Bo, zice Ryan, punându-mi o mână pe umăr.

Mă scutur de sub mâna lui.

— Haide, prietene.

Se întinde din nou spre mine, dar mă trag într-o parte. „Prietene". Ryan nu-mi e prieten și n-are rost să pretindă că mi-ar fi. Ryan nu este prieten cu nimeni.

Pașii mei sună dogit pe scândurile roase ale vechii faleze de lemn, dar curând trebuie să mă opresc. Poarta uriașă de metal din fața mea este vopsită în verde, ca să fie în armonie cu mediul ambiant, ceea ce e o prostie, pentru că mediul ambiant de aici nu e tocmai verde. În orice caz, mă oprește să înaintez. Nu că aș avea unde să evadez.

Academia Berkshire, locul unde trăiesc cinci zile pe săptămână, se află pe o insulă. Nu-i un paradis tropical – nici vorbă. Dintre toate locurile din lume, se află taman în *Massachussets*. Tot ce e minunat la traiul pe o insulă aici este pe dos. Insulele au plaje și ocean, așa-i? Le găsești și pe Insula Pear, dar baftă dacă încerci să te distrezi la soare aici! Avem și noi soare, fără îndoială, dar este mereu ascuns de nori. Și de ploaie. Uneori de zăpadă. Ninge foarte des. Și bate vântul. Vântul este teribil de puternic și îți suflă nisipul în față de parcă ar avea o răfuială personală cu tine. Iar în vara scurtă pe care o avem, când chiar strălucește soarele, avem o lună în care ne potopesc roiuri de muște.

Nu muște drăguțe, care numai bâzâie, ci muște verzi și grase. Înțeapă și mușcă și sunt cele mai ticăloase zburătoare cu putință, parcă făcute special să strice ziua oricui ar îndrăzni să creadă că traiul pe o insulă înseamnă să, nu știu, să zaci pe plajă sau să te bucuri de soare.

Nu avem nici măcar o faleză de scânduri ca lumea. Faleza noastră a fost construită acum cincizeci de ani și e cam nasol să mergi desculț pe ea. Ca să nu mai vorbim că trece printr-o *mlaștină*, așa că singurii care chiar *vor* s-o folosească sunt boșorogii care se uită după *păsări*.

Ce-mi mai place viața pe insulă!

— Hai, frate, zice din nou Ryan, de data asta ceva mai nerăbdător. E timpul să plecăm.

Mă întorc și mă reazem cu spatele de poarta de metal.

— N-are niciun rost.

Ryan ridică din umeri.

Mă desprind de poartă și îl urmez înapoi spre Berkshire, conacul de cărămidă care abia se vede printre copaci, în depărtare.

Doctorul spune că Berkshire a fost amplasat aici – la marginea unei insule care nu-i deloc un paradis tropical – datorită unei subvenții guvernamentale speciale. Mare parte din insulă este parc național. În capătul sudic, unde suntem noi, se află numai Berk și niște ruine vechi de-acum șaptezeci de ani unde a fost o „tabără" pentru bolnavi de poliomielită. Partea de nord a insulei este plină de chioșcuri cu înghețată și de turiști, dar noi ajungem foarte rar acolo.

Ryan merge târându-și picioarele înaintea mea și tace. Bun. Nu am chef de vorbă.

Sunt furios.

Toată povestea asta nu are niciun sens. Toată ziua asta. Nu există vreun motiv pentru care să fiu aici. Pentru care să fac asta.

— Trebuie să înțelegi, mi-a spus dr. Franklin de dimineață, când l-am anunțat că nu mă duc la adunare. Oamenii au nevoie de împăcare.

— Eu n-am, am bombănit.

Doctorul mi-a adresat zâmbetul acela mieros și compătimitor al oamenilor care cred că știu mai multe decât tine.

— Vino chiar și așa, a zis el.

Am sperat că dacă hoinăresc cât mai departe pe insulă, o să uite de mine. Sau măcar se va preface că a uitat. O să mă lase măcar de data asta să fiu invizibil.

Dar nu.

Dăm colțul și Academia Berkshire se ridică în fața noastră austeră și oficială. Pe hârtie, probabil că viața mea pare cât se poate de minunată, din moment ce trăiesc într-un conac aflat pe o insulă. Dar exact așa cum Insula Pear este o variantă deformată a ceea ce ar trebui să fie o insulă, la fel este și clădirea enormă de cărămidă cu turle ascuțite. Nu-i palatul lui Bruce Wayne[1]; este o școală cu internat.

Respir adânc și îmi potrivesc pașii ca să merg lângă Ryan, nu în urma lui. Sunt un ticălos. Sunt furios și nu vreau să fiu aici – și nu mă refer la insulă, vreau să spun *aici*. Pe insulă vreau să fiu. Vreau să fiu și la Berk. Nu mă înțelegeți greșit, povestea cu mușchii, cu frigul și tot restul e nasoală, dar Academia Berkshire în sine... Locul ăsta este cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dar nu vreau să fiu... aici. Nu în acest moment. Nu în felul ăsta. Vreau să mă aflu aici, dar cu două săptămâni în urmă, când totul era bine. Sau acum șapte luni, când am urcat prima oară cu mașina drumul de pietriș spre ușile deschise ale Academiei. Sau acum opt luni, când nici măcar nu venisem la Berkshire și încă nu aflasem că urma să devină noul meu cămin. Aș vrea să fie atunci.

Nu acum.

---

[1] Numele real al supereroului Batman (n. red.).

Deasupra arcadelor ușilor de nuc din capătul de sus al scărilor, unde încă mai zăbovesc niște elevi, atârnă pânze negre. Pe aleea circulară din față sunt parcate câteva mașini. Recunosc Buickul tatei. Grozav! Așadar, au fost invitate și familiile. Dr. Franklin, conducătorul grupului nostru, iese grăbit din clădire și coboară scările de cărămidă. Îi cade privirea pe mine și fața i se destinde; ridurile din jurul ochilor i se îmblânzesc, iar maxilarul i se descleștează.

— Vino, îmi spune cu blândețe.

Pe urmă se întoarce spre elevii care încă pierd vremea pe-afară și le aruncă o privire severă.

— Hai, toată lumea, a venit momentul.

Dr. Franklin ne conduce prin sălile cu pardoseală de lemn de la parterul conacului Berkshire. Foarte rar folosește cineva parterul – este un loc oficial, rezervat pentru Ziua Familiei, pentru banchetele academice, pentru ceremoniile de absolvire și, la un moment dat, după o adunare de fonduri, pentru un bal elegant dat de consiliul academiei în cinstea celor mai importanți susținători financiari ai școlii. Sofia și cu mine ne-am strecurat în bucătărie în dimineața de după bal și am șterpelit ce mai rămăsese în sticlele aproape goale de șampanie trezită, care urmau să fie aruncate.

Îl urmăm pe doctor prin saloanele principale, cu pașii înfundați de covoarele groase care acoperă dușumeaua. La parter, totul este întunecos și sumbru – îmi place mult mai mult sala comună de la primul etaj pe care o împart cu cei din grupul meu. Personalul de la bucătărie a aranjat de-a lungul unui perete un bufet cu autoservire. Cred că azi vom mânca toți deodată, nu în serii, ca de obicei. Oare de ce atunci când se ivește în viață o undă de tragedie, oamenii în vârstă nu-și doresc decât să gătească? Nu e ca și cum o farfurie cu mâncare poate rezolva ceva. În jurul nostru plutește miros de cașcaval topit și de legume coapte, iar eu îmi încleștez pumnii.

O cină plăcută nu ne va face să ne simțim mai bine.

Doctorul deschide ușile largi din capătul holului lung și le ține ca să ieșim în curte. Ceilalți elevi de la Berkshire ne așteptă deja în micul amfiteatru unde profesorii țin uneori cursuri în aer liber, atunci când nu e prea frig. Cercetez repede mulțimea și îmi descopăr familia undeva în spate, îmbrăcați în hainele cele mai bune. Tata probabil că îmi simte privirea. Se întoarce și mă urmărește cum cobor în spatele doctorului Franklin scările care duc la mica scenă de jos. Îmi vede blugii rupți și tricoul negru decolorat și clatină din cap. Las' să se uite, treaba lui! Există un motiv pentru care eu sunt la o școală cu internat, iar el este acasă – suntem amândoi bucuroși să fie niște kilometri între noi și prezența lui nu face decât să sublinieze cât de nasoală va fi ziua de azi.

Directorul școlii – un bărbat mai în vârstă, chel, cu sprâncenele ridicate spre cer – stă în mijlocul scenei, în fața unei mese. Pare plictisit, dar când dr. Franklin îi face semn, dă din cap, își îndreaptă spatele și arborează o mască plină de bunăvoință.

— Ne aflăm azi aici ca să comemorăm pe cineva dintre noi, psalmodiază el.

Vorbește încet, dar aproape toată lumea îl ascultă atent.

Nu și eu. N-am nevoie de minciunile lui. Urmăresc în schimb cum o parte din personal aranjează lampioane pe masă. După o clipă, directorul ridică vocea.

— Acum, vreau să-i invit aici pe cei mai apropiați prieteni ai Sofiei Muniz – colegii de grup și îndrumătorul ei – ca să spună câteva cuvinte.

Se trage înapoi, iar pentru o clipă arată ca și cum are de gând să înghiontească pe toată lumea și să dea buzna la mâncare. Dar unul dintre profesori îi oferă un scaun lângă masă și se așază acolo.

Doctorul ne împinge în față pe Ryan și pe mine. Gwen și Harold, ceilalți elevi din grupul nostru, coboară deja

treptele de granit spre masa cu lampioane. Cum nu mă clintesc, dr. Franklin mă mai împinge o dată.

Bine. O s-o fac. Chiar dacă-i ceva fals.

Doctorul ia cuvântul primul. Vorbește despre Sofia ca despre eleva lui vedetă – și într-un fel cred că așa a și fost. *Este.* Este, adică. Dintre noi toți, Ryan are mai multă putere și control decât a avut vreodată Sofia, dar Sofia este genul de elevă liniștită și atentă pe care o plac profesorii. Nu face probleme niciodată. Și nici n-o dă în bară.

Spre deosebire de mine.

Vocea doctorului este încordată, ca și cum ar încerca să-și rețină lacrimile, și abia acum, urmărindu-l cum încearcă să explice ce a însemnat Sofia pentru el – pentru noi toți –, simt cum mi se pune un nod mare în gât. Clipesc des și mă uit în altă parte, încercând să mă concentrez asupra iederii care se cațără pe pereții Academiei. Nu numai pe mine mă afectează absența Sofiei – trebuie să mă forțez să-mi reamintesc asta. Tuturor ne lipsește.

Când doctorul termină de vorbit, se întoarce spre noi. Își îndreaptă privirea spre mine și este clar ce așteaptă: vrea să vorbesc. Vrea să-mi iau rămas-bun.

Scrâșnesc din dinți, mijesc ochii și nu mă clintesc din loc.

Dr. Franklin oftează și îi privește pe ceilalți. Harold n-ar vorbi niciodată în public; arată ca și cum ar fi gata să vomite chiar în clipa asta, numai pentru că stă aici. Întrucât toată treaba nu-l privește deloc, Ryan nu pare să dea nici măcar o ceapă degerată pe faptul că e aici. Dar Gwen tremură lângă mine și cuvintele stau să dea pe dinafară dinlăuntrul ei, așa cum apa clocotită zgâlțâie capacul unei oale. Vrea să vorbească, știu sigur. Dar se uită la mine și clatină foarte ușor din cap, iar doctorul încuviințează, acceptându-ne tăcerea.

Trecem în spatele mesei pe care personalul a pregătit-o pentru noi. Sunt cinci lampioane pe ea, toate de un alb palid. Gwen întinde mâna către primul și degetele îi scapără

scântei, dar dr. Franklin îi acoperă mâna cu a lui și o trage înapoi. Sunt părinți de față, oameni care nu fac parte din școală. Nu-i putem lăsa să vadă. Personalul aprinde lampioanele cu chibriturile lungi folosite pentru semineuri, apoi ne întind fiecăruia câte unul. Dr. Franklin parcă ar da să mai spună ceva, ceva poetic, dar înainte să se lanseze într-o litanie funebră, las lampionul să-mi alunece printre degete, și se ridică spre cerul cenușiu fără altă ceremonie. Ceilalți mă urmează, dar dr. Franklin dă drumul lampionului său abia după ce mai murmură ceva numai pentru sine, cu ochii închiși și cu capul plecat. Toată lumea se uită în sus. O rafală de vânt zgâlțâie lampionul lui Howard, șifonându-i hârtia umflată, dar apoi luminița prinde din nou avânt și le urmează pe celelalte în direcția oceanului.

Nimeni nu mă observă când plec.

Am învățat asta de la Sofia. Este foarte ușor să te faci invizibil.

Mă afund în grădină – care înseamnă de fapt doar câțiva copaci cioturoși și niște tufișuri încâlcite – apoi ocolesc Academia și o iau spre marginea domeniului. Nu către ocean – nu înspre locul unde lampioanele se luptă cu vântul ca să se înalțe și mai sus –, ci către poarta și ruinele de lângă Berkshire.

Spre ultimul loc unde am văzut-o.

Comemorarea asta cu vorbe goale și lampioane fragile nu-i decât o prostie. Și tot doliul ăsta n-are niciun rost.

Pentru că Sofia n-a murit.

Capitolul 2

O aud înainte să o văd. Nu mă surprinde că este singura care s-a obosit să mă caute după comemorare.

— Salut, Gwen, zic eu, în timp ce ea se așază lângă mine.

Îmi aruncă o privire posomorâtă. E ofticată că am plecat de la ceremonie.

— Nu doar ție îți este dor de ea, să știi.

— Știu.

Se uită urât la mine, dar apoi îi trece cheful de ceartă.

— Ăsta a fost mai întâi locul meu, zice ea cu voce mai blândă. Eu i l-am arătat Sofiei.

Nu știam. M-am gândit mereu la horn ca la locul *meu* de pe insulă. L-am descoperit în prima săptămână, după ce am cercetat câte ceva despre Berkshire și am descoperit că pe insulă se află ruinele uneia dintre cele mai vechi case construite de coloniști. Privirea îmi alunecă spre placa înnegrită de bronz prinsă de cărămizile sfărâmicioase de lângă hotarul domeniului academiei: RUINELE CASEI LUI CEDRIC MOOREHEADE. DISTRUSĂ DE UN INCENDIU ÎN 1775. CONSTRUITĂ INIȚIAL ÎN SALEM ÎN ANII 1660 DREPT CASA LUI ISAAC GOODALE DIN IPSWICH ȘI MUTATĂ PE INSULA PEAR ÎN 1692.

— De ce-ai venit aici? o întreb pe Gwen.

Pocnește din degete și stârnește o flacără săltăreață.

— Îmi plac hornurile.

— Aha. Bine.

Mie îmi place istoria, așa că am cercetat, desigur, ruinele, dar n-a mai rămas în picioare decât hornul. Totuși, mie îmi place locul ăsta pentru ceea ce a fost cândva – o casă construită înainte să fi fost America o țară – și pentru ceea ce trebuie să fi reprezentat – visul cuiva, locul de naștere al cuiva, raiul sigur al cuiva. Insula Pear n-a fost foarte populată. Demult, coloniștii aduceau aici cirezile de vite la păscut. Dar la un moment dat, o familie a hotărât că insula, cu roiurile ei de muște înțepătoare, cu vânturile ei sălbatice și cu vremea ei oribilă... insula asta ar putea reprezenta un cămin perfect. Hornul și vatra sunt tot ce-a mai rămas dintr-o familie. Oameni adevărați care au rezistat aici, acum câteva secole, cu viețile pierdute în decursul timpului.

Dar lui Gwen nu-i pasă de istorie. Ei îi place locul pur și simplu pentru ceea ce este acum. Se uită în centrul înnegrit al căminului, unde trebuie să fi ars de-a lungul timpului sute de focuri. Acum, acolo nu-i decât mușchi verde și câteva plante agățătoare. Gwen își împreunează palmele, mișcă prin aer degetul mare și în mijlocul lor apare o minge mică de foc. O aruncă spre iarba și plantele care cresc în vatra căminului, dar pământul este prea ud și verdeața prea crudă ca să se aprindă. Pe cărămizi se prelinge un firicel de fum, apoi dispare.

Asta este puterea lui Gwen. Pirochinezie. Abilitatea de a aprinde și de a controla focul.

Gwen se uită la fum. Umbrele copacilor ajung până la noi, iar aerul este umed, rece și puțin sărat.

După o tăcere lungă, Gwen începe să vorbească.

— Lui Harold nu-i place deloc aici. Zice că sunt vrăjitoare prin preajmă, spune ea, dându-și ochii peste cap. Băiatul ăla e *nebun* de legat. Nu are doar niște probleme, este nebun-nebun.

Harold vorbește cu morții. Puterea lui este probabil mai mare decât oricare dintre puterile noastre, dar este cea mai puțin folositoare și s-ar putea ca până la urmă să-l dea complet peste cap. Doctorul lucrează des cu el, încearcă să-l ajute să-și controleze darul și să filtreze vocile auzite, ca să poată culege măcar câteva informații folositoare de la ele.

Gwen își întinde picioarele în față, cu privirea fixată pe cămin. Liniștea dintre noi e tihnită. Eu nu simt nevoia să vorbesc; ne simțim amândoi în largul nostru stând pur și simplu împreună.

Înainte să vin la Berkshire, mă credeam singur. Am niște puteri pe care nu le are nimeni altcineva. Pot controla timpul... În fine, *control* este un cuvânt prea mare. Pot *uneori* să controlez timpul. Alteori mă controlează el pe mine, aruncându-mă aiurea prin istorie până când reușesc să mă întorc acolo unde ar trebui să fiu. Când au început episoadele astea, am crezut că ceva nu-i în regulă cu mine. Nu știam ce se întâmplă, așa că îmi era frică. Acum nu-mi mai este. Numai atunci când pierd controlul.

Prima oară am pierdut controlul asupra puterilor mele când aveam cincisprezece ani. Eram la ora de istorie și profesoara ne preda despre Războiul Civil. Ne vorbea despre Bătălia de la Shiloh, una dintre cele mai sângeroase, și ne-a spus cum s-a colorat în roșu un iaz de lângă câmpul de bătălie de la sângele curs din rănile soldaților. Ne-a explicat că asta-i o legendă și că probabil nu s-a întâmplat niciodată astfel, dar apoi am clipit.

Și am ajuns acolo.

Pur și simplu. Acum eram în clasă, iar în clipa următoare ajungeam la nenorocita de Bătălie de la Shiloh, în Tennessee, și era gălăgie, atât de mare gălăgie, încât aerul părea dens ca ceața și mirosea a sânge. Oamenii strigau, se trăgea cu puști și cu tunul, iar eu puteam vedea toate astea. Și pe urmă

am văzut iazul. Era exact cum îl descrisese profesoara: mic și roșu din cauza sângelui.

Nu știu ce s-a întâmplat mai departe. Cred că m-am pierdut. Am început să țip, să țip, să țip și pe urmă am clipit din nou.

Și m-am întors în clasă.

Am speriat rău pe toată lumea, evident. Toată clasa se holba la mine. Trecusem dincolo atât de rapid, încât nu observase nimeni – în ochii celorlalți, urlam pur și simplu fără motiv. Ei nu știau că mie aerul încă îmi mirosea a sânge, a praf de pușcă și a moarte.

După episodul acela m-am speriat rău de tot. Dacă rămâneam blocat în trecut? Dacă îmi petreceam tot restul vieții sărind dintr-un timp în altul, fără să mă pot opri?

Dar m-a găsit dr. Franklin și am venit aici. Aici, unde Gwen își poate înfășura flăcări în jurul mâinilor, de parcă ar fi mănuși, unde Harold vorbește cu spiritele, iar ele îi răspund, unde Ryan poate mișca obiectele cu mintea și poate influența gândurile oamenilor. Toți cei de-aici avem puteri, mai puțin unii dintre membrii personalului și câțiva profesori. Chiar și dr. Franklin este unul dintre noi. Se poate vindeca pe sine și pe alții, ceea ce pare o ironie, pentru că este doctor, într-adevăr, dar doctor în sens academic, nu medical. Însă cu toate diplomele și cu toată experiența lui, n-a reușit să mă ajute să progresez prea mult.

— La ce te gândești? mă întreabă Gwen, rupând tăcerea.

Ridic din umeri. E destul de jenant să recunosc că nu-mi pot controla prea bine puterile. De când am ajuns la Berkshire, ceilalți par să progreseze mult mai rapid decât mine. Doctorul e de treabă, dar îmi dau seama că îl nemulțumește și pe el lipsa mea de progres.

Când m-a descoperit dr. Franklin și le-a spus părinților mei despre Academie, am fost cu toții foarte ușurați. Eu m-am bucurat că în sfârșit mă înțelegea cineva și oricum nu-mi prea plăcea liceul meu, așa că îmi prindea bine o

schimbare de decor. Mi-a plăcut și că Berk era școală cu internat. Vreau să zic că țin la părinții mei, dar nu mă simt cu adevărat în largul meu acasă. Nu m-am simțit niciodată. Sincer să fiu, cred că mă înțeleg cu tata mai bine acum, când am plecat de lângă ei. Ne tolerăm mai ușor dacă stăm în aceeași casă doar în weekend. Relația noastră este construită pe absență.

Nu-i de mirare că Berkshire a devenit adevăratul meu cămin.

— Aș vrea să știu la ce se gândea, zice Gwen, cu ochii încă ațintiți asupra vetrei.

Îmi aruncă o privire scurtă, dar apoi se uită iar în altă parte.

— Știi tu, înainte.

Nu vreau să vorbesc despre asta, despre ziua în care a dispărut Sofia.

Mă doare inima numai când mă gândesc. O durere ascuțită, sfâșietoare.

Și limba. Ce ciudat! Dacă mă gândesc la ziua în care Sofia a rămas blocată în trecut, mă doare *limba*. Undeva în spate, în gât. Mă *doare* pur și simplu. Parcă-i spaima fierbinte care ți se ridică în gâtlej atunci când simți nevoia să plângi și nu poți.

Deschid gura. Nu știu ce-o să-i spun lui Gwen, dar oricum nu contează, pentru că în clipa aceea, ea dispare. Aerul rece al amurgului este înlocuit de pâcla și de roua dimineții, iar umbrele copacilor cad dintr-o dată în direcția opusă mie.

Și mă trezesc că stau în fața căminului cu horn în ziua în care a dispărut Sofia.

Capitolul 3

Inima îmi bubuie în piept și simt că-mi vine să vomit. Mă aplec, cu mâinile sprijinite de genunchi, și încerc să-mi trag sufletul.

De când a dispărut Sofia, puterile mele au devenit tot mai capricioase, dar nu m-au adus niciodată înapoi aici, în acest moment. Deși am încercat. Am încercat de multe ori să mă întorc.

Mă adun și respir aerul înțepător al dimineții. Poate că n-am intenționat să ajung aici, dar asta nu înseamnă că nu pot folosi momentul.

În ziua dispariției Sofiei m-am dus să mă plimb de unul singur. Am luat-o pe faleză către poarta dinspre nord, apoi m-am întors și mă îndreptam din nou spre școală. Am cotit însă și m-am apropiat mai mult de plajă, ca să trec pe lângă ruinele fostei tabere. Acum se află în proprietatea statului și nu avem voie să hoinărim pe-acolo. Dar în ziua aceea am ignorat regulile doctorului.

Mă uit în jur, apoi în sus. Ați fi surprinși cât de repede ajungi să te pricepi să afli ora după soare, atunci când nu știi niciodată unde și când te vei trezi. După poziția de acum a soarelui, îmi dau seama că eu cel din trecut, eu cel care mă duc să mă întâlnesc cu Sofia și să-i distrug viața, mă aflu probabil aproape de ruinele taberei bolnavilor de poliomielită.

Colonia lor abandonată a rămas aici din perioada dinainte de vaccinare, când bolnavii erau ţinuţi în carantină. A fost construită în anii '50, dar a rămas deschisă până în anii '80. Acum, neglijată de atâta vreme, este doar o adunătură de căsuţe putrede din lemn care arată ca o tabără de vară bântuită. Berkshire a fost construită după abandonarea coloniei şi nimeni nu şi-a bătut capul să mai întreţină clădirile părăsite.

Tot nu ştiu de ce am venit aici în ziua aceea. Dar am venit.

Şi am văzut-o pe Sofia.

Ca să fiu exact, i-am văzut mai întâi pantofii. Roşii, aşezaţi pe marginea unei foste piscine din mijlocul grupului de clădiri părăginite. N-a mai rămas din ea decât o groapă de beton fără apă, iar Ryan spune mereu că ar trebui transformată într-o rampă de skateboard, numai că doctorul Franklin zice că ar fi lipsă de respect.

Sofia stătea pe marginea bazinului şi-şi legăna picioarele în gol.

— Salut, am zis.

Sofia nu mi-a răspuns.

M-am dus şi m-am aşezat lângă ea, cu pantofii roşii între noi. Mi s-a părut ciudat că se descălţase. Era o dimineaţă friguroasă, roua de pe firele de iarbă strălucea ca nişte cristale de gheaţă. Nu mai era chiar iarnă, dar nici nu trecuse prea mult de când se terminase. Cred că Sofia pur şi simplu nu voia să ia în seamă vremea.

— Care-i treaba? am întrebat-o.

Tot nu mi-a răspuns.

Mi-am dat seama că plângea.

Nu tare, ca atunci când hohoteşti, îţi bagi capul între umeri şi te ustură faţa. Îi curgeau pur şi simplu lacrimi pe obraji şi pe urmă îi picurau de pe bărbie. Părea pierdută în tristeţea ei şi nu sunt sigur că mi-a remarcat prezenţa până când nu i-am atins faţa rece ca să-i şterg o lacrimă cu degetul mare.

— Hei, am zis cât de blând puteam. Ce s-a întâmplat?

Am dat pantofii deoparte ca să mă pot muta lângă ea, dar s-a ridicat brusc și s-a îndepărtat de marginea piscinei.

— Nimic, a zis, și mi-am dat seama că nu era adevărat, dar ea a început să se îndepărteze, pășind desculță pe pământul rece, nisipos.

M-am gândit că dacă însemna atât de mult pentru ea să nu vorbească, atunci n-avea decât să-și păstreze secretele. Cu toate astea, m-am dus după ea. Știam că voia să fie singură, dar era ceva în felul în care mergea, în felul în care suspina încet atunci când își ștergea lacrimile și se prefăcea că nu existaseră vreodată... Ceva care m-a făcut să nu mi se pară în regulă s-o las singură.

Poate că trebuia s-o fi lăsat. Poate că atunci nu s-ar fi îndepărtat.

Trecând pe lângă una dintre clădirile vechi ale taberei, s-a răsucit spre mine.

— Te poți întoarce în timp, așa-i?

— Da, i-am răspuns.

Am privit-o atent. Nu era în apele ei, dar nu știam cum s-o fac să se simtă mai bine.

— Poți lua cu tine și pe altcineva?

Am încuviințat.

— Vrei să te întorci *aici*? am întrebat-o, făcând semn cu mâna către casele abandonate ale taberei bolnavilor de poliomielită. N-o să găsești decât niște copii bolnavi.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu aici. Dar mă gândeam că poate... poate că locul ăsta n-ar fi nici el prea rău.

— Copii bolnavi. O grămadă de copii bolnavi care umblă bolnavi de colo până colo. Mie nu mi se pare un loc amuzant.

— Nu înțelegi, a zis Sofia. Când ești bolnav de o boală incurabilă, ceva de care n-o să te vindeci niciodată, există uneori momente când uiți de ea. Ca și cum ai avea în piept o greutate de plumb care îți strivește coastele, dar care

uneori, din cine știe ce motiv, dispare. Uiți că ești bolnav. Sunt sigură că în tabăra asta au existat din plin astfel de momente. Asta mi-ar plăcea să văd. Asta mi-ar plăcea să simt.

Avea dreptate. Nu înțelegeam.

— Atunci, unde vrei să mergi? am întrebat-o, încă fără să-i înțeleg dispoziția ei schimbătoare.

Sofia s-a uitat în zare, spre ocean și spre soare, dar fără să vadă nimic.

— Vreau să merg undeva foarte departe.

Nu s-a obosit să-mi explice mai mult. A continuat să înainteze. Nu cred că se ducea undeva anume, dar ne îndreptam spre parcul național. M-am gândit să dau fuga înapoi și să-i aduc pantofii abandonați, ca să nu fie nevoită să păşească pe aşchiile de lemn ale falezei, dar ea a cotit spre stânga, unde terenul era moale.

Mă uit în jurul meu acum. Din clipă în clipă urmează să apară de după colț și să-mi iasă în față, lângă horn, eu cel din trecut și Sofia cea din trecut. Acolo m-a dus Sofia în ziua aceea, iar imediat pe urmă s-a răsucit spre mine cu ochii aprinși, cu părul negru și lung fluturându-i pe spate, și mi-a spus:

— Aici.

— Aici?

— Poți să mă duci în trecut, în locul acesta? Atunci când pe insulă nu se afla decât o singură familie, cea care a construit casa asta?

— Casa n-a fost construită aici, am zis. A fost construită în Salem.

— Bine, atunci când a fost mutată aici. Să ne întoarcem... în 1692, a adăugat ea, uitându-se la placa de bronz.

— Păi... eu...

— Poți face asta, da?

— Da, am zis imediat, dornic s-o impresionez, să fac să-i dispară îndoiala din voce. M-am întors și mai în trecut deatât. Numai că... De ce?

— Vreau să mă duc departe. Vreau să fiu cât mai departe cu putință de lumea asta. Du-mă și mai înapoi de 1692, nu-mi pasă. Hai să ne întoarcem în zilele când au ajuns aici nativii americani! Sau și mai departe. În epoca dinozaurilor.

Mi se încordaseră toți mușchii și m-am mișcat cu multă grijă, de parcă aș fi avut înainte un animal sălbatic.

— N-am mai fost niciodată atât de departe, am zis.

Îmi părea rău să-i spun că n-o pot duce acolo. Voiam s-o iau în brațe și s-o țin strâns, nu s-o arunc în timp și spațiu. Atunci nu mi-am dat seama, dar ceva din mine o simțea îndepărtându-se și nu voiam s-o las, chiar dacă aș fi mers cu ea.

— Nu-mi pasă, vreau numai... Vocea i s-a frânt. Am nevoie să evadez.

Am tras adânc aer în piept și i-am luat mâinile în mâinile mele. Nu înțelegeam ce se petrecea cu ea, dar știam că aș fi făcut orice ca să fie fericită. Am invocat fluxul timpului. L-am văzut izvorând din noi doi și luând-o în toate direcțiile – fiecare fir al lui ducând în alt moment și în alt loc. Ea nu-l putea simți; n-a reacționat deloc, în timp ce eu mă concentram asupra datei gravate de pe cămin, asupra casei și a acareturilor ei de odinioară, asupra insulei din trecut.

Iar pe urmă ne-am trezit acolo.

Stătusem printre ruine; acum stăteam în fața unui cămin din cărămizi roșii pătate cu funingine. În vatră ardea un foc care arunca o strălucire portocaliu-gălbuie asupra Sofiei și împrăștia umbre pe podeaua de lemn. Într-un colț se uscau mănunchiuri de ierburi, iar în altul fierbea un cazan. Casa mirosea... a cald. Ne înconjura minunată și plină de liniște.

Sofia a oftat. În momentul acela cred că a fost fericită.

În spatele nostru s-a deschis o ușă și am auzit o voce gravă de bărbat, cu accent.

— Doamne sfinte!

Am dat să mă întorc.

Mâinile Sofiei au alunecat dintr-ale mele.

Brusc, ca atunci când se rupe un elastic, am fost tras înapoi în prezent. M-am chinuit să respir, cu răsuflarea tăiată și tot corpul zguduit. Fusesem aruncat peste mai bine de trei secole. Brațele și picioarele îmi tremurau și simțeam pământul rece, stând cu degetele încleștate în jurul unor fire tăioase din iarba lungă de pe malul mării.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Dar nu a venit nici un răspuns. Erau lângă mine doar ruinele străvechiului cămin.

De atunci am petrecut fiecare clipă în care eram treaz încercând să găsesc o cale să mă întorc la Sofia. Dar puterile mele s-au manifestat doar sporadic și niciodată într-un fel care să-mi fie de folos. Acum însă... Acum, că sunt aici din nou, în momentul în care a fost ea prinsă în capcană...

Am o șansă.

Aș putea-o salva pe Sofia. M-aș putea împiedica pe mine cel din trecut s-o las blocată într-o lume care nu era a ei. Am încercat de foarte multe ori să ajung din nou în acest loc și în acest timp, iar acum, că m-am întors, pot îndrepta lucrurile. Mă pot asigura că Sofia nu va ajunge niciodată să fie abandonată în trecut, blocată undeva unde nu pot ajunge la ea.

Aud voci pe cărare. Suntem eu și Sofia, cei din trecut. Asta e șansa mea. O pot salva.

Mă îndrept de spate, pregătit să alerg spre ea.

Fac un pas înainte, gata să strig ca s-o avertizez...

* * *

Sunt tras înapoi în prezent.

Simt pe ceafă o mână rece.

— Hei, spune Gwen cu blândețe, te simți bine? O clipă ai părut dus.

Dau din cap că da și înghit în sec. Nu știu de ce mă așteptam ca de data asta să fie altfel.

N-o pot salva pe Sofia. Am dus-o în trecut, am lăsat-o acolo și n-o mai pot aduce înapoi. Am încercat și am tot încercat. De fiecare dată când mă apropii de ea, timpul mă smulge înapoi.

Sofia este prinsă în cursă. O cursă în care eu am băgat-o.

Capitolul 4

Phoebe

— Unde s-a dus băiatul ăla? întreabă tata.

Se uită încruntat la mulțimea care se împrăștie.

Mama mă privește de parcă eu aș ține secret locul unde se ascunde Bo, dar ridic din umeri. A șters-o înainte să se termine comemorarea. De unde să știu eu unde s-a dus?

Se apropie de noi un negru înalt, cu mustață subțire și păr ondulat, de modă veche. Dă mâna cu tata, iar mama îl întâmpină zâmbind.

— Sunt dr. Franklin, îmi spune el. Psihiatrul fratelui tău.

Tatei i se zbate un mușchi al maxilarului, atunci când aude cuvântul „psihiatru", dar nu zice nimic.

— Știți unde s-a dus Bo? îl întrebă mama.

Dr. Franklin se încruntă.

— Moartea Sofiei l-a afectat profund, zice el.

Ridică privirea. Lampioanele încă se mai văd, niște luminițe minuscule pe cerul tot mai întunecat.

— Erau apropiați, adaugă dr. Franklin, uitându-se din nou la mama.

— Era atât de tânără, zice mama. E o tragedie. Depresie? adaugă ea cu glas scăzut.

Dr. Franklin strânge buzele de parcă s-ar abține să se încrunte.

— Era foarte bolnavă. Încă suntem zguduiți de ce s-a întâmplat. Sofia părea să se fi adaptat bine programului nostru...

Vocea i se pierde și rămâne cu privirea pierdută în gol.

Când ne-a sunat acasă să ne spună că murise una dintre colegele lui Bo, dr. Franklin n-a menționat și că s-a sinucis. Am aflat dintr-o căutare pe Google și câteva articole de ziar. Detaliile, însă, au rămas puține: TÂNĂRĂ DE 17 ANI CU TULBURĂRI PSIHICE GĂSITĂ MOARTĂ ÎN CAMPUS CA URMARE A UNEI PRESUPUSE SINUCIDERI; AUTOPSIA DEZVĂLUIE CĂ A LUAT INTENȚIONAT O SUPRADOZĂ DIN MEDICAMENTELE PRECRISE.

Bo n-a pomenit niciodată de Sofia, dar când dr. Franklin ne spune că erau apropiați, dăm cu toții din cap cu un aer cunoscător. La urma-urmei, Bo a fost unul dintre cei patru elevi care au aprins lampioane. Ne-am imaginat că o cunoștea bine. Totuși, n-a vorbit niciodată despre ea. Nu acasă.

N-aș zice că mă surprinde. Niciunul dintre noi nu prea vorbește despre nimic când e Bo acasă.

Se lasă o tăcere stânjenitoare, iar mama se foiește agitată.

— Sunt sigur că Bo e înăuntru, mănâncă ceva cu prietenii lui, zice dr. Franklin.

Tata mormăie ca și cum nu i-ar mai păsa oricum unde e Bo.

— Ce ziceți despre Patriots?

— Eu sunt mai degrabă fan baschet, răspunde dr. Franklin.

Tata se încruntă. Dr. Franklin își îndreaptă atenția spre mine.

— Tu ești sora mai mică a lui Bo?

— Phoebe, mă prezint eu și îi întind mâna.

Mi-o strânge ferm, aproape prea tare.

— Fratele tău e un băiat pe cinste, zice dr. Franklin.

Ridic din sprâncene, dar nu spun nimic. Înainte să vină Bo la Academia Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite, mergeam amândoi la același liceu și pot garanta că niciunul dintre profesorii noștri n-ar fi spus despre el că ar fi un „băiat pe cinste". Întârzia mereu și nu era atent niciodată, iar abia trecea clasa, cam la toate materiile, în afară de istorie. Majoritatea profesorilor nici măcar nu știau că eram frați, iar cei care aflau rămâneau șocați de fiecare dată.

— Ce-ar fi să intrăm? zice dr. Franklin.

Ne conduce înăuntru prin ușile mari de sticlă. Mama și tata merg pe holul principal în largul lor, de parcă ar fi la ei acasă. Eu rămân mai în spate, iar doctorul încetinește pasul ca să meargă alături de mine.

— Este prima dată când vii în campus, zice el pe ton afirmativ, dar bănuiesc că-i mai degrabă o întrebare.

Dau din cap că da.

Când l-au transferat pe Bo la academie, părinții noștri nu m-au lăsat și pe mine să vin. Eu aș fi vrut, dar tata a insistat. Nu-mi dau seama dacă mă apăra de imaginea lui Bo la școala asta sau nu voia să interacționez cu ceilalți copii de aici – în orice caz, am rămas acasă. Iar când vine la Berkshire să-l aducă pe Bo acasă la sfârșit de săptămână, tata călătorește întotdeauna singur.

Mi-am imaginat mereu Academia Berkshire ca pe un azil din filmele de groază: ziduri de beton, cămăși de forță, faianță albă și rece peste tot. Dar clădirea e din cărămidă și e... plăcută. Grădina este îngrijită perfect, nicio frunză nu-i nelalocul ei. Alei de pietriș șerpuiesc printre plante, și dincolo de zarva oamenilor care stau de vorbă se aude oceanul. Pe ziduri se cațără iederă, acoperind elegant cărămizile. Berkshire arată ca o casă a unui bătrân bogat. Cu excepția gratiilor de la unele ferestre.

Înăuntru, totul strălucește, de la pereții cu lambriuri de mahon până la candelabrele de cristal agățate de tavan. Picturi în ulei – cu insula, cu școala, cu foștii directori – se

uită în jos spre noi. Tata o ia la dreapta și se așază la rândul pentru mâncare, dar mama rămâne lângă mine.

— Mergeți, îi spune dr. Franklin, apoi mă întreabă: Ți-e foame?

Clatin din cap.

— Vrei să te duci să-l cauți pe fratele tău?

Ridic din umeri.

— Ai vrea să-ți arăt Academia?

— Bine.

Nu vreau, de fapt, să-mi arate Academia. Aș vrea să plec. Descopăr că aș prefera mai degrabă să nu știu detalii despre locul unde își petrece fratele meu zilele în timpul săptămânii, că prefer ignoranța. Faptul că văd locul, că îi văd pe acești oameni... Totul face ca situația lui Bo să mi se pară mult mai reală.

Dar îl urmez pe dr. Franklin, care mă conduce pe holul auster, cu tavane înalte și mobile ce nu par deloc comode. Covoarele care acoperă podeaua din lemn masiv sunt groase și moi și perfect asortate cu draperiile lungi, elegante, revărsate bogat peste geamurile ferestrelor întinse din tavan până în podea.

— Aceasta este zona comună pentru toată școala, zice doctorul. Peste câteva săptămâni va fi Ziua Familiei. Vei veni și tu?

— Nu știu, răspund eu.

— Sunt sigur că lui Bo i-ar plăcea să te vadă aici.

Mă îndoiesc serios că lui Bo i-ar păsa, indiferent ce aș face.

Dr. Franklin se oprește la baza unei scări largi care duce la etaj.

— Toate etajele de mai sus sunt arondate câte unui grup de lucru. Fiecare psihiatru are la dispoziție un birou, o sală comună, săli de clasă și dormitoare. Grupul lui Bo este la primul etaj, lângă bibliotecă.

— Arată frumos.

Mă uit în susul scărilor, dar nu văd decât şi mai mult mahon.

Doctorul păşeşte pe prima treaptă, dar eu ezit. Chiar nu vreau să văd mai mult din Academie. Îmi ajunge parterul, cu covoarele lui roşii şi grele, care îmi lasă impresia că fratele meu trăieşte într-un conac luxos şi nu într-o şcoală pentru copii incontrolabili, la marginea nebuniei. Nu vreau să văd gratiile de la fereastra camerei lui.

— Am impresia că nu te simţi în largul tău, zice dr. Franklin, cu ochii aţintiţi asupra mea.

Ridic din umeri.

— Gândeşte-te la Berkshire ca la orice altă şcoală, continuă dr. Franklin. Una mai mică, desigur...

— Nu mi se pare mai mică.

— Nu sunt decât cincizeci de elevi aici, împărţiţi în zece grupuri de lucru, zice dr. Franklin. Din acest punct de vedere, este mai mică. Faptul că avem în grijă mai puţini elevi ne permite să le acordăm mai multă atenţie decât în cazul unui liceu obişnuit. În grupul lui Bo sunt numai cinci... numai patru elevi, se corectează el, când îşi dă seama. La fiecare şedinţă cu mine, la fiecare curs, la fiecare masă nu mai participă, pe lângă Bo, decât încă trei elevi. Fiecare grup este oarecum izolat, deci e ca şi cum am avea zece şcoli mici, mai degrabă decât una mare. Grupul de lucru devine o familie.

Doctorul vede ce faţă fac şi se opreşte. Crede că n-am înţeles şi încearcă să-mi explice din nou:

— La tine la liceu, vă mutaţi dintr-o clasă în alta, nu-i aşa?

— Da.

— Noi procedăm invers. Elevii rămân în aceeaşi clasă, iar profesorii se mută de la un grup la altul.

— Deci Bo are toată ziua aceiaşi colegi? În fiecare zi?

Dr. Franklin încuviinţează.

— Nu-i așa că-i plăcut? zice el, de parcă pe mine ar trebui să mă convingă.

Îmi amintesc că părinții mei au participat la o prezentare a școlii, atunci când au ales-o. Pe lângă „atenția acordată individual", le-a plăcut că Bo urma să interacționeze limitat cu ceilalți elevi.

— Numai dacă-ți plac cei din clasa ta, zic eu. Dacă nu, e cam aiurea.

Vreau să adaug că Bo nu are nevoie de „un grup de lucru ca o familie", din moment ce ne are pe noi, dar pe urmă îmi dau seama: Copiii de aici probabil că îl cunosc pe Bo mult mai bine decât l-am cunoscut eu vreodată.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul. Nu știu ce să spun, iar dr. Franklin pare să fi terminat explicațiile. Suntem două părți diferite din lumea fratelui meu și părem să ne potrivim ca uleiul cu apa. Mie, de exemplu, nu-mi place să fac conversație, dar azi totul a decurs tare ciudat. Am plecat devreme de la școală ca să vin cu mașina direct încoace, unde mi-am petrecut restul după-amiezii de vineri participând la o ceremonie funerară pentru o fată pe care n-am întâlnit-o niciodată, apoi tipul care îi prescrie antipsihotice fratelui meu mi-a arătat școala lui cu internat. Iar acum totul pare să fi ajuns într-un punct culminant al ciudățeniei, pe care îl înconjurăm cu o fațadă de conversație oarecare.

Prind privirea mamei din cealaltă parte a salonului și pesemne că îmi citește disperarea pe chip, pentru că pune jos farfuria cu brânzeturi și biscuiți și vine lângă noi, la baza scării. Când ajunge, mă mângâie pe părul prins în coadă de parcă aș fi un animăluț de casă, dar nu-mi pasă. De-acum n-are decât să umple ea tăcerile în locul meu.

— Nu l-am văzut pe Bo. Dumneavoastră l-ați văzut? întreabă mama.

Dr. Franklin se încruntă.

— Poate că s-a dus în camera lui.

Degetele mamei se crispează, trăgându-mă puțin de păr. Mă feresc, dar ea rămâne lângă mine.

— Probabil că va trebui să plecăm în curând.

— Așa cum v-am spus adineauri, Bo a fost destul de apropiat de Sofia, zice dr. Franklin. Aș vrea să vă gândiți să-l lăsați aici și în timpul weekendurilor pe viitor. Nu cred că este înțelept să întrerupă terapia.

— O, nu! zice mama. Nu mi-ar plăcea deloc!

— Ce nu ți-ar plăcea? întreabă tata și se apropie de noi ținând în mână o farfurie plină cu chipsuri, sos, brânză și felii de salam.

— Vrea să-l țină pe Bo aici, zice mama, cu o voce puțin mai stridentă.

Tata se întunecă la față cât ai clipi.

— Suntem obligați să-l lăsăm? îl întreabă el pe doctor, agresiv.

Dr. Franklin face ochii o idee mai mari.

— Nu tocmai, zice el. Dar aș vrea să nu întrerupă terapia și mi se pare că are nevoie de mai multă atenție.

— De ce?

Mi se pare teribil de ciudat să-l văd pe tata în felul ăsta, gata să se certe cu un bărbat în sacou de tweed în timp ce ține în mână o farfurie cu mezeluri.

— Doar nu-i închis într-o casă de nebuni, îl putem lua acasă, adaugă tata mai mult pentru sine decât pentru dr. Franklin.

— Sigur că-l puteți lua, zice dr. Franklin. Nu e deloc obligatoriu să rămână. Numai că moartea Sofiei l-a afectat profund și...

— Nu mi s-a părut afectat, zice tata pe un ton aspru. Nici măcar n-a rămas până la sfârșitul comemorării. Unde-i băiatul acum, la urma urmei? Credeam că respectați o disciplină, aici, doctore, dar văd că nici măcar nu știți unde-i Bo.

— Cred că a avut nevoie de puţin timp să se adune, zice dr. Franklin.

Doctorul pare să se priceapă de minune să-şi controleze emoţiile, dar tot îmi dau seama că nu-i obişnuit să fie luat la întrebări aşa cum o face tata. Îmi doresc, totuşi, ca tata să tacă odată.

— Bo este un băiat bun, zice mama, trăgându-se mai aproape de tata şi atingându-l în treacăt pe braţ. Ne-ar spune, dacă ar avea ceva. Sunt sigură că se simte bine.

Bine? *Bine?* O fată din clasa lui tocmai a murit, iar el n-a reuşit să se adune nici măcar cât să rămână la toată ceremonia de comemorare. E clar că nu se simte bine. Clatin din cap dezgustată.

Încă de când a devenit limpede că Bo avea nevoie de ajutor, tata pare să creadă că se poate certa cu faptul că Bo este bolnav, iar mama crede că poate pretinde că lucrurile stau altfel decât în realitate. L-au băgat pe Bo într-o şcoală care seamănă cu un conac, în loc de azil, iar ăsta-i un lucru bun, dar n-are rost să se prefacă şi ei că ar fi altceva. Şi mai ales n-ar trebui să se prefacă deloc că lucrurile merg bine. *Bine* este un cuvânt care nu are ce căuta acum în vocabularul nostru – a devenit, practic, un cuvânt străin.

Dr. Franklin întinde mâinile cu palmele ridicate, ca şi cum i-ar ruga pe părinţii mei să vadă lucrurile şi din perspectiva lui.

— Cu toate acestea, cred în continuare că ar fi mai bine ca Bo să rămână aici măcar în *acest* weekend. Abia s-a ţinut comemorarea, iar în următoarele săptămâni vor mai avea loc şi alte schimbări în cadrul şcolii, mi-ar plăcea să-l ajut să se pregătească pentru ele.

— Schimbări? întreabă mama.

— Vom avea... o inspecţie. Una de rutină, dar orice schimbare cere adaptare, iar...

— Bine, bine, lăsăm băiatul aici weekendul ăsta, zice tata. Să ştiţi că nu băteam atâta drum numai pentru o

comemorare și niște lampioane, dacă știam că nu-l luăm pe Bo acasă.

— Dar... dă să protesteze mama.

— Îl luăm săptămâna viitoare, da, doctore? zice tata.

— Ce-ar fi să-mi dați joi un telefon? răspunde doctorul.

— Ce-ar fi să-l iau pur și simplu vineri?

Tata se întoarce și pleacă pășind apăsat, apoi aruncă farfuria la coșul de gunoi de lângă ușa de la ieșire.

Mama mă mângâie și mai apăsat de păr, aproape că îmi smucește capul pe spate. Mă trag mai departe de ea.

— Tu cum te simți? mă întreabă dr. Franklin, cu blândețe în ochi. Știu că acum îi acordăm multă atenție lui Bo, dar tu cum te simți?

Și el, și mama se uită fix la mine, așteptând un răspuns.

— Mă simt... bine, zic eu în cele din urmă.

Capitolul 5

Părinții și sora mea ies pe ușile înalte ale academiei exact atunci când eu și Gwen ajungem la baza scării.

— Iată-te! zice dr. Franklin din spatele lor.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, spun eu, aruncându-i o privire tatei. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vă grăbiți.

— Nu-i nicio grabă, zice tata. Tu rămâi aici.

Gwen urcă scările în fugă și dispare înăuntru, dar eu înlemnesc.

— Rămân?

Mama dă din cap că da.

— Doar weekendul ăsta, scumpule, bine? Te luăm acasă săptămâna viitoare. E în regulă?

— Da, bine, zic eu.

Mintea mea freamătă deja. Nu-i doar bine, e *nemaipomenit*! Am nevoie de timp ca s-o salvez pe Sofia, iar mersul acasă n-ar fi făcut decât să mă încurce. Cine știe când voi mai avea o șansă ca asta. Părinții mei vin cu mașina până aici în fiecare săptămână și mă iau acasă ca să petrecem „timp în familie", ceva la care mama n-ar renunța nicicum.

Tata merge cu un pas în urma lor în drum spre mașina parcată pe aleea circulară din fața academiei. În timp ce mama mă îmbrățișează și tata mormăie ceva de rămas-bun, Phoebe stă de-o parte, cu ochii la inscripția de pe frontispi-

ciul școlii din cărămidă și din bronz strălucitor: ACADEMIA BERKSHIRE PENTRU COPII CU NEVOI DEOSEBITE.

O parte din mine ar vrea s-o trag deoparte pe sora mea și să-i spună că titulatura nu-i decât o fațadă. Nu putem dezvălui tuturor ce este școala cu adevărat, ce putem face cu adevărat cu toții. Dr. Franklin și restul profesorilor grupului au și ei puteri și știu cât de important este să păstreze secretul. Mă scoate din sărite, totuși, că Phoebe crede că sunt printre handicapați.

Sau poate că știe adevărul. Nu-mi pot da seama – nu în ceea ce o privește – și sunt prea obosit să mai încerc. Mai ales azi, după comemorarea cuiva care n-a murit.

După ce am încercat din nou s-o salvez pe Sofia. Și după ce am dat greș. Din nou.

— Weekendul viitor, șoptește mama, desprinzându-se din îmbrățișarea strânsă. Nu te deranjează să rămâi aici, da?

— Da, da, sunt în regulă, zic eu.

Părinții și sora mea se urcă în Buick și familia mea dispare înainte să apuc să intru în conac.

— Aș vrea să avem mâine o ședință specială, zice doctorul, ținându-mi ușa.

— Sigur că da, răspund.

O ședință în plus m-ar ajuta cu siguranță. Chiar dacă dr. Franklin nu poate controla timpul la fel de bine ca mine, spune că blocajul meu se datorează emoțiilor, care mă trag înapoi în prezent de fiecare dată când încerc să ajung la Sofia. Dacă o ședință cu el pe tema „sentimentelor" mă poate ajuta să-mi redobândesc controlul asupra puterii mele, abia aștept s-o ținem.

Când am venit la Berk, habar n-aveam că atât de mult din abilitatea de a-mi controla puterea vine din capul meu. Am petrecut aproape toată prima săptămână cu psihanaliza. Doctorul m-a asigurat că toți elevii treceau prin astfel

de reprize, ca să se asigure că sunt „potriviți pentru mediul special oferit de Academia Berkshire".

Urc la etaj, calculând cât timp mă pot concentra asupra salvării Sofiei. Avem o zi liberă, ca urmare a falsei ceremonii de comemorare, dar cursurile se reiau de luni. Poate că aș reuși să negociez niște timp în plus cu unii dintre profesori. Cursurile noastre sunt scurte și adaptate individual, în funcție de capacitățile fiecăruia. Eu sunt cu câteva lecții în urma lui Ryan la matematică, dar la istorie am trecut deja la un alt manual decât toți ceilalți. Poate că puțin „studiu pe cont propriu" în timpul orelor mi-ar oferi timp în plus pentru salvarea Sofiei.

Când ajung la etaj, doctorul îmi urează noapte bună și îmi amintește de stingere, deși au mai rămas câteva ore până atunci. El o ia pe alt culoar și se îndreaptă spre scările din spate, cele care duc la ultimul etaj, unde locuiește personalul. Este destul de ciudat să te gândești că atât de mulți oameni locuiesc într-o singură casă. Datorită felului în care a fost împărțit conacul și ni s-a organizat activitatea, eu mă întâlnesc în treacăt numai cu câțiva elevi. Singurele persoane cu care stau de vorbă cu adevărat sunt Harold, Gwen, Ryan, Sofia și profesorii noștri, care se mută de la un grup la altul. Stăm toată ziua în clasa noastră mare și ni se servesc istorie, matematică și științe, toate presărate cu lecții despre cum-să-ți-controlezi-puterile și un strop de încearcă-să-nu-arunci-totul-în-aer.

Eu n-am avut control asupra puterilor mele... niciodată, de fapt. Sunt ca unul care n-a învățat niciodată să conducă o mașină, dar într-o zi cu soare a ghicit cam cum se merge pe drum drept. Am reușit ocazional să-mi conduc călătoria în timp, dar atunci când contează cu adevărat, ca în cazul salvării Sofiei, mă simt de parcă aș fi la volan pe serpentine, pe ceață și pe gheață. Tot ies de pe traseu și mă lovesc de copaci.

Dar asta nu mă va împiedica să încerc. Mai devreme am fost atât de aproape! Sofia era *chiar acolo.*

Imediat ce ajung în cameră, iau carnetul de însemnări pe birou și dau la paginile unde obișnuiesc să notez toate eforturile de a-mi salva prietena.

Iată ce știu: Sofia Muniz, o fată de origine latino-americană care vorbește cu accent, îmbrăcată în haine moderne, este blocată în lumea foarte albă, foarte severă și foarte conservatoare a coloniștilor puritani din Massachusetts în anul 1692. Are deprinderea de a deveni invizibilă și nu este întotdeauna capabilă să controleze când se petrece asta, prin urmare nu mă îndoiesc că puritanii vor considera această trăsătură un truc grozav pentru petreceri, fără legătură cu diavolul. Și eu sunt cel care a dus-o acolo, iar acum n-o pot salva. De fiecare dată când mă apropii, sunt tras înapoi în prezent – fără ea.

Parcurg lista rapid. Am încercat să mă întorc în 1692. Am încercat să mă întorc puțin înaintea momentului în care am plecat într-acolo. Adaug repede câteva note despre ce s-a întâmplat azi – cât de aproape am fost s-o văd din nou.

Ceva a fost diferit astăzi. Nu intenționam să revin în ziua dispariției Sofiei, dar m-am trezit acolo. Dacă îmi pot da seama cum am ajuns, dacă aș putea face din nou ce-am făcut ca să ajung...

Nu există moment mai bun să încerc decât prezentul. Închid ochii și invoc fluxul timpului.

Mai degrabă simt decât văd cum timpul întreg se desfășoară în jurul meu. Fluxul temporal este alcătuit din fire care se întind până departe, învolburându-se ca pe suprafața unei ape. În anumite puncte sunt noduri strânse – sunt locurile unde nu am voie să mă duc.

Printre aceste fire se împletește unul roșu aprins – viața Sofiei.

Îmi plimb degetele pe deasupra lui, atent să nu-l ating și să mă tragă în trecutul ei. Nu încă, în orice caz. Pot deslușI

modelul acestui trecut – casa din Austin, familia, prietenii, apoi Berk. Și eu. Firul vieții ei se unduiește în jurul firului meu ca într-o îmbrățișare.

Apoi se întoarce, violent și brusc, direct în 1692. Acest punct din istorie arată ca o gaură neagră, e mai întunecat decât oricare altul din fluxul timpului. Firul Sofiei se termină undeva acolo și dispare în gol.

Într-un loc unde nu-l pot ajunge.

Întind mâna oricum spre punctul acela, sperând să simt cu degetele ceea ce nu pot vedea. Mă încordez ca să mă apropii de acel moment și simt pe piele dureri ascuțite, ca niște descărcări electrice. Scrâșnesc din dinți, strâng pumnul și lovesc vârtejul temporal negru ca cerneala.

În ochii minții mele izbucnesc fulgere intens strălucitoare, imaginile se succed într-o goană atât de violentă, încât nu pot reține decât crâmpeie: o ureche cu un cercel cu diamant, un copac cu frunze verzi și tinere, zgomot de valuri care se sparg, gustul vomei, conturul acoperișului unei case, miros de fum, senzația altei mâini în mâna mea, degetele care alunecă din strânsoarea mea. Strig frustrat și orbecăi prin întuneric, dar fluxul temporal îmi respinge prezența, mă împinge afară.

Timpul se luptă cu mine, iar eu mă retrag înainte să pierd și puținul control pe care îl am asupra lui.

Brațele mi se zbat necontrolat și ating cu degetele un fir gros, din roșu, albastru, verde și maro adunate laolaltă, și văd într-o strălucire alt moment din timp, unul pe care nu intenționam să-l revizitez.

Prima mea lecție cu dr. Franklin.

Deși avem cu toții puteri diferite, doctorul ne învață metodele elementare de a le controla. Se aplică aceleași principii. Acesta a fost mereu scopul Academiei Berkshire: să le furnizeze elevilor controlul de care au nevoie ca să se integreze în societate. Dr. Franklin nu încearcă să ne pregătească să fim supereroi sau ceva de felul ăsta. Nu urmează să

ieşim în lume cu mantii şi cu măşti. Vrea doar să putem păşi în ea fără să producem daune.

Când călătoresc în timp, mă mut fizic în trecut, dar în acest moment nu m-am transpus de tot, doar l-am survolat. Nu mă transport în el, îl văd ca pe un film care rulează în mintea mea.

Stăm toţi pe scaune albastre de plastic în jurul biroului doctorului. Fiecare dintre noi poartă o insignă, genul pe care scrie: BUNĂ, MĂ NUMESC... Harold şi-a scris numele cu litere atât de mici, încât nu le pot citi. Gwen, pe de altă parte, a folosit un marker lucios şi numele ei străluceşte, Sofia a scris cu unul ascuţit şi a avut grijă să pună accent pe i: Sofía. A terminat cu o înfloritură, apoi s-a uitat vinovată în jur, de parcă trebuia să se ruşineze de o asemenea extravaganţă.

— Acum, că ştim cu toţii cum ne cheamă, zice doctorul, haideţi să ne prezentăm puterile. Harold?

Dr. Franklin se întoarce mai întâi spre Harold. Mai târziu va învăţa să nu facă asta, să lase vocile celorlalţi să umple încăperea înainte să încerce să audă cuvintele murmurate de Harold. Dar chiar şi aşa, Harold se ridică la înălţimea aşteptărilor.

— Vorbesc cu spiritele.

Vocea lui e aproape o şoaptă.

— Şi ele îţi răspund? întreabă Ryan pe un ton batjocoritor.

Doctorul îi aruncă o privire plină de înţeles.

— Da, zice simplu Harold.

— Eu pot face ceva mai folositor, zice Ryan.

Ridică mâna brusc şi scaunele albastre pe care stăm încep să plutească. Harold scânceşte şi se apucă zdravăn de marginile scaunului său, ca să nu cadă. Gwen dă din picioare şi se leagănă.

— Mulţumesc, zice dr. Franklin, iar din tonul vocii lui se înţelege: *Ajunge.*

Ryan dă din mână într-o doară și scaunele cad la loc. Sofia își pierde echilibrul și e gata să se răstoarne. Eu cel din trecut întind brațul și o prind.

Iar ea devine complet invizibilă.

Trag mâna șocat, dar doctorul dă încet din cap și zâmbește. O aștept să redevină vizibilă, dar nu o face.

— E rândul meu, zice Gwen și își aprinde părul, apoi se scutură și împrăștie scântei.

Toată lumea se întoarce spre mine.

— Eu mă pot deplasa prin timp, spun stângaci. Să mă întorc, adică. În trecut.

Toată lumea așteaptă să-mi arăt puterea.

— Haide! zice Ryan nerăbdător.

Închid ochii. Încerc să fac ceva impresionant.

Nu se întâmplă nimic.

Din punctul meu de observație de deasupra timpului, mă crispez. Voiam tare mult să-i impresionez pe toți, dar nu-mi puteam controla puterile nici măcar cât pot acum. Nu-i de mirare că dr. Franklin a spus pe un ton superior:

— O să ne ocupăm de asta.

Din emoționat, am devenit furios. Am văzut roșu în fața ochilor, de-a dreptul – adică am văzut lumea ca printr-un filtru roșu și asta mi-a adus aminte de iazul însângerat. Mintea a început să mi se învârtă și m-am trezit dintr-odată în trecut, în casa din munți a bunicii. Era părăginită, cu pereții exteriori izolați cu plăci de azbest și înăuntru cu covoare roase până la urzeală, care miroseau a praf și a fum vechi de țigară, dar era locul meu preferat din întreaga lume. Când am deschis ochii, stăteam în curtea ei din față, sub nuc, și în jur ningea. Puteam auzi zăpada scârțâindu-mi sub tălpi, iar când am pășit, am simțit gustul frigului din aer.

Acum, ca observator al acestui moment, văd ce au văzut toți ceilalți. În clipa asta eram aici, în clipa următoare am

dispărut. Ryan se ridică și flutură cu mâna prin locul gol unde stătusem adineauri.

— Trucul ăsta e mai șmecher decât al tău, îi spune el Sofiei, care a redevenit vizibilă până la urmă.

— Du-te la locul tău, zice dr. Franklin. Nu știi când se va...

Revin în fața lor, dând din brațe aiurea.

— Îmi cer scuze! strig, în timp ce doctorul se trage înapoi.

Căderea mea în timp a fost rapidă și m-a dezorientat, n-am vrut să-i ard un pumn în față doctorului Franklin, atunci când m-am întors.

Doctorul doar își freacă obrazul și roșeața dispare brusc.

— La asta vom lucra cu toții, zice el. La control.

Simt fluxul timpului îndepărtându-se și momentul pălește. Îmi ațintesc ochii asupra Sofiei și rog timpul să-mi îngăduie să-i arunc o ultimă privire. Chiar dacă știu că ea nu mă poate vedea în această amintire, apleacă fața atunci când mă întorc spre ea, dându-mi iluzia că se uită direct la mine. Buzele i se deschid ca și cum ar vrea să spună ceva, iar inima mea o ia razna; parcă ar vorbi cu mine, deși este imposibil, prin timp și spațiu.

Clipesc și pe urmă nu văd decât biroul și carnetul din fața mea.

Nu-mi pot scoate însă din minte imaginea ochilor disperați ai Sofiei.

Capitolul 6

Phoebe

— E timpul pentru aventură! strigă mama, dând de perete ușa de la camera mea.

Sar din pat.

— Cât e ceasul? întreb, dar nu sunt sigură nici măcar că am rostit cuvintele cu voce tare.

A sunat mai degrabă a *câeceau*.

— E șapte dimineața într-o superbă zi de sâmbătă, răspunde ea cu voce cântată. Hai, trezește-te, plecăm în aventură!

Mă frec la ochi ca să alung somnul și încep să mă trezesc de-a binelea. O aventură? Mama punea mereu la cale așa ceva în timpul vacanțelor de vară, când eu și Bo eram mici. Făcea planuri complicate și elaborate și le ținea absolut secrete față de noi, iar pe urmă dădea buzna în camerele noastre într-o dimineață oarecare, strigând: „Aventură!" Ne lua pe sus cu ce ne trebuia pentru o zi și nu ne spunea unde mergem până când nu ajungeam la destinație. Uneori era o simplă excursie în oraș pentru un tur al golfului cu vaporașul, sau o vizită la un muzeu. Odată ne-a făcut noaptea valizele, ne-a dus la aeroport și, abia când am aterizat la Orlando, ne-am dat seama că mergeam la Disney World.

Tata venea rar în aceste aventuri – avea de lucru –, dar ne însoţea în cele în care rămâneam undeva peste noapte, iar acelea erau întotdeauna cele mai grozave. Mă uit în jur, dar nu văd pe hol nicio valiză şi mi-aş fi dat seama oricum dacă mama mi-ar fi luat din haine ca să facă un bagaj. Mă las să cad din nou pe perne.

Mama se aşază pe pat.

— Mă gândeam să mergem la Faneuil Hall, zice ea mai încet. Umblăm prin târg, poate mâncăm ceva... Ca fetele.

— Da, zic. Sigur. Stai numai să mă îmbrac.

Iau nişte haine pe mine şi cobor la parter. Tata e acasă, dar uşa de la biroul lui e închisă bine. Se pare că nu e invitat la aventura asta.

* * *

Mergem la Bickford's să luăm micul dejun şi mama îmi povesteşte cum vrea să renoveze casa după ce „cuibul o să rămână în cele din urmă gol". Se preface că se supără când îi spun că aş prefera să văd cu prietenii mei şi nu cu ea ultimul film cu Spiderman, deşi ştim prea bine amândouă că ea nu se duce decât la comedii romantice şi producţiile Disney. Plănuim să ne facem pedichiura, dacă voi avea numai note maxime la sfârşitul trimestrului, ceea ce e inevitabil.

— Nici nu-mi mai aduc aminte când am fost ultima dată în aventură! zice mama voioasă, atunci când ne urcăm din nou în maşină şi ne îndreptăm spre autostradă.

Mă uit la ea cu coada ochiului, dar pare sinceră. Să fie oare adevărat? Chiar nu-şi aduce aminte ziua ultimei aventuri-surpriză? Pentru că eu mi-o amintesc. A fost în vara dinainte să înceapă Bo liceul, când eu abia aşteptam să-mi rămână şcoala generală numai mie. Mama a dat buzna în camerele noastre într-o marţi şi ne-a urcat în maşină, spunând numai că urma să avem parte de cea mai grozavă

masă din viața noastră. Am pornit spre nord de-a lungul coastei și peste câteva ore a parcat lângă un vas de croazieră din Portland, Maine, pe care se mâncau homari.

N-am plecat însă niciodată în croaziera aceea. Ea avusese de gând să ne urcăm cu toții pe vapor, să tragem afară din apă câteva capcane, să mâncăm cei mai proaspeți homari cu putință și la sfârșit să luăm unul acasă pentru tata.

Dar Bo a refuzat să pășească în larg.

A fost teribil de ciudat. Mai fusese înainte pe ambarcațiuni. Îi plăcea să pescuiască. Dar atunci golful l-a speriat îngrozitor, s-a apucat de piept de parcă făcea infarct și a refuzat cu desăvârșire să pășească pe pasarela de lemn. Mama a încercat să stea de vorbă cu el, dar parcă vorbea cu cineva care surzise. Vasul a plecat fără noi și am rămas să mâncăm la un restaurant pescăresc oarecare de pe țărm. Pe urmă mama a condus până acasă și n-a mai pomenit deloc despre criza de nervi a lui Bo.

După aceea n-am mai plecat în vreo „aventură".

La Faneuil Hall este mare aglomerație. Vremea a început în sfârșit să se încălzească și oamenii au ieșit afară de parcă ar fi fost prizonierii iernii, iar acum simt în aer gustul libertății. Spațiile goale dintre clădirile pieței sunt pline de chioșcuri și tarabe, un amestec de produse artizanale și de haine, de gustări și de suveniruri. O statuie vivantă se apleacă de mijloc și îi oferă mamei o floare imaginară, încercând s-o atragă mai aproape. Ne îndreptăm către clădirea dinspre nord a pieței, iar mama îmi cumpără niște ochelari albaștri în formă de ochi de pisică, în timp ce eu încerc să o conving să cumpere unii în formă de inimă din plastic roșu. Petrece mult prea multă vreme încercând pantofi și încurajându-mă să fac la fel, dar chiar dacă prietena mea Jenny îmi spune că sunt ciudată din cauza asta, mie chiar nu-mi pasă cu ce sunt încălțată.

— Şi, ce zici de Patriots? spune mama în timp ce ne îndreptăm spre o prăvălioară unde se vând rochii de vară, coborând vocea cu o octavă, ca să semene cu a tatei.

Nu mă pot abţine să nu râd. Majoritatea oamenilor fac conversaţie despre vreme. Tata preferă fotbalul. Nu contează că de la Super Bowl au trecut deja două luni, se poate discuta oricând despre sezonul următor.

Mama mă înghiontește în umăr.

— Hai, fetiţo, spune-mi ce te roade.

— Nu mă „roade" nimic, râd eu.

Iau de pe un raft o rochie şi o ţin în faţa mea, deşi ştiu că n-aş purta-o niciodată.

— La şcoală totu-i bine?

Pun rochia la loc.

— Da, aşa cred. Deşi cursurile sunt mai grele anul ăsta.

— Te descurci de minune, să ştii, zice mama mai încet, mai serios. Nu ţi-o spun destul de des, dar ştii că ăsta-i adevărul.

Ridic din umeri.

— Am nevoie de bursă.

Mama nu se oboseşte să nege. Dacă nu obţin o bursă, nu-mi rămâne decât să fac un credit pentru studii sau să petrec vreo doi ani la o şcoală postliceală, înainte să mă transfer la universitate, dar niciuna dintre aceste opţiuni nu-i prea atrăgătoare. Vreau să evadez. Vreau să mă duc cât mai departe. Nici măcar nu ştiu unde. Vreau să ajung într-un loc unde să nu mă cunoască nimeni. Toţi cei de-acasă şi-au făcut deja o părere despre cine sunt. Vreau să mă pot defini în termeni proprii.

— Chiar vreau să plec din statul ăsta, zic eu.

Mama se încruntă.

— O să vedem.

Oftez şi ies din magazin. Cumpărăturile nu mi se mai par aşa de interesante. Ce înseamnă o rochie nouă, în comparaţie cu o viaţă nouă?

Când își dă seama că am plecat, mama dă fuga să mă ajungă din urmă.

— Și în ce te gândești să te specializezi? mă întreabă ea. Te-ai hotărât?

Nu! Îmi vine să țip. Nu. Procedez cum mă pricep mai bine – adun cursuri, învăț pentru testele finale și aleg activități extrașcolare care ar da bine într-o cerere de admitere la facultate. Dar habar n-am ce voi face după aceea. Nu m-am gândit la o specializare, nici măcar la o facultate anume. Sper numai că tot ce fac acum va însemna că pot să plec de aici. Nu-mi pasă unde. Vreau numai să plec.

— Nu știu, răspund.

Mama își mușcă buza de jos și face o față de parcă ar trebui să-mi spună că mi-a murit cățelul sau ceva asemănător.

— Scumpa mea, trebuie să te hotărăști cât mai curând.

— Nu *știu*, zic eu, cu mai multă asprime decât intenționam. Am timp.

— Dacă vrei să te sfătuiești cu noi sau să te ajutăm cu cererile de înscriere, poți oricând să vorbești cu mine sau cu tata.

— Bine, îi răspund.

Mama îmi ciufulește părul.

— Să știi că sunt foarte mândră de tine, zice ea. Ești atât de încrezătoare în propriile forțe! Niciodată n-a trebuit să-mi fac griji pentru tine.

Accentuează puțin ultimul cuvânt.

Intrăm în Quincy Market și mama vine cu ideea perfectă pentru masa de prânz: Trebuie să mâncăm fiecare cel puțin trei lucruri diferite din trei locuri diferite. Eu încep cu un covrig-pizza, iar ea își ia o cafea de la Starbucks, ceea ce nu mi se pare corect, pentru că știam amândouă că oricum avea de gând să bea cafea. Eu iau un pateu de la o patiserie, iar ea alege niște caramele de la cafeneaua de alături. Pentru felul principal, eu mă așez la rând la standul cu macaroane cu brânză și comand o porție mare.

— Ei, hai! exclamă mama atunci când înfig lingura în castron. Vreau și eu din asta!

— Ai spus trei lucruri diferite din trei locuri diferite, zic eu în timp ce ling lingura.

Mama scoate limba, dar zâmbește larg și mă conduce spre o tarabă de unde comandă nuci prăjite.

— Nu-s la fel de bune ca macaroanele cu brânză, o iau eu peste picior.

Mama se încruntă amenințător, dar râde și mă trage spre standul cu înghețată.

— Nu mai pot, sunt ghiftuită! mă prefac eu că protestez.

— Trebuie să înveți cum se joacă jocul ăsta, zice mama. Comanzi câte puțin ca să lași loc pentru desert.

Încerc să nu comand nimic, dar mama a cerut deja pentru mine un cornet de înghețată cu frișcă și cu biscuiți. Eu chiar m-am săturat, dar e drăguț să văd că își amintește ce fel de înghețată îmi place mie.

— E scârbos, îi spun, uitându-mă cum își linge înghețata de afine.

— N-o să înțeleg niciodată cum pot să nu-i placă fructele de pădure unui copil de-al meu.

— Îmi plac căpșunile.

— Astea nu se pun.

După o vreme, pornim în cele din urmă către casă. Bancheta din spate a mașinii e plină de pungi – mama s-a cam întrecut pe sine la magazinul de lumânări –, iar noi suntem pline amândouă de înghețată și de voie bună. Încep să-i spun toate lucrurile pe care vreau mereu să i le spun, dar n-o fac niciodată, de exemplu cum îmi fac griji că n-o să mai fiu prietenă cu Jenny și Rosemarie după liceu, pentru că Rosemarie vrea să rămână aici, iar eu vreau să călătoresc, iar Jenny probabil că va alege o facultate de biologie marină și se va muta în California.

Nu că mama mi-ar da pe drum vreun sfat care să-mi schimbe viața sau ceva. Mai mult mă ascultă. Poate că sunt

eu copilul independent din familia noastră, dar uneori este plăcut să mă prefac, măcar cât ţine o tură cu maşina, că nu e nevoie să fiu astfel.

Abia când aproape că am ajuns acasă îmi dau seama că aşa ar fi viaţa noastră tot timpul, fără Bo. Mama intră pe strada noastră, iar eu tac şi mă uit pe geam, gândindu-mă care ar fi preţul unei asemenea vieţi.

Capitolul 7

Îmi petrec cea mai mare parte din weekend la mine în cameră, cercetând fluxul timpului în căutarea unui mod de a o salva pe Sofia. Ca să călătoresc, trebuie să aleg un fir anume și să mă afund în timpul respectiv. Ca să ajung la Sofia, trebuie să strâng între degete capătul firului ei roșu – dar firul acela dispare în vârtejul care acoperă Insula Pear în 1692. Reușesc să văd o parte din firul timpului ei, însă nu și capătul, nu locul unde se află ea.

Dar dacă în loc să încerc să ajung la Sofia, aș aduce-o pe ea la mine? Dacă i-aș apuca firul de la mijloc, aș putea s-o trag din trecut și s-o aduc înapoi în prezent?

Localizez firul roșu al Sofiei și îmi tremură mâna când mă întind după el. Imediat ce îl ating, mă străfulgeră amintiri. Dacă trag prea tare, mă voi întoarce pe mine în timpul acela. Dar dacă smucesc doar puțin și îi dau drumul repede, poate că reușesc să eliberez firul temporal al Sofiei din gaura neagră care înghite anul 1692. Dacă pot s-o fac să se întoarcă la mine, nu mai contează că nu mă pot duce eu după ea.

Respir adânc. Trebuie să mă mișc rapid; dacă mă las absorbit în trecut, voi pierde timp prețios.

Încerc să nu mă gândesc cât de ironic este ca un călător în timp să se teamă că pierde timpul.

Reperez un anumit moment din timp, o porțiune a firului. Îl înșfac înainte să mă cuprindă îndoielile și pe urmă îi dau drumul la loc cât pot de repede. Îl văd îndoindu-se și pe urmă *văd* trecutul. Sunt obișnuit să mă trag pe mine, fizic, prin timp, dar acum este altfel: rămân pe loc și urmăresc trecutul derulându-se în mintea mea ca un film.

Suntem la o ședință cu dr. Franklin de la începutul anului. Doctorul ne propune un joc prin care să ne cunoaștem mai bine. El urmează să strige ceva de genul: „Cine-i născut înainte de august să se ridice în picioare! Cine-i născut în august sau mai târziu să rămână așezat!" Sau: „Cine preferă vacanța la plajă să sară în sus, iar cine preferă vacanța la munte să fluture brațele!" Ryan zice că e o prostie, dar toți ceilalți se distrează.

Îl văd pe doctor zâmbindu-ne. A trecut ceva timp de când nu l-am mai văzut zâmbind.

— Cine-i copilul cel mai mare din familie, în picioare! zice el. Cine-i mezinul să se așeze pe podea! Cine-i copil mijlociu să sară în sus! Iar cine-i singur la părinți să rămână pe scaun!

Eu, cel din viziune, sar în picioare și mă uit în jur, dornic să văd ce au făcut ceilalți. Ryan catadicsește să se ridice, apoi întoarce scaunul și se reazemă de el, oftând de parcă asta i-ar cere un efort prea mare. Gwen se lasă să cadă pe podea, iar Harold – micuțul, tăcutul Harold – începe să țopăie. În încăpere izbucnesc râsete; niciunul dintre noi nu l-am mai văzut vreodată purtându-se atât de caraghios.

Și niciunul dintre noi n-am mai văzut-o vreodată pe Sofia atât de tristă. N-a știut cum să reacționeze, pentru că era copil mijlociu, dar acum a rămas singură la părinți. Abia dacă îmi rămâne o clipă să remarc tristețea profundă de pe chipul ei, pentru că devine transparentă și se face nevăzută.

Scutur tare din cap, încercând să alung viziunea. Trag cu ochiul la fluxul timpului și văd că planul meu a funcționat

cât de cât. Firul Sofiei s-a mai eliberat puțin și s-a desprins ușor din mănunchiul celorlalte. Mica victorie este însă umbrită de melancolie – nu mă pot abține să nu-mi amintesc cât timp i-a luat Sofiei până să vorbească despre familia ei cu restul grupului, și încă și mai mult ca să-mi spună mie în particular ceva mai personal decât numele membrilor ei.

În săptămâna înmormântării familiei ei, Silvia a rămas invizibilă și tăcută. Tatăl ei a stat beat și deloc tăcut. Era furios, extrem de furios că își pierduse soția și fiicele, dar nu înțelegea că, deși Sofia trăia, o pierduse și pe ea.

Mă bucur că Sofia a locuit la Academie, nu cu el.

Locuiește. Nu „a locuit". Locuiește.

Mă străduiesc să alung amintirile. Am treabă.

Aleg un alt punct din fluxul temporal în care pot apuca firul roșu. Mă adun, pregătit să întâmpin aducerile-aminte, apoi ciupesc firul și îi dau drumul cât de repede pot. Aud vocea Sofiei și pe a lui Gwen înainte să văd salonul comun din ziua când a împlinit Harold șaisprezece ani – fapt care ne-a șocat pe toți, pentru că arăta de doisprezece. Aniversarea a picat într-un weekend, și chiar dacă eu și Gwen ne duceam de obicei acasă la sfârșit de săptămână, am hotărât să rămânem, pentru că Gwen voia să organizeze o petrecere în cinstea lui.

Gwen, Sofia, Ryan și cu mine stăm în jurul mesei mari; Harold stă în picioare într-o parte și sporovăiește cu fantomele lui.

— Cărțile lui preferate sunt cele din seria *Harry Potter*, spune în șoaptă Sofia.

— Putem porni de la asta, zice Gwen. Poate inventăm o scrisoare din partea Școlii de Magie Hogwarts și i-o strecurăm pe sub ușă.

— Jalnic, zice tărăgănat Ryan.

Gwen se uită la el.

— Tu ce propui?

Ryan se reazemă lenevos de spătarul scaunului.

— Hei, Harold, strigă el. Vrei să jucăm Quidditch?

Harold se luminează la față.

Viziunea din mintea mea se stinge, dar rămân zâmbind la amintirea celor ce-au urmat. Ryan avea dreptate – din moment ce avem puteri, de ce să nu le folosim? Sofia a adus patru mături, Gwen a găsit niște mingi de volei în dulapul cu articole de plajă, iar Harold, Ryan și cu mine ne-am dus în curte. Ryan s-a folosit de telechinezie ca să ne facă să zburăm călare pe mături – să ne facă să plutim, mai precis, sau să înaintăm încetișor, întrucât nu-și putea controla prea bine abilitatea. Dar cu puțin efort, am pus de-un Quidditch. Sau pe-aproape. În orice caz, am râs și ne-am distrat.

Când a venit doctorul să vadă ce făceam, Ryan i-a ridicat în aer stiloul auriu din buzunar și l-a folosit pe post de smici de aur. Cred că a avut el grijă s-o prindă Harold; Ryan nu era la fel de ticălos pe atunci. Dar Ryan era Ryan, totuși, așa că a avut grijă să-l lovească mingea mare în cap, atunci când a prins stiloul în aer. Harold s-a prăbușit pe iarba moale de sub noi și a râs de s-a prăpădit.

Pe măsură ce viziunea dispare, văd mai clar fluxul timpului. Firul Sofiei este puțin mai aproape, dar nu-i destul. Capătul a rămas prins în continuare în pata neagră de deasupra anului 1692. Mă mișc repede și aleg alt moment de-a lungul lui, apoi îl înșfac precum o cobră și îl trag din încâlceală.

Ryan, Harold și cu mine pierdem vremea împreună prin mlaștină. Harold poartă pantaloni scurți; suntem tot la sfârșitul verii. Ryan începe să vorbească și îmi dau seama că această amintire datează din primele zile petrecute la Berkshire, când lumea încă se aduna și cursurile nu începuseră.

— Am mai fost încă la trei, zice Ryan.

Adună o grămăjoară de pietre și pe urmă începe să le arunce spre mlaștină, după păsări.

— Trei ce?

— Școli ca asta.

Eu nici nu știam că mai există alte școli ca Berkshire.

— Voi? întreabă el.

— Pentru mine e prima.

— Și pentru mine, zice Harold încet, cu ochii în gol, de parcă ar vorbi cu altcineva, nu cu noi. Berkshire. Îmi place numele. Sună a loc unde ar putea trăi hobbiți.

— Arată destul de bine, recunoaște Ryan. E mai frumos decât unde am fost ultima dată. Dărăpănătura aia semăna cu o pușcărie.

— Ia uitați!

Harold ne face semn către cărarea spre academie și mașina neagră care trage pe aleea din fața clădirii.

— Sunt cu noi în clasă, zice Ryan, apoi chicotește: cu ultima piatră aruncată aproape că a nimerit o coțofană.

Văd întâi fata cea mai scundă și îmi dau seama imediat că este genul care adoră să i se dea atenție. E Gwen, poartă agrafe viu colorate în părul brunet – ale cărui vârfuri sunt vopsite în roșu – și o bluză atât de decoltată, încât îi văd chiar și de-aici despicătura dintre sâni. Mă ridic în picioare. Ea își arată puterile aprinzând flăcări mici în palme, de parcă n-ar fi mare lucru.

Exact când dau să mă uit în altă parte, o văd pe Sofia.

Apoi n-o mai văd.

Aproape că îl împing pe Ryan în mlaștină ca să nu mai vorbească măcar două secunde despre tâmpitele lui de păsări și mă aplec în față, încercând s-o zăresc din nou. N-a fost vizibilă decât o clipă, dar clipa aceea a fost de ajuns – mi s-a întipărit în minte. Gwen e genul de fată care își dorește să fie observată, dar Sofia este exact invers. Îi plac locurile liniștite, întunericul și să observe de pe margine. Nu vrea ca eu – ca nimeni, de fapt – s-o remarce... Ceea ce mă face, desigur, s-o remarc și mai tare.

Imaginea îmi dispare din minte cât ai clipi. S-o văd din nou pentru prima oară pe Sofia i-a amintit inimii mele toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de ea de la bun

început. Un nod dureros și ciudat mi se ridică în gât; înghit ca să scap de el. Trebuie să-mi controlez emoțiile, altfel voi pierde controlul asupra fluxului temporal.

Mi se pare că încă o smucitură zdravănă va smulge capătul firului Sofiei din anul 1692. Nu știu cum se răsfrânge asupra ei cea din trecut acest lucru – oare mă simte manipulând timpul în jurul ei, atunci când mă străduiesc să o aduc acasă? Dar este singurul lucru pe care mă pot gândi să-l fac.

Mă întind și trag din nou de firul roșu, deja pregătit pentru amintirea care va pune stăpânire pe mine.

Gwen țopăie de încântare.

— Aproape că e timpul! strigă ea, împingând-o pe Sofia într-o parte ca să ne conducă pe toți afară.

Dr. Franklin pare aproape la fel de entuziasmat ca ea. Ne îndreptăm spre plajă mult după ora stingerii, dar doctorul a obținut permisiunea să ne lase să urmărim lansarea unei rachete NASA de undeva din Virginia, vizibilă însă și de aici. Gwen nu-i vreo pasionată de știință, dar o obsedează puterea focului și a implorat să fie lăsată să vadă cum zboară racheta în spațiu.

Noaptea este mai mult decât geroasă. Port canadiana matlasată, un hanorac și încă două tricouri, dar *tot* mi-e frig.

Observ că lângă mine Sofia tremură, așa că-mi scot hanoracul și i-l întind ei. Asta se întâmpla înainte, știți, să fim prieteni, dar acceptă hanoracul și își trage gluga peste cap și rămâne cu mânecile atârnându-i peste mâini. Haina îi este caraghios de largă și ea flutură din brațe.

— Mulțumesc, zice, și continuă să se răsucească astfel încât mânecile hanoracului s-o lovească peste spate.

Eu nu știu ce să spun pentru că sunt un idiot și rămân pur și simplu acolo, cu un rânjet pe față.

— Ora H fără cinci minute! strigă Gwen, uitându-se la telefonul mobil.

Ea și dr. Franklin așteaptă încântați în picioare, pe plajă. Harold murmură ceva cu unul dintre spiritele lui, iar Ryan

se joacă pe mobil, fără să-i pese prea mult ce se-ntâmplă în jurul lui.

Sofia şi cu mine ne retragem din grup. Nu atât de departe încât să atragem atenţia, dar destul cât să simţim că suntem puţin singuri.

— Mulţumesc, spune ea din nou.

— Nicio problemă, zic eu, închizând fermoarul canadienei.

— Nu, vreau să zic... îţi mulţumesc că eşti de treabă. Nu doar acum, aşa... în general.

Se uită la mine, iar eu sunt atât de tulburat, încât nu ştiu ce să spun sau ce să fac. În timp ce mă holbez la ea, pupilele îi devin transparente. A fost prima oară când am remarcat acest lucru, dar pe urmă l-am observat de fiecare dată. Ochii Sofiei deveneau invizibili primii, înaintea oricărei alte părţi. Nu ca şi cum i-ar fi dispărut brusc pupilele şi i s-ar fi văzut creierul, mai degrabă ca şi cum ar fi devenit o reflectare a lumii concentrată cât într-un vârf de ac.

Iar cum în spatele ei se află oceanul şi cerul, aceste imagini îi umplu ochii.

Eu o privesc în continuare fix, iar în ochii ei se aprind toate – toate stelele de pe cer şi pe urmă toate stelele reflectate în valuri. Apoi transparenţa se întinde asupra irişilor. Pe gene îi dansează lumina lunii.

O prind de mână.

— Nu pleca, îi spun.

Aşa că ea clipeşte, stelele dispar şi se întoarce.

În spatele meu izbucneşte un fulger. Mă întorc şi o văd pe Gwen scoţând scântei, cu părul electrizat, cu flăcărui mărunte sfârâindu-i pe piele.

— Las-o mai moale un pic, se plânge Ryan.

— Aproape că a decolat! strigă Gwen, fără să-l bage în seamă.

Sofia se apropie de mine. În timp ce ochii tuturor sunt aţintiţi asupra rachetei, buzele mele se lipesc de ale ei.

Capitolul 8

Când deschid ochii îmi dau seama că tremur din tot corpul. Să retrăiesc aceste amintiri îmi tulbură mintea.

Va merita, însă, dacă reușesc să desfac urzeala timpului. Mă uit în jos la minunatul și haoticul flux temporal desfășurat în fața mea. Pot să văd cele trei bucle pe care am reușit să le fac firului roșu. Mă întind să mai trag de el o dată, dar chiar în timp ce îl privesc, firul roșu al evenimentelor trecute ale Sofiei se întinde și devine din nou neted. Orice șansă să-i smulg capătul din vârtej dispare sub ochii mei.

Timpul știe să se corecteze singur, n-o voi putea salva astfel pe Sofia.

Mă clatin și aproape cad, atunci când mă ridic de pe scaunul de la birou. Greutatea amintirilor mă trage în jos și îmi amintește cât de mult am de pierdut dacă o pierd pe Sofia.

Și totuși, la fel ca un dependent de droguri care caută o nouă doză, vreau să mă cufund din nou în timp și să retrăiesc și alte întâmplări. Aproape că sunt gata să încep iar, dar mă forțez să mă întind pe pat.

Este periculos să stărui să trăiești în trecut. Nu-i nevoie să fii călător în timp ca să înțelegi asta. În plus, nu-mi pot permite să mă mulțumesc numai cu amintiri. Trebuie să găsesc o modalitate de a o salva pe Sofia cea adevărată, nu doar imaginea ei pe care o port în minte.

Of. Simt nevoia de aer proaspăt.

Pe vremuri, uram duminicile. Erau prea aproape de ziua de luni și de obligații. De când am venit la Berkshire, însă, duminicile au devenit zilele mele preferate. Atunci mă întorc de-acasă de la părinții mei aici, unde e cu adevărat locul meu, și la Sofia.

Ies din cameră și aud că cineva – Ryan, probabil – joacă un joc video zgomotos în salonul comun. Un șuvoi de înjurături urmează unei explozii foarte puternice de la televizor – sigur e Ryan. Mă duc afară. Vreau liniște. Am nevoie de ocean.

Am crescut în partea de coastă a statului Massachusetts, așa că n-am fost niciodată prea departe de Atlantic. Dar n-am apreciat cu adevărat apropierea de apă decât după ce m-am mutat la Berkshire. După ce m-a luat Sofia să ne plimbăm pe nisip.

Ajung pe plajă și îmi arunc pantofii din picioare. Vântul îmi umflă cămașa și o face să fâlfâie, iar pământul nisipos cu petece încăpățânate de iarbă face loc nisipului adevărat. Simt în aer gustul sării, aspru și curat, iar valurile oceanului îmi alungă gândurile negre.

Ultima dată când am fost aici a venit și Sofia cu mine. Era frig în ziua aceea, iar vântul înăsprea vremea. Nori negri de furtună se rostogoleau deasupra oceanului, dar deși peste valurile din larg vedeam cum fulgeră, pe noi nici măcar nu ne-a plouat. Sofia se putea uita la mare ore în șir, dar în ziua aceea nu erau valuri albastre și frumoase, totul arăta frământat și cenușiu, de parcă apei i-ar fi fost silă de ea însăși și încerca să se arunce afară din ocean.

Am mers spre nord cât de departe am putut, până în locul unde plaja de nisip face loc unei culmi stâncoase în vârful căreia se ridică farul. Pe urmă ne-am întors și am mers spre sud, trecând de Academie, până în vârful ascuțit din capătul insulei.

— Mamei îi plăcea plaja, dar ura soarele, a zis Sofia, ridicând fața spre cerul cenușiu înnorat.

— Înseamnă că locul ăsta i s-ar fi potrivit perfect.

Sofia a râs, dar avea un tremur în voce și zâmbetul i-a dispărut de pe chip aproape imediat.

Voiam să o întreb ce s-a întâmplat cu familia ei. Nu vorbea prea des despre mama și surorile ei, știam doar că muriseră. S-a uitat la mine și cred că a văzut întrebarea nerostită.

— Accident de mașină, a zis ea.

— Nu-i nevoie să...

— Nu mă deranjează. Dr. Franklin spune că ar trebui să vorbesc despre asta. Și s-a întâmplat demult. Acum aproape un an.

Fluxul creștea; apa sărată ne-a stropit picioarele, iar Sofia a oftat surprinsă și m-a tras mai departe de plajă.

— Un șofer beat, a adăugat ea fără să se uite la mine.

— Îmi pare rău, am zis.

— Nu știu niciodată ce trebuie să simt în legătură cu asta, mi-a mărturisit. Doctorul pare să creadă că mă simt vinovată, dar nu-i adevărat. N-a fost vina mea. Știu că unele persoane suferă de vina supraviețuitorului și cred că uneori mă încearcă și pe mine, adică mă întreb de ce eu trăiesc și ele nu? Dar nu asta simt cu adevărat.

— Și ce simți cu adevărat?

Am privit-o atent, așteptându-mă să se facă nevăzută și sperând în același timp că n-o să se facă.

— Mă simt goală, a zis Sofia.

Valurile erau tot mai înalte și aerul devenea tot mai rece. Ne-a izbit o rafală de vânt care parcă voia să ne secere.

— Hai să mergem înăuntru, a zis Sofia, frecându-și umerii.

M-am uitat la ceas pe telefon.

— Bucătăria s-a închis, am mormăit.

După masa de seară, bucătăria rămânea deschisă să ne luăm gustări până cu o oră înainte de stingere. De obicei era ticsită cu fructe și cereale, dar Ryan reușea aproape întotdeauna să găsească și chipsuri. Se pricepe de minune să obțină ce vrea.

— Haide, a zis Sofia. Îți pregătesc eu ceva.

Chiar dacă accesul în bucătărie nu ne era interzis, mi se părea că încălcăm regulile, dacă intram acolo chiar înainte de ora stingerii. Nu cred că se presupunea că elevii aveau voie să gătească, dar n-a venit nimeni să ne oprească atunci când Sofia a scos un cofraj de ouă și a pus la fiert o oală cu apă în care a adăugat un praf de sare.

— Eu și sora mea numeam ochiurile în apă „ouă-stafii", a zis Sofia.

— Înseamnă că lui Harold i-ar plăcea, am răspuns eu, străduindu-mă prea tare să fiu amuzant.

Dar ea a zâmbit oricum.

— Din cauza felului cum arată când sunt gata, a zis ea.

Când apa a început să bolborosească, s-a mișcat rapid. A învârtit în oală cu o lingură de lemn, făcând apa vârtej, apoi a spart un ou cu o singură mână. Oul a atins apa și a fost tras imediat și răsucit în mijloc, iar albușul transparent s-a făcut alb și s-a răsfirat în jurul gălbenușului. Arăta... delicat. Minunat.

— Vezi? Ouă-stafii.

Avea dreptate. Ochiul în apă chiar arăta ca o mică stafie care plutea.

După un minut, a scos oul din apă cu o lingură cu găuri, l-a pus pe o farfurie și mi l-a întins, cu sare și piper.

— Surioara mea ar fi spart gălbenușul și ar fi strigat: „Am făcut stafia să sângereze!" a zis ea. Era destul de macabră.

— Mmm, sânge de stafie, am zis eu, lingându-mi furculița.

Sofia a zâmbit, dar trist. Îi era dor de ele. Nu în același fel în care ne era tuturor dor de familii cât stăteam la Berkshire. Îi era dor într-un mod mai profund, pentru că știa că n-o să le mai vadă niciodată. Nu plecase ea de lângă ele, ele plecaseră de lângă ea.

* * *

Am vorbit mult despre familiile noastre, Sofia și cu mine. Nu de la început. Sofia își păstra familia aproape de inimă, ca pe un secret, dar în cele din urmă s-a deschis.

— Carmen era cu doi ani mai mare decât mine, mi-a spus ea după ce am sărit peste poartă și am pornit împreună pe faleză.

O barză ne-a urmărit din mlaștină când am trecut pe-aproape.

— Iar Maria era doar cu unsprezece luni mai mică. Lumea obișnuia să-i spună mamei că eu și cu Maria eram gemene irlandeze, dar ea nu înțelegea expresia și răspundea că nu, „suntem *latino*, nu irlandezi".

A râs și barza și-a luat zborul, iar de pe picioarele lungi i s-au scurs stropi de apă ca niște cristale strălucitoare.

— Mi-e dor de ele, a zis Sofia șoptit.

S-a apropiat de mine și mi-a atins dosul palmei, ca și cum voia să-și aducă aminte că nu plecasem de lângă ea. Așa cum plecaseră ele.

— Carmen încerca mereu s-o facă pe mama cu mine, chiar și când mama era prin preajmă, a continuat ea. Se prefăcea că știa totul despre cum se cresc copiii. Iar Maria...

Sofia a izbucnit în râs.

— Maria încerca mereu să-i pună bețe în roate, știi? Carmen spunea că o poate convinge pe Maria să mănânce legumele, așa că Maria își umplea gura cu toată mazărea din farfurie și pe urmă o împroșca pe Carmen când nu se uita mama.

Fața Sofiei s-a întristat din nou.

— Avea numai paisprezece ani, a zis ea, începând să devină invizibilă pe margini.

Am tras-o pe o bancă de lângă faleză. Dădea spre o parte de mlaștină unde terenul era destul de uscat ca să crească flori de echinaceea și de splinuță.

— Sunt tot aici, i-am șoptit la ureche și am continuat s-o țin de după umeri până când a redevenit complet vizibilă.

— Mi-a plăcut tare mult să fiu soră, a zis ea.

S-a cuibărit mai bine la mine în brațe; începea să se întunece și să se facă frig.

— Parcă făceam parte dintr-un club exclusivist în care eram membre numai noi.

— Mi se pare nemaipomenit, am zis eu.

— Povestește-mi despre sora ta.

Am ridicat din umeri și, chiar dacă era un moment plăcut, m-am ridicat și am luat-o spre Academie.

— Nu-i nimic de spus, am zis.

N-am fost în stare niciodată să-i explic Sofiei cu adevărat cum era familia mea. Pentru ea, familia însemna o legătură inexpugnabilă bazată pe încredere, loialitate și dragoste, iar asta suna frumos de tot, dar la mine acasă nu era la fel. Nu vreau să spun că nu aveam nimic din toate acestea. Sunt sigur că dacă aș fi avut nevoie de familia mea, mi-ar fi fost alături. Numai că nu-mi era alături și în restul timpului.

Phoebe, de exemplu. Ai crede că nici măcar nu suntem rude. Nu semănăm absolut deloc. Nu ne purtăm la fel. Nu avem prieteni comuni. Suntem pe cât de diferiți pot fi doi oameni.

Sofia nu știe cu adevărat cum să trăiască într-o lume în care ea nu este soră. Cu Phoebe, lucrurile stau exact pe dos. Nici nu se gândește la noi doi ca și cum am fi frate și soră. Eu sunt doar un băiat împreună cu care a crescut și avem întâmplător aceiași părinți.

Mereu a fost așa, chiar și când eram copii. Ea și-a văzut de treaba ei și eu de a mea.

Când am început să merg la liceu și Phoebe încă era în școala generală, în familia noastră au apărut probleme. Nu cred că le-am observat la vremea aceea. Abia acum, aici, departe, îmi dau seama de ele.

Mama spunea mereu că într-o bună zi se va întoarce la lucru, poate când o să ajung eu la generală. Dar ziua aceea a venit, a trecut și ea nu s-a întors. În loc de asta, a devenit tot mai cicălitoare. Când Phoebe și cu mine eram mici, mamei nu părea să-i pese ce făceam toată ziua, atâta timp cât nu eram gălăgioși și o lăsam să-și vadă liniștită de treburile ei. Pe măsură ce am crescut, însă, a devenit mai băgăcioasă. Mă sâcâia să-i povestesc amănunțit despre prietenii cu care umblam, despre ce aveam de gând să fac în ziua aceea, în weekend, în toată viața mea. Iar după ce am căpătat puterea, lucrurile s-au înrăutățit și mai tare.

Tata trăia pentru serviciul lui. Se întorcea în fiecare seară acasă la aceeași oră, dar nu era niciodată prezent cu adevărat.

— E bine să ai mult de lucru, insista el, încuindu-se în birou.

Iar Phoebe... Ea pur și simplu... se învârtea repede de colo-colo. Semăna cu balerinele din cutia muzicală ieftină pe care a primit-o în dar când a împlinit șapte ani. Dădea fuga de la școală la diferite cercuri, la lecțiile de violoncel, la prietene și uneori dădea fuga și prin casă, dar nu părea să remarce cu adevărat nimic și pe nimeni.

Și nici eu n-am părut s-o remarc vreodată cu adevărat pe ea.

Când a intrat Pheebs la liceu, eu eram în anul doi. Într-o zi, în timp ce mergeam pe hol preocupat și fără să bag în seamă nimic, am dat peste o fată cu pulover albastru, cu părul împletit în codițe și cu ruj roz aplicat perfect pe buze.

— Scuză-mă, am mormăit și deja mă îndepărtam când mi-am dat seama...

Era Phoebe.

Devenise cumva o străină pentru mine. Avusese un moment, scurt, dar real în care fusese cu adevărat o persoană pe care nu o cunoșteam sau recunoșteam. Cumva, în timp ce eu mă retrăgeam la mine în cameră ca să ascult muzică

şi să iau notiţe la istorie, ea se învârtise repede de colo-colo şi se îndepărtase de noi toţi. În tot acest timp devenise cumva o altă persoană decât cea pe care o cunoşteam, o străină.

Un om pe lângă care puteam trece fără să-l recunosc.

Capitolul 9

M-am săturat de amintiri, nu le mai vreau. Nu vreau să trăiesc în trecut. Dați-mi viitorul, pe Sofia și o a doua șansă!

Plec de lângă ocean și mă târăsc înapoi la Academie. Mi se lipește nisipul de picioare și mă curăț fără prea mare tragere de inimă înainte să intru în conac. În drum spre scări mă intersectez cu niște elevi din alt grup. Par puțin mai mici decât mine, sunt doi băieți și o fată. Mă întreb ce puteri au. Se strâng laolaltă și se trag lângă cealaltă balustradă atunci când urc scara pe lângă ei. Încerc să le zâmbesc prietenos, dar ei se grăbesc să plece. Aha. Reputația mi-a luat-o înainte. Poate că-i bine că grupurile sunt atât de independente și că nu interacționăm cu alți elevi. Sau poate, dacă am interacționa, ar ști că nu sunt un monstru. Că pierderea Sofiei a fost un accident.

Închid ușa de la camera mea și rămân singur în mijlocul ei.

Clipesc și fluxul timpului se desface în jurul meu, un amestec minunat de lumini opalescente și de fire. Arată haotic, dar tot păstrează un model pe care mi se pare că aproape îl înțeleg.

Iată și locurile înnodate, încâlceli în care nu pot să pătrund. Nodurile sunt locuri unde am mai fost înainte. Le scrutez, încercând să-mi văd cursul vieții în schema mare a timpului și a universului. *Aici* m-am născut, *aici* și-a rupt mâna sora mea, *aici* am luat mențiune la istorie în școala generală, *aici* mi-am descoperit puterile.

Iar *aici*... Degetele mele aleargă pe deasupra nodului încâlcit al momentului când Sofia a rămas prizonieră în trecut. De când am pierdut-o, am tot încercat să găsesc o cale să dau din nou de ea. Iar ieri am ajuns acolo cât ai clipi. Cel puțin până în clipa când am încercat s-o avertizez.

Timpul știe cum să se păstreze echilibrat și în siguranță. Ori de câte ori încerc să modific ceva ce ar urma să se întâmple – fie să-i trag un pumn în față lui Hitler, fie să-mi schimb propriul curs al vieții, timpul mă ține la distanță. Mă respinge. Îmi amintește că el este șeful. Așadar... s-ar putea să fi reușit să mă întorc chiar înainte de momentul când Sofia a rămas prinsă în trecut numai pentru că nu intenționam cu adevărat să încerc să schimb nimic.

Când este vorba despre timp, intenția contează.

Îmi dau seama încet de importanța reală a acestui gând, dar lucrurile încep să capete sens. Când am încercat mai devreme să mă întorc, mă concentram asupra salvării Sofiei. Dar timpul nu *vrea* s-o salvez. Mă împiedică s-o salvez. Știe de la început că asta vreau să fac.

Intenția contează. Dacă mă întorc în trecut fără intenția să schimb ceva, doar cu gândul numai s-o văd pe Sofia...

Aș putea.

Aș putea face asta!

La naiba, chiar aș putea!

Mă întind după agendă. Este un model care are o pagină pentru fiecare zi. Sofia râdea mereu de mine că folosesc o agendă de hârtie, în loc de telefon, ca un om normal, dar atunci când ai abilitatea să te strecori prin timp, este important să ții bine socoteala zilelor, iar pe hârtie te poți baza mai cu nădejde.

Sunt meticulos în ce privește agenda; fac în fiecare zi o însemnare folosind un cod inventat de mine. Notez dacă am călătorit sau nu în timp în respectiva zi, dacă s-a întâmplat accidental sau din dorința mea, unde m-am dus și când.

Acum dau paginile și mă uit la zilele dinaintea datei la care am lăsat-o pe Sofia blocată în trecut. Vreau să găsesc un moment când n-am fost împreună, ca să fiu sigur că nu voi da peste mine cel din trecut. *Intenția contează.* Vreau numai s-o văd. Am nevoie doar să găsesc o dată când eu cel de acum mă pot întoarce ca s-o văd pe Sofia...

Las agenda pe pat și mă concentrez asupra fluxului timpului, clipind atunci când curge prin fața mea ca un râu de fire care ar pluti pe suprafața unei bule. Firele timpului și spațiului se răsfiră în fața mea, albastre, aurii, cenușii și cafenii, fiecare legându-mă de altă persoană, de alt loc, de alt timp. Dar firul care mă leagă de Sofia este roșu și ușor de găsit. Urmăresc cu privirea firul roșu.

Aleg momentul cu mâinile tremurând. Un weekend în care eu să fi fost acasă și Sofia să fi rămas la Berkshire. Cândva după prima noastră întâlnire, când totul era încă nou, dar în același timp începuserăm să ne simțim în largul nostru. Când amândoi acceptam cumva realitatea celuilalt.

3 octombrie. O seară de sâmbătă.

Ezit. Nu voi putea să fac asta des – poate că nicicând altcândva. Pot minți și mă pot preface că am hotărât să rămân la Berk, în loc să mă duc acasă. O dată va funcționa, dar nici vorbă să mă mai creadă a doua oară.

Dar acum am nevoie de asta. Mă concentrez asupra momentului respectiv, al unui moment în care n-am fost înainte, dar în care aș putea ajunge acum. Mă întind cu mâinile tremurând și ating locul respectiv din firul timpului, pe care mi-l înfășor pe deget.

Și ajung acolo.

* * *

Sunt în camera mea, pe cer tocmai începe să se lase înserarea. Plantele de la fereastră sunt ofilite sau pe cale să se

ofilească, în loc să fie proaspăt trezite la viață, cum tocmai le-am lăsat. Dau fuga la birou și citesc data din agendă.

3 octombrie.

Am reușit. Sunt aici. Și ea e aici, undeva în Academie.

Nu știu ce urmează să se întâmple. Poate că în clipa în care o voi vedea, voi fi tras înapoi în propriul meu timp. Dar dacă teoria mea este corectă, atâta vreme cât nu încerc s-o contactez sau să-i transmit un mesaj, un avertisment...

Mi se strânge stomacul. Mă simt ciudat să-mi spionez prietena și chiar mai ciudat să-mi doresc s-o pot avertiza să se țină departe de mine.

„Am nevoie doar de o clipă", îmi spun. Vreau numai să-i văd chipul. Să i-l văd încă o dată. Mă va inspira. Trebuie să descopăr cum s-o salvez.

Gândul acesta – *s-o salvez* – face realitatea să tremure, ezitând. Simt o smucitură în buric, ca și cum firul timpului mi s-a strâns în jurul burții. Respir întretăiat și ochii mi se concentrează ca niște lasere pe un singur bloc de beton vopsit de pe perete. Trebuie să alung acest gând. Nu mă pot gândi la salvarea Sofiei, în niciun caz când sunt aici, în trecut. Dacă timpul va considera că vreau să-l trag pe sfoară, mă va arunca înapoi, în locul unde ar trebui să fiu.

Fără ea.

Îmi mușc limba, simt gust de sânge și mă concentrez asupra durerii. Încerc să-mi golesc mintea. Intenția contează. Așa că nu voi avea nicio altă intenție decât s-o văd pe Sofia. Atât. Doar o privire.

Simt timpul slăbindu-și strânsoarea, fluxul temporal se liniștește și îmi acceptă prezența în trecut. Mă ridic tremurând, dar curând reușesc să mă țin pe picioare.

O privire aruncată la ceas îmi spune că e aproape de ora cinei. Dacă nu are loc vreun eveniment special, cina se servește în salonul comun al fiecărui grup. Salonul nostru este chiar lângă camera mea, pe culoar.

Mă strecor pe hol. Nu sunt sigur ce se va întâmpla dacă voi fi văzut. Încep să mă gândesc, pentru orice eventualitate, la cum aș putea să explic de ce mă aflu la Academie în timpul weekendului. Dar n-am nevoie de explicații, nu e nimeni pe hol.

Din salon se aud zgomote și se vede lumină. Mă reazem cu spatele de perete și ascult zăngănitul tacâmurilor în farfurii și zumzetul înfundat al vocilor. Un râs ascuțit – al lui Ryan – străbate aerul. Îndrăznesc să mă furișez lângă ușă și să trag cu ochiul înăuntru.

La sfârșit de săptămână, eu și Gwen plecăm acasă, lăsându-i aici pe Harold, pe Ryan și pe Sofia. Stau cu toții acum în jurul mesei rotunde din mijlocul salonului și mănâncă ravioli. Masa este uriașă chiar și când suntem toți, dar acum nu pare destul de mare pentru ei trei.

S-au împrăștiat și vorbesc fiecare de pe câte o latură, cât mai departe unul de altul.

Salonul nostru comun este un amestec neobișnuit de piele de modă veche și dezordine adolescentină. Fotolii mari se înșiră pe lângă pereți, iar printre ele sunt intercalate reproduceri înrămate după tablouri celebre, dar cumva nepotrivite între ele – *Noapte înstelată* de Van Gogh între un Renoir și un tablou de Picasso cu femei din linii frânte. Dar în colț există și un televizor gigantic cu ecran plat, conectat la cel mai nou PlayStation, precum și un morman de jocuri stivuite pe masa de nuc din mijlocul încăperii.

Harold stă în partea dreaptă, se uită pe pereți și uneori murmură ceva. În timp ce mă uit, el se oprește cu furculița în drum spre gură, cu privirea pierdută în gol. Puterea lui nu-i una de invidiat, să vadă și să audă spiritele îl chinuie mult mai tare decât îl ajută. Ryan stă cu spatele la mine și se joacă pe telefon în timp ce mănâncă. Corpul lui solid e gârbovit leneș peste masă.

Niciunul nu observă când Sofia ridică ochii și mă privește fix.

Simt un nod în gât. Nu eram pregătit. Nu pentru asta. Nu s-o văd din nou.

Dar nu mă pot uita în altă parte.

— Bună, murmură ea.

— Bună, șoptesc.

Dă să se ridice de la masă, dar eu clatin din cap și îmi duc degetul la buze. Pe chip îi apare o expresie nedumerită, dar nu-i pot explica. Nu mi-aș dori nimic mai mult decât să dau buzna înăuntru, să traversez încăperea alergând, să o iau de mână și să nu-i mai dau drumul niciodată. Dar nu-i pot explica de ce mă aflu aici. Ar trebui să-i spun că o vizitez în acest moment din trecut pentru că am pierdut-o în altul. Ar trebui să-i spun că n-o pot salva.

— Nu! gem eu când firul timpului se înfășoară iar în jurul meu, strângându-mă și trăgându-mă.

„Nu, n-am să-i spun“, aș vrea să strig. *„Nu vreau decât să o văd. Încă o clipă. Doar una. Te rog!“*

Dar cum aș putea stărui în fața timpului însuși?

Capitolul 10

Intenția contează. Imediat ce abia dacă mi-a trecut prin minte s-o avertizez pe Sofia, să încerc s-o salvez, timpul m-a tras înapoi.

Mă lovesc cu capul de ușa salonului. Ferestrele sunt întunecate, mai întunecate decât în seara aceea de 3 octombrie și nu-i nevoie să-mi verific telefonul ca să aflu că m-am întors în prezent, dar îl scot oricum.

Măcar am văzut-o. N-a fost mare lucru, dar a fost ceva.

Închid ochii și încerc să mi-o închipui în momentul în care m-a văzut și ochii i-au strălucit. Vreau să păstrez imaginea asta pentru totdeauna.

Este un progres. Controlul îmi slăbise, dar am vrut să o văd pe Sofia și am reușit. Faptul că mi-am dat seama de treaba cu intenția mă mai apropie cu un pas de salvarea ei.

Mă întorc ca să mă duc la mine în cameră, dar îmi dau seama că mi-ar plăcea să-mi mut puțin gândurile de la tot ce se petrece. Împing ușa salonului. Vreme de o clipă îl văd așa cum era pe 3 octombrie, cu Sofia la masă, și simt că pe buze îmi înflorește un zâmbet. Dar pe urmă clipesc, din nou, iar Sofia nu-i aici.

Ryan a aranjat piesele de șah pe tablă, iar când intru, un nebun alb răstoarnă de capul lui un pion negru. Ryan ridică pionul căzut, îl răsucește între degete și se uită concentrat la tablă, iar o tură neagră alunecă înainte și ia nebunul.

Gwen dă tare sonorul televizorului din cealaltă parte a camerei, fără să-i pese de nimeni altcineva decât de armata de zombi pe care îi împușcă. Harold probabil că s-a băgat deja în pat.

Oricât aș fi de supărat, tot îmi place locul ăsta. E cale lungă de la casa veche și dărăpănată unde am crescut până la Berkshire. Poate că tocmai de asta simt că încăperea mă învelește ca o pătură călduroasă. Casa aceea, cu hectarul ei de pământ, cu iazul și cu sălciile, era puțin cam... provincială pentru mine. Provincial – iată un cuvânt numai bun pentru testele finale care i-ar plăcea surorii mele. Dar se potrivește. Chiar dacă ferma nu-i tocmai în pustietate, este departe de toți prietenii mei și nu poți ajunge nicăieri mergând pe jos de acolo. Într-un fel, simțeam că tot spațiul acela mă ținea închis ca într-o colivie. La Berk, totul este adunat și învelit în cărămidă. Îmi place.

Dar oricât de mult aș ține la Academie, este totuși o școală, iar singurul loc unde Sofia și cu mine ne putem relaxa pur și simplu este salonul comun. Aici mâncăm, aici ne destindem în pauze, aici petrecem timp împreună. Sofia s-a deschis pentru prima oară în fața mea în această încăpere, printre fotolii. Stătea pe podea în spatele lor și citea o carte, tot dispărând din vedere și apărând la loc. Dacă n-ar fi fost cartea, nu știu dacă o observam.

I-am spus că citea cartea mea preferată, dar mințeam. Nu o citisem, voiam doar să stau de vorbă cu Sofia. Ea a început să-mi spună ce îi plăcea la carte, dar pe mine mă distrăgea felul în care redevenea treptat vizibilă, cu părul strălucind mai întâi auriu, apoi arămiu, apoi castaniu intens.

Cred că a bănuit că nu știam cartea. Vreau să zic că auzisem despre ea – o avusesem ca lectură suplimentară în clasa a opta, ceva despre bandele din anii '50 –, dar eu n-o citisem, iar ei nu i-a luat mult să-și dea seama.

— Este despre moarte, a zis. Și despre cum trăiești după ce moare cineva drag. Și...

S-a oprit puțin, iar în clipa aceea a devenit complet vizibilă.

— Și despre cum să nu te temi să fii singur. Pentru că, până la urmă, toți suntem singuri.

— Aha, am zis, pentru că n-am știut ce altceva să spun.

Cartea însemna mult pentru Sofia și o citea tot timpul. Mie nu-mi plăceau prea multe cărți și nici nu știam ce să spun ca s-o impresionez, dar acum îmi pare rău că n-am vorbit cu ea despre puținele cărți care îmi plăceau. Sofia mi-a dezvăluit o parte din ea însăși atunci când mi-a spus ce carte citea. Ar fi trebuit să-i povestesc și eu despre o carte care însemna și pentru mine ceva, fiindcă nu-mi vine în minte o modalitate mai bună de a cunoaște o fată decât văzând-o prin ochii poveștii la care ține cel mai mult.

Mă încrunt. Nu-mi place felul în care continui să mă gândesc la Sofia, plin de amintiri și de regrete, de parcă ar fi dispărut pentru totdeauna. Intru mai adânc în salon, indecis dacă să joc un joc video cu Gwen (probabil că aș pierde) sau să joc șah cu Ryan (aș pierde sigur). Dar pe urmă îl văd într-un colț pe Harold. Nu s-a dus la culcare totuși.

Harold stă cât mai departe de toți ceilalți și și-a întors fotoliul astfel încât este aproape complet cu fața la perete. Îi văd totuși gura mișcându-se și îmi dau seama că vorbește cu spirite pe care doar el le poate vedea.

Dacă vine vorba de puteri, nimeni n-a nimerit mai prost ca Harold. Poate vedea și poate vorbi cu spiritele și cu fantomele, dar ele îi spun ce au ele de spus și nimic din ce-ar vrea el să audă. Nu le poate ordona ceva. Nu poate face nimic folositor cu ele. Este într-un fel prizonier, silit să asculte pentru totdeauna o grămadă de morți pe care nu-i poate face să tacă.

O fi poate din cauza acestui weekend oribil, dar simt că mi se ridică în gât o frică teribilă. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la gaura neagră care e locul din fluxul temporal unde ar trebui să se afle Sofia. Traversez camera cu

paşi mari, împrăştiind piesele de şah pe care Ryan le-a făcut să plutească lângă tablă.

— Hei! zice el indignat, fluturând palma şi adunând piesele la loc.

Încerc să trag un fotoliu de lângă Harold, dar e greu şi scârţâie tare, aşa că mă aşez pur şi simplu pe jos la picioarele lui.

— Bună, şopteşte Harold, cu ochii aţintiţi asupra unui punct aflat cam la o palmă deasupra capului meu.

Nu sunt sigur dacă vorbeşte cu mine sau cu un spirit pe care nu-l pot vedea. Cum nu răspund, Harold coboară spre mine o privire în care licăreşte aşteptarea şi curiozitatea.

— Salut, zic eu.

De obicei, Harold se închide în sine şi petrece mult mai mult timp vorbind cu spiritele decât cu oricare dintre noi.

— Deci...

Strâng tare buzele şi mâinile îmi tremură din cauza agitaţiei.

— Deci, Sofia... Este vina mea că a dispărut şi evident că trebuie să mă duc după ea şi s-o aduc înapoi, dar... Nu pot. Adică, am încercat. Am încercat mult de tot. Dar nu ştiu de ce, n-o pot salva orice aş face. Şi...

Înghit, aproape incapabil să continui.

— Şi sunt îngrijorat că poate n-o pot salva pe Sofia pentru că ajuns deja prea departe, că n-o pot salva pentru că este imposibil.

Harold se uită la mine de parcă sunt nebun.

— Dacă aş fi în stare să mă întorc exact unde a rămas ea blocată în timp şi s-o scot de acolo... dar nu pot. Aşa că poate motivul pentru care n-o mai găsesc în fluxul timpului este că a... poate că a...

Nu. Acel cuvânt nu poate fi rostit.

— Vorbeşti cu spiritele, da? întreb în cele din urmă.

Harold se uită în altă parte, parcă în gol, la ceva... sau la cineva pe care numai el îl poate vedea.

— Vocile vorbesc cu mine, zice el încet.

Exact pentru chestiile astea care îți dau fiori a încasat Harold atâta bătaie la fosta lui școală.

Lasă să se aștearnă liniștea între noi.

— Cred că voiam să te întreb...

Harold mă privește atent. Așteaptă.

— O vezi pe Sofia?

Iată. Am spus-o.

— Nu văd întotdeauna, zice Harold, pierzându-și concentrarea din ochi. De multe ori doar aud. Șoapte. Regrete. Șoapte.

Mă ridic în genunchi. Vreau să-l apuc pe Harold, să-l forțez să-mi acorde întreaga lui atenție.

— Dar o vezi sau o auzi pe *Sofia*? întreb, ridicând tonul. Poate că s-a dus de tot, poate că ce-am făcut... Înghit. Poate că am omorât-o. Dacă așa s-a întâmplat, știu că s-ar întoarce aici. La mine. La noi toți. A încercat să... O vezi? O auzi?

Harold întinde gâtul ca o pisică gata să sară la o pasăre care se agită în iarbă. Când vorbește, aproape că nu-l aud.

— Nu.

Tace.

— Nu-i printre voci. Ea... a dispărut.

Mă las să cad pe călcâie, ușurat. A dispărut – dar nu atât de departe încât să nu mai pot ajunge la ea. Nu a murit. E bine. Este blocată în trecut în spatele unui obstacol care mă împiedică s-o salvez, dar încă trăiește.

— Mulțumesc, frate, zic eu, bătându-l pe Harold pe genunchi și ridicându-mă în picioare.

Harold tresare la atingerea mea ca trezit dintr-un somn profund. Îl las cu fantomele lui. Mă duc lângă pernele pe care stă Gwen și pârjolește cu un aruncător de flăcări hoarda de zombi care se apropie de personajul ei de pe ecran.

— Ai grijă ce spui, murmură Gwen fără să-și desprindă ochii de la ecran.

— Poftim?

Gwen îmi aruncă o privire scurtă.

— Doctorul nu-i aici, dar totuși este, pricepi? Coboară vocea. Ne urmărește.

Îi alunecă privirea spre colțul unde tocmai am vorbit cu Harold.

— Nu înțe...

— Uite, face ea semn tot cu ochii spre tavan, către videocamera neagră aproape invizibilă, cu obiectivul fixat spre locul unde tocmai am stat.

— De ce ne spionează doctorul? întreb, mutându-mă mai aproape de Gwen.

Cercetez încăperea și observ încă cel puțin trei camere video, câte una în fiecare colț, ațintite spre noi.

— Nu știu, ridică Gwen din umeri. Dar ne spionează.

— Sunt aici de două săptămâni, strigă Ryan de la masa din mijlocul camerei, atent în continuare la jocul de șah. Le-au instalat după ultimul episod, adaugă el și se uită spre Harold.

Acum trei săptămâni, Harold a fost posedat de un spirit răuvoitor pe care a încercat să-l convingă să-l lase în pace. L-a atacat pe dr. Franklin. Doctorul n-a pățit nimic, evident – s-a vindecat cu puterea lui cât ai clipi –, dar cred că directorul a hotărât să sporească măsurile de securitate.

Ca să fiu sincer, mă simt ușurat că n-au instalat camerele pentru că am dat-o *eu* în bară.

— Probabil că nu-i decât o măsură de prevedere, zic.

Nu mă pot împiedica să nu mă întreb, totuși, în ce fel se așteaptă directorul să fim mai în siguranță doar pentru că ne supraveghează camerele.

— Sigur, zice Ryan inexpresiv. Da, probabil că asta e.

Capitolul 11

Duminică.

Ultima zi a weekendului. Mâine încep din nou cursurile. Iar la sfârșitul săptămânii viitoare trebuie să mă duc acasă la ai mei. Trebuie să profit de ziua de azi.

Bun, gata, voi aborda problema științific. Iau carnețelul de pe birou și întocmesc o listă:

Ce am făcut deja:

- *Am încercat să mă întorc în trecut acolo unde este Sofia. Nu pot ajunge. Sunt împiedicat cu desăvârșire. Puterile nu au efect.*
- *Am încercat să mă întorc cu câteva minute înainte s-o fi trimis pe Sofia în trecut și să n-o mai trimit. N-a funcționat. Fluxul timpului mă oprește să ajung în propriul meu trecut.*
- *Am încercat să mă întorc în trecut și s-o avertizez pe Sofia să nu meargă cu mine în secolul XVII. Nu pot ajunge acolo.*

Sub lista plină de neîmpliniri adaug cu litere groase și subliniez: INTENȚIA CONTEAZĂ.

Hai să încercăm acum ceva complet diferit:

Încercarea 1: Să mă întorc în propriul trecut și să-mi las indicii mie însumi să n-o duc pe Sofia unde poate rămâne prizonieră în trecut.

Aleg din nou un weekend când n-am fost la Berkshire, ca să fiu singur că nu mă voi întâlni cu mine cel din trecut. Dar în loc să mă duc s-o văd pe Sofia, rămân în camera mea. Îmi țin mintea cât mai goală cu putință, iau de pe birou o foaie de hârtie și scriu un bilet enorm de avertisment pentru mine însumi. Mă aștept ca timpul să mă tragă în prezent, dar nu se întâmplă așa. Termin de scris biletul, îl las pe pat și mă întorc în prezent.

Dar este evident că nu are efect, pentru că Sofia tot dispărută este, iar trecutul nu s-a modificat.

Nu-mi amintesc nici eu să fi primit vreun bilet de avertisment, deci ce s-a întâmplat?

Notez cu grijă în carnețel ziua în care am călătorit. Mă răsucesc și îmi cad ochii pe pat. Când eram mai mic, obișnuiam să ascund anumite lucruri de băgăcioasa de soră-mea între somieră și saltea. Verific și, desigur, găsesc biletul acolo, dar fără să știu de ce și cum a ajuns.

Vreau să mă întorc, vreau să încerc din nou, dar fiecare weekend în care revin formează în fluxul temporal o minusculă ruptură. Cu cât încerc mai mult în mod inutil, cu atât crește riscul să creez în firele timpului încâlceli și noduri. Dacă nu-mi folosesc atent atuurile, îmi voi distruge toate șansele.

Universul nu vrea ca eu s-o salvez pe Sofia.

Încercarea 2: Forță brută.

Firul roșu al timpului Sofiei se distinge ușor printre miriadele de fire gri, cafenii, verde închis și albastre care reprezintă Academia Berkshire în diferite perioade. Mă uit mai atent la unduirea lor și simt un nod în gât când văd cum se împletește firul Sofiei cu al meu, chiar înainte să dispară în gaura neagră a anului 1692.

Firul roșu se pierde în beznă. Să încerc să-l înșfac chiar când dispare în vid este o nebunie, parcă aș încerca să apuc un fir electric sub tensiune căzut la pământ.

Dar tot o fac.

Firul îmi taie palma – parcă aș încerca să urc un munte ținându-mă de o ață, în loc de o frânghie. Vârtejul din momentul și locul unde se află Sofia amenință să mă arunce în lături, dar nu dau drumul firului. Simt timpul în jurul meu, apăsându-mă din toate părțile, vrând să mă elimine. Mă împotrivesc din răsputeri forțelor timpului care încearcă să mă respingă. Firele încep să se desfacă și mă lovesc peste mână, biciuindu-mi pielea.

Scrâșnesc din dinți și trag mai tare. Acum simt firul de parcă ar fi sârmă ghimpată încărcată cu electricitate. „Nu", îmi spun – doar acest cuvânt, doar *nu*.

Dar sunt nevoit să-i dau drumul. Nu-l mai pot ține. Firele timpului îmi alunecă printre degete și se învârtejesc din nou în volbura unde e prinsă în cursă Sofia.

Ies să mă plimb. Merg pe domeniul Academiei, de la treptele de cărămidă până la tabăra pentru copii bolnavi, apoi până la poarta verde de la marginea falezei și înapoi. Zăbovesc în fața căminului din cărămizi arse, singura legătură dintre locul unde sunt eu acum și cel în care se află Sofia în trecut. Mă uit lung la el. Mă cert cu cărămizile înnegrite. Mă cert cu timpul. Mă cert cu mine însumi.

„Trebuie să existe o cale."

Aș vrea să înțeleg mai multe despre puterile mele. Aș vrea să pot spune: „Îmi doresc să ajung în locul cutare, în timpul cutare", și să mă transport direct în momentul ales. În loc de asta, bâjbâi mereu și totul este oarecum întâmplător, oarecum incontrolabil. Ca atunci când înoți în ocean. Alegi un loc în depărtare unde valurile încă nu se sparg și pe urmă înoți și tot înoți, dar în cele din urmă cel mai probabil nu ajungi exact în locul acela. Oceanul este pur și simplu prea mare și curentul se mișcă permanent.

Până să mă întorc înapoi la Academie, aproape că s-a întunecat. Reflectoarele uriașe din jurul fațadei de cărămidă parcă se ațintesc asupra mea, acuzându-mă că n-am respectat ora stingerii. Când mă strecor în holul mare pe

ușile enorme de lemn, îl descopăr aproape pustiu. Parcă deja mă așteptam să-l găsesc acolo pe dr. Franklin, încruntat, cu ochii după mine, dar în locul lui mă trezesc nas în nas cu șefa altui grup. Se ocupă de elevii mai mari, cei care în mod normal trebuiau să fi absolvit deja, dar ale căror puteri sunt fie neobișnuite, fie foarte necontrolabile și astfel au fost nevoiți să rămână la Academie.

— Bo, zice ea și dă din cap în direcția mea.

Mă surprinde că știe cum mă cheamă, dar pe urmă îmi dau seama că doctorul a trimis-o probabil special să mă aștepte. De la dispariția Sofiei mă supraveghează mai atent. Cred că mă crede deprimat, dar nu sunt. Sunt doar furios. Pe mine, pe puterile mele, pe întreaga situație.

Dau din cap spre conducătoarea de grup, iar ea verifică ceva pe telefon și se apucă să securizeze clădirea. Pornește sistemele de alarmă, apoi încuie toate ferestrele și toate ușile cu un simplu semn din cap – probabil că se pricepe la telechinezie, la fel ca Ryan. Pe urmă îmi zâmbește și pleacă țăcănind din tocuri spre bucătărie. O parte din personal s-a apucat să dea jos pânzele negre întinse pe hol pentru comemorarea Sofiei.

Mă întreb ce cred restul celor din școală că s-a întâmplat.

Toate grupurile sunt foarte discrete. Abia dacă ne întâlnim vreodată cu alți elevi. Mâncăm în grupuri mici, mereu aceleași. Sunt foarte puține adunări cu toată școala, iar atunci când au loc, ni se spune să ne ascundem puterile, să nu le dăm în vileag. Se tem, poate, că cineva care vrea să se dea mare ar putea pierde controlul. Sau poate că există alte motive pentru care suntem atât de secretoși.

Bag mâna în foc că majoritatea au crezut că slujba de comemorare a fost pe bune.

Mă întreb dacă se gândesc că am omorât-o eu.

La urma urmei, eu sunt de vină că Sofia nu se află aici în clipa asta.

Oare ce li s-a spus? Oare ceilalţi conducători şi profesorii ştiu adevărul, sau mă cred toţi o tragedie pe două picioare?

Scutur din cap. Nu contează. N-au decât să creadă ce vor.

Urc scările anevoie şi paşilor mei le răspund ca un ecou paşii conducătoarei de grup. Rămâne cu şase sau şapte trepte în urma mea, dar merge în ritmul meu, urmându-mă pe tot holul etajului la care locuiesc. Rămâne uitându-se tăcută după mine până când intru în camera mea şi închid uşa. Înainte să plece, încearcă clanţa. N-am încuiat şi nu intră, dar scârţâitul clanţei îmi sună în urechi ca o ameninţare.

Îmi amintesc de camerele video care ne supraveghează acum în salon. Nu m-am gândit că au fost instalate din cauza mea, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Înainte să mă bag în pat, trec prin toate colţurile de supraveghere şi mă uit după noi luminiţe roşii ascunse în penumbră. Nu găsesc nicio altă cameră, dar nu pot scăpa de senzaţia că sunt urmărit.

Capitolul 12

Phoebe

Ultimele note din *Toccata* și *Fuga în re minor* de Bach umplu sala de concerte de la Liceul James Jefferson, zăbovind printre afișele motivaționale și portretele laminate ale unor compozitori morți de mult. Domnul Ramirez lasă capul în piept, cu ochii închiși, ascultând cum muzica se pierde în liniște. Îl așteptăm cu toții să reacționeze cumva. Când ridică din nou capul, ochii îi ard.

— Bravo! strigă el. Așa! A fost exact așa cum trebuie!

Întreaga orchestră pare să răsufle ușurată. Repetăm piesa de luni în șir și a fost prima dată când a ieșit totul bine. Pe la jumătate simțeam efectiv cum crește tensiunea din încăpere și cum ne așteptam s-o dea în bară cineva. Dar n-a greșit nimeni. Am cântat perfect.

— Te-ai descurcat bine, zice Kasey de lângă mine, în timp ce-și examinează firele uzate ale arcușului.

— Și tu, zic la rândul meu.

Eu sunt primul violoncel, deși Kasey mă depășește uneori. Cred că dacă se lua la întrecere cu mine săptămâna asta, mă trecea pe scaunul celui de-al doilea violoncel. Dar lui Kasey nu-i pasă niciodată de ierarhii.

— Mai este doar o lună până la concert, strigă domnul Ramirez peste vocile entuziasmate ale elevilor. Și chiar

dacă piesa aceasta iese acceptabil, mai avem mult de lucru. Violoncelele, nu uitați să vă repetați suitele!

— Ai avut un weekend ca lumea? mă întreabă Kasey în timp ce îmi strâng violoncelul. Unde-ai fost vineri?

La o ceremonie de comemorare a unei fete moarte din clasa fratelui meu.

— Nicăieri, răspund. Tu ce-ai făcut?

Pe Kasey o preocupă mai întâi, în mod intenționat, să-și închidă cutia violoncelului.

— Domnul Ramirez a vrut să dau o probă pentru o tabără de vară.

— Tabără de vară?

— Un program de pregătire, mai degrabă. Pentru muzicieni, zice Kasey, tot fără să se uite în ochii mei. I-am spus să nu se obosească cu mine, că tu ai merita mai mult, dar a insistat să mă duc la audiție.

— Foarte tare! zic eu.

Nu știu de ce pare atât de jenată de toată povestea. Faptul că eu sunt primul violoncel nu înseamnă că sunt cu adevărat mai bună decât ea. Eu stăpânesc bine violoncelul din punct de vedere tehnic – adică știu notele și când să le cânt, dar practic nu fac decât să respect instrucțiunile. Nu sunt mai talentată decât o bucătăreasă care urmează o rețetă.

Kasey, în schimb, abia dacă se uită pe partitură. Ea *simte* muzica. Singurul motiv pentru care stă pe al doilea sca-un este că nu-și bate capul cu Bach. E mult prea ocupată să cânte muzica din capul ei ca să-i stea mintea la repetițiile cu simfoniile unor tipi morți de multă vreme.

— Felicitări, îi spun din nou, sperând să-și dea seama că vorbesc din inimă. Ești formidabilă. Sper să te accepte.

Zâmbește ușurată.

— Mulțumesc. Când termin, mă gândesc să încerc la Juilliard. Tu?

Pufnesc în râs.

— Eu nu-s nici pe departe de nivelul tău, dar frumos din partea ta că te porți ca și cum aș avea talent.

— Ai, să știi! protestează Kasey, dar se înșală.

Aptitudinile tehnice nu înseamnă talent. Eu nu pot cânta fără partitură și nu pot face decât ce-mi spun notele să fac. Kasey cântă de un milion de ori mai bine când este numai ea cu violoncelul, și asta-i diferența care contează.

— În plus, adaug eu, nu cred că o să mai cânt după ce mă duc la facultate.

M-am înscris în orchestră pentru că am vrut să pot arăta în cererea de admitere la universitate că sunt polivalentă, iar fanfara cerea prea multă muncă. Fanfara cântă la toate meciurile școlii; orchestra dă numai două concerte pe an.

Îmi bâzâie telefonul în buzunar. Rosemarie și Jenny vor să mergem după repetiție la o înghețată și îmi cer să mă grăbesc.

— Ar trebui să cânți în continuare, ești foarte bună! zice Kasey, punându-și violoncelul în spate.

Ridic din umeri.

— N-o să mă specializez în muzică.

— Dar în ce-o să te specializezi?

Îmi potrivesc cureaua violoncelului. Aș vrea să nu-mi mai pună lumea întrebarea asta. Eu nu semăn cu Kasey. Nu am niciun talent anume. Nu simt vreo pasiune arzătoare să mă dedic unui lucru anume. Kasey va deveni o nouă Yo-Yo Ma și își va petrece toată viața în mijlocul muzicii, dar mă îndoiesc că s-a oprit vreodată să se gândească cât e de norocoasă – nu numai pentru că are talent, ci și pentru că știe exact ce vrea să facă cu el.

Poate că am și eu vreun talent, dar nu am pasiune. Nu așa ca ea.

Kasey rămâne în urmă ca să-i spună domnului Ramirez ce a făcut la audiția pentru programul estival de pregătire, iar eu mă îndrept spre dulap. Știu că fratele meu mă crede o ciudată pentru că-mi place școala, dar chiar îmi place.

Liceul e ușor. Știu cum merg lucrurile. Mă descurc cu profesorii și cu lecțiile exact la fel cum cânt notele la violoncel. Este ușor să-ți dai seama cum să te porți, cum să fii, cum să te descurci printre lucruri. Înțeleg tiparele.

La începutul anului am stat de vorbă cu Jenny și cu Rosemarie despre faptul că Bo va merge la altă școală decât mine, dar pe urmă nu mi-au mai pus alte întrebări și nici eu nu le-am mai dat amănunte. O parte din mine ar vrea să le mărturisească totul – aș vrea să le spun că lucrurile au luat-o razna de tot, că nu le pot îndrepta și că le rog, le implor să mă asculte.

Dar o altă parte mai mare preferă să se fofileze în fiecare zi. Vin la școală și mă prefac că totul este în regulă, ca și cum aș fi singură la părinți, ca și cum aș trăi într-o lume fără Bo. Oamenii glumesc cu mine, iar eu îmi văd de treabă, și în timpul orelor de la opt la trei nimic nu-i în neregulă. Dacă le-aș spune despre Bo, s-ar purta altfel cu mine. Nu vreau compasiune. Vreau să mă prefac că nu există decât Phoebe. Nu Phoebe, sora lui Bo. Nu Phoebe care nu poate face altceva decât să se uite cum totul se prăbușește în jurul ei. Doar Phoebe, tocilara din orchestră care s-a înscris la prea multe cercuri cu activități extrașcolare și nu-și desprinde ochii de la premiul ei: Absolvirea. Facultatea. Evadarea. Îmi place acea Phoebe.

Numai că acea Phoebe se întoarce mereu acasă.

Capitolul 13

În dimineața următoare sunt chemat la dr. Franklin în birou înainte să se fi terminat micul dejun. Când să ies din salonul comun unde este întins bufetul pentru masa de dimineață, șterpelesc un măr. Ceilalți mă urmăresc plecând, întrebându-se fără îndoială de ce n-a mai putut aștepta doctorul încă un sfert de oră, până când începe ședința noastră de grup.

— Bo, zice doctorul plin de căldură și se ridică în picioare atunci când intru în biroul lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Mi se ridică părul de pe brațe și de pe ceafă. Îmi amintesc scârțâitul surd, metalic al clanței încercate cu o seară înainte de șefa de grup care mă aștepta.

Doctorul oftează.

— Vineri a fost o zi dificilă pentru noi toți. Am vrut să văd cum te simți acum, după ce ai avut puțin timp să te gândești și să-ți analizezi trăirile.

Ridic din umeri. Ziua de vineri a fost dificilă pentru că a făcut-o el să fie așa. Am fost obligat s-o petrec pe toată purtându-mă ca și cum aș fi fost în doliu după Sofia, când de fapt trebuia să mă gândesc cum s-o salvez. Știu că trebuia să facem să pară totul real pentru personalul care nu cunoaște scopul adevărat al Academiei, dar tot rămâne

pierdere de vreme. O zi irosită care a întristat pe toată lumea fără motiv.

Iar pe mine m-a făcut să mă simt un ratat. Ca și cum dr. Franklin și toți ceilalți și-ar fi pierdut orice nădejde în ce mă privește.

— Aș vrea să nu ne fi băgat în povestea aia, zic eu.

Ce simplu ar fi dacă m-aș putea întoarce pur și simplu în timp ca să mă opresc înainte s-o pierd pe Sofia! Dar timpul nu așa de simplu.

— Nu-i vina ta, să știi, zice dr. Franklin.

Îi arunc o privire exasperată. Știm amândoi că este *în totalitate* vina mea. Dacă n-o luam cu mine în trecut, n-ar fi rămas prizonieră acolo. Nu pot să spun decât un singur lucru:

— N-are importanță, e tot ce pot să spun.

Doctorul se încruntă.

— Uneori ne redirecționăm emoțiile pentru că ne temem de ele, zice el rar. În astfel de momente, este important să ne amintim că durerea e un lucru natural.

— Durere? întreb. N-am de gând să jelesc după Sofia. Am de gând s-o salvez.

Doctorul se ridică și se apropie de mine, mângâind cu palma tăblia de lemn a biroului. Bate ușurel darabana în marginea ei, cu chipul impasibil, dar cu ochii strălucitori. Mă uit la locul în care bate și văd un trepied cu o mică videocameră. Camera nu este ceva nou: dr. Franklin a mai înregistrat și înainte ședințele noastre. Văd că înregistrează și de data asta. În trecut, ne filma ca să ne putem observa singuri cum arătăm când ne folosim puterile și să învățăm din propriile greșeli. Numai că acum nu-mi folosesc puterea...

— Bo, nu sunt sigur că ai înțeles pe deplin ce s-a întâmplat cu Sofia, zice dr. Franklin. Nu se pune problema s-o salvezi. Nu o poți salva. Îți dai seama de asta, da?

Mă trag furios înapoi.

— De ce spuneți asta? Pot. Și o voi salva! Trebuie numai să aveți încredere în mine. Trebuie să-mi dați o șansă.

— Bo...

Doctorul se desprinde de birou și vine în fața mea, așezându-se între mine și camera video. Îi cercetez chipul căutând un răspuns, dar nu-i înțeleg privirea. Preocupare, îngrijorare... și încă ceva. Parcă ar încerca să-mi spună ceva cu ochii, dar eu nu sunt Ryan – nu-i pot pătrunde în minte ca să înțeleg ce gânduri ascunde.

— Bo, repetă el. Trebuie să înțelegi. Trebuie să înfrunți adevărul. Sofia s-a dus.

— Nu pentru totdeauna, protestez eu slab.

— Ba pentru totdeauna. S-a dus. A murit. N-o poți aduce înapoi.

Simt în gât gustul fierii. Îl împing deoparte pe dr. Franklin cu atâta putere, încât se izbește de birou. Camera video se clatină pe suport. Vreau să țip la el să nu mă abandoneze. Știu că încă o pot salva. Dar cuvântul pe care l-a folosit – *a murit* – îmi răsună în minte. El știe că nu-i adevărat. Știe că Sofia nu-i moartă. Știe că este prizonieră în trecut. Atunci de ce mă minte? Mă pune la încercare? Vrea să vadă dacă-mi pot păstra controlul asupra puterii în condiții de stres? Mi se învolburează mintea. Ce vrea de la mine?

Nu-mi dau seama că dau să plec decât când doctorul mă apucă de umăr ca să mă oprească. Îmi desprinde ușor degetele pe care mi le-am încleștat în păr cu atâta forță, încât simt cum începe să mă ia durerea de cap. Mă uit la mâinile mele, la degetele chircite și mă silesc să respir adânc și să-mi destind mușchii. Când lucrurile merg prost, o iau razna.

Dr. Franklin nu-mi dă drumul. Se uită fix la mine până când mă concentrez asupra lui.

— Îți pierzi controlul, spune, iar cuvintele mi se rostogolesc în cap cu ecou.

Îmi cade privirea pe camera video cu luminița pâlpâitoare de pe biroul lui. Înainte să-l pot întreba de ce ne filmează, ușa biroului se deschide. Ryan intră fără să se uite la noi.

— Oh, zice el cât se poate de normal atunci când catadicsește să ne observe. Vreți să aștept afară?

Dar nu se îndreaptă spre ușă. Dr. Franklin se îndepărtează de mine.

— Nu, e în regulă. Începem imediat.

Dr. Franklin trece în spatele biroului. Intră și Gwen, urmată de Harold. Ne așezăm toți pe locurile obișnuite, formând un semicerc în jurul doctorului. Ryan încearcă să-mi atragă atenția, dar eu am rămas cu ochii la camera video. De ce filmează? Ce vrea doctorul să înregistreze?

Dr. Franklin începe să vorbească, dar nu mă pot concentra asupra lui. Nu încape îndoială că azi se va vorbi mai mult despre sentimentele noastre legate de Sofia decât despre puterile pe care le avem.

Un ciocănit la ușă îl întrerupe pe doctor înainte să fi apucat să înceapă cu adevărat. Doamna Temple, profesoara de istorie, bagă capul înăuntru.

— V-au sosit oaspeții, îi spune ea doctorului și pe urmă se retrage pe culoar.

Dr. Franklin se duce imediat la ușă și vorbește încet cu cine-o fi acolo. Lângă mine, Gwen se încinge și în jurul hainelor ei încep să sară scântei. E un pachet de nervi.

— V-am spus, șoptește Ryan.

Harold scâncește agitat.

— Ce le-ai spus? îl întreb pe Ryan, întorcându-mi scaunul ca să mă uit la el.

— La micul dejun, începe Gwen cu glas scăzut, ne-a spus că...

Ușa biroului se deschide complet și dr. Franklin conduce înăuntru două persoane: o femeie albă cu părul vopsit roșcat și vârfurile încrețite și un asiatic supraponderal. Bărbatul are o servietă mare și uzată din piele maro care nu

se asortează cu costumul lui negru, iar femeia cară o geantă de umăr care pare doldora de hârtii.

— Sunt toți? îl întrebă bărbatul pe dr. Franklin, care încuviință din cap.

Femeia se întoarce spre noi și întinde brațul, indicându-i doctorului Franklin că poate sta jos lângă elevii lui. Mi se pare ciudat să-l văd tratat ca unul dintre noi.

— Bună ziua tuturor, zice femeia cu un zâmbet larg și călduros.

Mă uit cu coada ochiului la Gwen și la Ryan. Gwen continuă să-și frece palmele, încercând probabil să ascundă focul care i s-a iscat sub piele. Doctorul se întinde și o bate pe spate ca și cum ar vrea s-o asigure că totul este în regulă. Ryan și-a încleștat maxilarul și cred că scrâșnește din dinți.

— Sperăm să vă cunoaștem pe toți în următoarele săptămâni, continuă femeia.

Are o voce dulceag-lipicioasă. Îmi displace din prima clipă.

— De ce ați venit aici? întreabă Ryan agresiv.

Doctorul îi aruncă o privire.

— Deocamdată vrem numai să vă cunoaștem, zice femeia, cu un zâmbet fals lipit de față.

— Ăsta nu-i un răspuns, zice Gwen.

— Gwen, intervine dr. Franklin cu un glas aspru, dezaprobator.

— Anchetăm ce s-a întâmplat cu domnișoara Sofia Muniz, zice bărbatul.

Nu se clintește din locul unde stă sprijinit de biroul doctorului Franklin și abia dacă aruncă o privire spre grupul nostru.

— Și verificăm întreaga Academie Berkshire, dacă tot suntem aici, adaugă el, privindu-l direct pe dr. Franklin.

În loc să fie intimidat, dr. Franklin se ridică, se caută în buzunar și îi întinde bărbatului un stick USB.

— Aveți aici fișierele cerute. Nu știu din ce motiv, cele originale erau toate corupte și n-am reușit să le salvez, dar am avut o copie de rezervă.

— Mulțumesc, zice bărbatul. O să mă uit peste ele mai târziu. Înregistrările sunt și video, și audio?

Doctorul încuviințează și se așază la loc lângă Gwen.

Ochii mei se îndreaptă spre camera video de pe biroul lui și dintr-odată totul capătă sens. Berk se află sub anchetă. Procuratura nu știe ce facem cu adevărat aici. Străinii trebuie să creadă că Sofia a murit cu adevărat. Iar moartea unui elev presupune anchetă. Doctorul nu m-a putut avertiza, nu deschis, dar a încercat. De asta m-a chemat mai devreme în biroul lui. M-a avertizat să mă prefac. Trebuie să ne ascundem puterile și să facem autoritățile să creadă că Sofia s-a prăpădit.

Eu știu – sigur că știu – că Sofia nu putea să lipsească prea mult fără ca lumea din afara Academiei să nu observe, iar dr. Franklin nu poate face mai mult de-atât. Nu se poate preface pentru totdeauna că Sofia e bine când se vede clar că nu se află printre noi și probabil că nu poate explica tot ce s-a întâmplat cu adevărat. Și totuși, oare chiar era nevoie ca autoritățile să vină să ne spioneze?

— Mă numesc Amelia Rivers, continuă vioaie femeia, iar domnul este Carl Minh. Vom vorbi separat cu fiecare dintre voi mai târziu, am vrut numai să ne prezentăm, din moment ce vom fi prin preajmă. Dacă aveți ceva să ne spuneți, nu ezitați să ne contactați.

— Dr. Rivers și domnul Minh vor locui la noi, la ultimul etaj al Academiei, împreună cu ceilalți membri ai personalului, zice dr. Franklin ridicându-se în picioare. Și vor participa la unele dintre ședințele noastre. Vă rog să vă comportați ca și cum nu ar fi de față; doresc doar să observe ce metode folosim și cum ținem cursurile. Când vă vor pune întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat cu Sofia, vreau să

fiți sinceri. Nu avem nimic de ascuns; nimeni dintre noi nu este vinovat.

Luminița camerei video se aprinde și se stinge, se aprinde și se stinge.

— Asta vom decide noi, zice domnul Minh, dând drumul unui carnețel în servietă și închizând-o apoi cu zgomot. Voi să fiți sinceri, copii. Cât puteți de sinceri, în orice caz.

Aruncă o privire bănuitoare spre grupul nostru, apoi ocolește semicercul de scaune și se îndreaptă spre ușă.

— Amelia? strigă el peste umăr, iar colega lui se grăbește să-l urmeze.

— Asta-i o mizerie cât casa, zice Ryan imediat ce se închide ușa în spatele domnului Minh.

— Ryan, îl avertizează dr. Franklin.

— Sunt reprezentanții guvernului, zice Gwen. Nu poate fi nimic bun.

— Toată lumea știe că... – Ryan se oprește brusc și se uită direct la mine – ...moartea Sofiei n-a fost din vina nimănui.

În vocea lui se simte totuși îndoiala. Doctorul se ridică în picioare.

— Cum au spus și oficialii, vă rog să fiți sinceri!

Trece în spatele biroului și al camerei video. Mă uit la obiectiv. Stickul USB pe care i l-a dat domnului Minh... A spus ceva despre „audio și video". Probabil că sunt acolo toate înregistrările pe care le-a făcut doctorul.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. *Ne vor vedea puterile.* Nimeni de la Berk nu se străduiește vreodată să-și ascundă puterile – scopul Academiei este tocmai să ne învețe cum să le folosim, să le înțelegem și să le stăpânim. Cel puțin unul dintre noi și-a folosit puterile în practic fiecare întâlnire comună cu doctorul. Chiar și profesorii obișnuiți sunt înzestrați cu puteri, sau au legătură cu alți oameni cu puteri, dar au fost toți verificați de Academie și considerați de încredere. Niciunul nu clipește atunci când Gwen se

enervează și se aprinde spontan, sau când Ryan își predă tema făcând-o să zboare prin aer de-a curmezișul încăperii, sau când eu alunec în timp înainte și înapoi în timpul orelor de istorie. Trebuie să ne ascundem doar de personalul de serviciu, iar dacă dăm greș, cred că dr. Franklin și ceilalți șefi de grup au metode infailibile de a ne proteja – metode prin care fac personalul auxiliar să uite tot ce a văzut.

Dar oamenii aceștia sunt reprezentanți ai autorității guvernamentale.

Oare ce-o fi în mintea doctorului Franklin? Tocmai le-a dat de bunăvoie dovezi filmate ale puterilor noastre.

Dar poate că înregistrările au fost tăiate. Sau poate că doctorul intenționează să se folosească de Ryan ori de alt elev cu puteri telepatice ca să modifice amintirile oficialilor la sfârșitul anchetei.

„Sau poate că doctorul lucrează pentru ei."

Scutur din cap ca să alung gândul rău care se naște în mintea mea. Doctorul m-a avertizat cât de mult a putut și a avut grijă să impună minciuna că Sofia este moartă și nu prizonieră în trecut.

La Berkshire ar trebui să învățăm să ne controlăm puterile ca să trăim apoi în siguranță în lumea de afară. Puteri ca ale noastre ar putea fi exploatate cu ușurință și folosite pe post de arme sau de unelte de cel care plătește mai bine. Dar nu acesta este obiectivul Academiei Berkshire. Academia se ocupă cu educația, nu cu antrenamentul. Este independentă. Nu ține de guvern și nici de vreun alt grup.

Cel puțin așa am crezut eu.

— Nu are rost, zice Harold.

Harold vorbește atât de rar cu cei vii, încât ne oprim cu toții și așteptăm să continue.

— Ce vrei să spui? întreabă doctorul.

— Nu are rost să ancheteze dispariția Sofiei, zice Harold. Nu vor descoperi nimic. Absolut nimic.

— Poate că totuși vor descoperi, zice dr. Franklin. N-au venit aici decât ca să fie de folos.

— N-o pot găsi. Nu are rost.

— Sigur că n-are rost, zice Ryan și dă ochii peste cap.

— Pe Sofia au luat-o vrăjitoarele, continuă Harold fără să-l ia în seamă. Au luat-o, au ascuns-o și nu are scăpare. Nu are scăpare. O țin vrăjitoarele.

Capitolul 14

La naiba!

De ce nu m-am gândit la asta înainte?

Ce-am făcut? Sofia, îmi pare atât de rău!

Vrăjitoare. Răspunsul a fost tot timpul chiar înaintea mea. Şi mai spun că-mi place istoria! Îmi place, dar nu mi-am dat seama.

Inscripţia aceea. Cea de pe cămin: *Construită iniţial în Salem în anii 1660 drept casa lui Isaac Goodale din Ipswich şi mutată pe Insula Pear în 1692.*

Salem. 1692.

Procesele vrăjitoarelor din Salem.

Berkshire se află pe Insula Pear, chiar în apropiere de Ipswich. Deşi procesele se cheamă „ale vrăjitoarelor din Salem", ele au avut loc în toată regiunea asta din Massachusetts.

N-am trimis-o pe Sofia pur şi simplu în trecut. Am trimis-o la procesele vrăjitoarelor din Salem! În haine din prezent şi cu puterea de a se face invizibilă. Nici vorbă, desigur, ca aceste lucruri s-o facă să pară vrăjitoare!

Of, Doamne!

Of, *Doamne!*

Am lăsat-o pe Sofia prizonieră în cel mai rău trecut cu putinţă.

Mă mănâncă degetele să trag de fluxul temporal, dar nu pot, nu când sunt aici oficialii guvernamentali. Gaura neagră din urzeala timpului... felul în care a dispărut în ea firul Sofiei...

Poate că este deja prea târziu. Timpul este fluid; poate că în timp ce eu încercam să mă întorc cumva la ea, ea trecea prin procesele vrăjitoarelor din Salem. Poate că exact asta înseamnă gaura neagră din fluxul temporal. Poate este dovada că n-a supraviețuit.

Poate că am omorât-o deja.

* * *

Dacă un copac din pădure cade și nimeni nu-i prin preajmă să-l vadă, poate, totuși, un călător în timp să se întoarcă și să împiedice căderea copacului?

Asta este întrebarea care mă bântuie încă de când mi-am descoperit puterile. Pentru că, vedeți, așa funcționează timpul. Dacă ceva se întâmplă, devine un fapt permanent. Istoria este ireversibilă. Mi-a luat multă vreme să înțeleg asta. Nu pot schimba ceea ce s-a întâmplat deja.

Atunci când mi-am descoperit puterea, am încercat să întreprind fapte de eroism evidente. Să opresc atacuri teroriste, să avertizez oamenii de apropierea unor dezastre naturale. Am avut o mulțime de planuri elaborate. Voiam să fiu de ajutor. Dar timpul n-a vrut ajutorul meu.

Timpul nu-mi dă voie să îl schimb. Sunt, în cel mai bun caz, un observator.

Nu pot rescrie istoria.

Dar nu toată istoria s-a scris deja. Este singurul lucrul care mă îmbărbătează acum. Sofia este captivă în alt timp, dar asta nu înseamnă că n-o pot salva. Necunoscutul, doar asta mă liniștește. Atâta timp cât nu există dovada că Sofia a dispărut pentru totdeauna, înseamnă că încă mai am o șansă.

Și totuși... dacă îi găsesc mormântul, dacă îi văd numele scris în registrul închisorii, dacă este una dintre vrăjitoarele căreia i s-a consemnat moartea...

Atunci înseamnă că voi fi dat greș. Istoria este imuabilă. Dacă a intrat în istorie, nu mai pot schimba nimic.

N-ar mai exista nicio speranță.

Capitolul 15

Devine clar curând că toţi profesorii fie cred că Sofia a murit, fie se prefac pentru ancheta oficialilor guvernamentali.

Cursurile de azi au fost de tot râsul toate, pline de pauze şi de lucru individual, iar când îi cer doamnei Temple permisiunea să-mi petrec timpul la bibliotecă, spune da imediat.

Îmi ţin în faţă carneţelul, sperând să-mi treacă prin minte vreun plan strălucit pentru salvarea Sofiei, dar mă simt paralizat de ce-a spus Harold, aşa că iau permanent notiţe despre Salem, mereu cu frica în sân să nu descopăr numele Sofiei pe lista vrăjitoarelor puse sub acuzare.

Vrăjitoare.

N-am crezut niciodată că au fost cu adevărat vrăjitoare, dar dacă erau oameni ca noi întorşi în trecut? Doctorul spune că nu ştie nimeni câte persoane cu astfel de puteri au existat în decursul istoriei. Avem toate motivele să ne ţinem puterea ascunsă. Dar poate că procesele de vrăjitorie au început şi pentru că măcar o parte dintre „vrăjitoare" erau oameni cu puteri, ca mine... sau ca Sofia.

Dacă vrăjitoarele au pus mâna pe Sofia, poate că este în siguranţă. Poate că o ascund. Poate că şi-au dat seama cine este şi o protejează.

Sau poate că vreau eu să gândesc optimist.

Întâi de toate, caut pe internet o listă a femeilor judecate la Salem și în împrejurimi. Pe niciuna n-o cheamă Sofia Muniz, dar sunt cel puțin cinci persoane încarcerate cărora nu s-a obosit nimeni să le rețină numele. Așa că fie vrăjitoarele o ascund pe Sofia ca să fie în siguranță (spera), fie sunt cu adevărat niște făpturi magice și rele, iar Sofia se ascunde de ele (improbabil), fie Sofia este una dintre prizonierele fără nume (la naiba!).

Sau poate că se apără folosindu-și puterea de a se face nevăzută. Sofia e deșteaptă. Este mult mai ușor pentru ea să se afle prinsă în lumea aceea decât, să zicem, pentru Harold, care probabil că ar fi spânzurat cât ai clipi, sau decât Gwen, căreia probabil i-ar plăcea treaba cu arsul pe rug. Trag carnetul mai aproape și desenez o hartă sumară a regiunii din Massachusetts în care au avut loc procesele de atunci, însemnând cu X fiecare nume și fiecare metodă prin care au murit. Nu sunt multe nume în apropiere de Insula Pear, dar victimele puteau fi duse mai departe pe continent...

Chiar dacă Sofia o fi în siguranță acum, nu poate rămâne așa pentru totdeauna. Totuși Harold mi-a spus că Sofia nu e printre spirite, așa că deocamdată încă sper.

El a mai spus altădată și că unii oameni mor și nu se mai întorc nici ca spirite. Unul dintre primele lucruri pe care le-a spus, chiar în ziua în care s-a prezentat, a fost că printre cei pe care i-a văzut ajunși în viața de apoi nu s-a numărat niciodată mama lui. Dar Sofia n-ar face una ca asta. Ea s-ar întoarce, pentru mine.

Sigur s-ar întoarce.

— Hei, ratatule!

Vocea lui Ryan mă smulge din gândurile mele negre.

— Ce faci aici? îl întreb, închizând monitorul calculatorului ca să nu vadă ce caut.

Ryan ridică din umeri.

— Temple m-a lăsat și pe mine să chiulesc, zice el.

Se uită intens la carneţelul meu, care se ridică în aer şi apoi aterizează fix în palma lui întinsă.

— Ce naiba-i asta? întreabă el, cercetându-mi notiţele. „Turte cu urină"?

Încerc să mă comport normal pentru ca Ryan să nu creadă că însemnările mele sunt importante.

— Mă documentez. Pentru o notă mai mare. Ştii că în timpul proceselor vrăjitoarelor din Salem se făceau turte cu urină ca metodă de a afla cine era vrăjitoare şi cine nu? spun eu, în timp ce Ryan se aşază în faţa mea.

— Frate, ce scârbos! zice el, aruncând carnetul la loc pe masă. Ascultă, trebuie s-o laşi mai moale cu vorbăria despre „puteri". Ştii că nu poţi spune prostii de-astea în faţa oficialilor, da?

— Nu sunt prost, i-o retez eu.

— Asta-i discutabil.

Mă priveşte calm, aşteptând să vadă cum reacţionez. Nu fac nimic, iar el continuă:

— Dacă tot eşti tu domnul Călător prin Timp, de ce nu te întorci în perioada proceselor vrăjitoarelor din Salem ca să te documentezi personal? zice el, lăsându-se pe spătarul scaunului ca şi cum tocmai ar fi demonstrat cu fraza asta ceva foarte original.

I se simte în voce un ton batjocoritor.

— Nu merge aşa, zic eu, încercând să rămân calm.

Lui Ryan îi place să găsească la altcineva lucruri de care să se lege. Se ia de ele şi sapă, sapă, până când celălalt cedează. Face parte din arsenalul lui. Doctorul a spus de nenumărate ori că Ryan îşi va dezvolta tot mai mult puterile telepatice, pe lângă telechinezie. Aşadar, nu numai că poate muta obiecte cu ajutorul minţii, dar poate şi citi minţile altora. Sau va putea cât de curând. Este greu să-ţi dai seama dacă puterea asta s-a manifestat deja, dar se vede clar că Ryan este al naibii de manipulator.

— Deci Sofia este prizonieră în trecut, da? zice Ryan, lăsând capul pe spate și uitându-se în tavan, ca și cum asta ar fi mai plăcut decât să stea de vorbă cu mine.

— Da. Știi și tu.

— Mda... zice el încet. Dar ai grijă să nu pomenești așa ceva în fața indivizilor de la guvern.

— N-o să pomenesc, spun eu răspicat, sperând că acum Ryan va pleca, din moment ce a primit răspunsul pe care și-l dorea.

Dar el nu înțelege aluzia și rămâne pe loc.

— Nu-mi place de ei. Oficiali guvernamentali care să adulmece prin jur nu sunt niciodată un lucru bun pentru un loc ca ăsta. Iar dr. Franklin...

Ryan clatină din cap și își împunge obrazul cu limba.

— Nici nu-mi vine să cred că le-a dat înregistrările ședințelor noastre. Asta era pe USB, să știi. Filmări. Cu noi. Și...

Ryan flutură din mână, iar stiloul pe care îl învârtea între degete zboară învârtindu-se direct spre fața mea, până când Ryan îl oprește cu puterile lui telechinetice și îl face să cadă inofensiv pe masă.

— Probabil că doctorul are un plan, zic eu fără mare tragere de inimă, pentru că nu mă pot abține să nu împărtășesc îngrijorarea lui Ryan.

Doctorul s-a purtat foarte degajat, ca și cum conținutul acelor înregistrări n-ar fi fost mare lucru, când în realitate dovedesc fără tăgadă că Academia Berkshire încearcă să ne ajute să ne ascundem.

Ryan râde cu amărăciune.

— Dacă nu ne protejează el, o s-o fac eu.

Mă uit la el și mă întreb ce vrea să spună. Pe urmă îmi amintesc că doctorul a spus ceva despre niște fișiere deteriorate și că pe USB sunt copii de rezervă. Oare Ryan să fi corupt fișierele? Le-a modificat el?

— Berk este prima ta școală de genul ăsta, nu-i așa? întreabă Ryan. Eu umblu pe la școli speciale încă din clasa

a şasea. Asta-i preferata mea şi am de gând s-o apăr, chiar dacă n-o face dr. Franklin.

Berkshire e un loc unde se presupune că ar trebui să fim în siguranţă. Se află pe o insulă de trei parale, însă e un loc sigur. Dar dacă doctorul vrea să colaboreze cu autorităţile... dacă e dispus să ne dea secretele în vileag, atunci suntem în pericol. Toţi elevii din Academie şi majoritatea profesorilor vor fi analizaţi pe toate părţile. Testaţi. Folosiţi. Trataţi ca nişte ciudăţenii.

Exact la fel ca vrăjitoarele din Salem. Mă uit cu coada ochiului spre calculator. Nu-mi pot permite să fiu distras. Trebuie să mă concentrez asupra Sofiei. Dar în ce fel de viitor aş aduce-o înapoi pe Sofia, dacă ar fi la fel de persecutată aici cum poate că este acolo?

— Ia spune-mi, ce-ar vedea acei oficiali când s-ar uita la înregistrări? întreabă Ryan.

Mă înfior.

— Ar vedea-o pe Gwen aprinzând flăcări cu vârfurile degetelor, zic eu încet. Pe Harold vorbind cu morţi. Şi pe tine. Mutând lucruri cu mintea.

Ryan dă încetişor din cap.

— Gândeşte-te cât rău pot face cu aceste informaţii. Cu această... dovadă.

— Dar de ce ar vrea doctorul...

— Nu ştiu, mă întrerupe Ryan. Trebuie să fim siguri că personajele alea îmbrăcate în costume nu ne văd filmaţi cum ne folosim puterile, că nu ştiu de ce suntem în stare fiecare şi nici ce poate face Sofia. Faptul că au venit încoace numai doi şi că par de rang inferior înseamnă că au doar nişte bănuieli vagi sau nici atât. Dacă înăbuşim totul în faşă, putem reuşi să supravieţuim, putem redeveni anonimi şi putem fi din nou în siguranţă.

Mă aplec peste masă.

— Dar au înregistrările.

— Serios? zice Ryan, cu o expresie încrezută.

Casc ochii mari.

Ryan face o mutră inocentă.

— Poate că am cerut voie să plec din clasă pentru că l-am văzut pe dr. Franklin conducându-i pe cei doi să le arate școala. Poate că n-am venit direct încoace. Poate că în loc de asta m-am dus în altă parte.

— Ce-ai făcut? îl întreb din nou.

Ryan scoate din buzunar un stick USB.

— M-am ocupat și de fișierele de rezervă. Dr. Franklin va avea nevoie de altă parolă decât numele pisicii lui.

Mă uit în jur. Undeva pe-aici este o bibliotecară, dar de obicei joacă Solitaire pe calculator la biroul de la intrare și are cu adevărat ceva de făcut doar când o cheamă vreun elev.

— O să dai de belea la maxim! șoptesc eu.

Cuvintele mele declanșează o schimbare completă în atitudinea lui Ryan. Dispare tonul glumeț și încrezut și apare în loc o ferocitate nemiloasă.

— N-o să dau de nicio belea pentru că n-o să spui absolut nimănui despre treaba asta, ai înțeles?

Se apleacă peste masă și mă privește provocator:

— Dacă o faci o să regreți.

Ryan n-a fost niciodată foarte prietenos și cooperant, dar habar n-aveam că își poate ieși din fire atât de ușor. Ridic mâinile sus.

— N-aveam de gând să spun nimic, mă apăr eu. Dar nu te aștepta să treacă totul cu ceva de genul: „Vai, am pierdut toate fișierele, dar nu-i mare lucru."

Ryan se îndreptă de spate, cu un rânjet satisfăcut pe chip.

— Da, o să ne ia la întrebări, sunt sigur.

Scoate un pachet de gumă nou-nouț, îl desface, lasă ambalajul să cadă pe podeaua bibliotecii și alege o bucată pe care începe s-o mestece. Nu-mi oferă și mie.

— Și ce ai de gând să faci?

— Dar tu ce ai de gând să faci? mă chestionează Ryan.

Ridic din umeri.

— Nu știu, frate.

Ryan dă ochii peste cap.

— Fii atent, chiar dacă sparg stickul cu ciocanul, tot vor găsi o bucățică și vor ști că l-a furat unul dintre noi. Dacă nu-l vor găsi la noi, vor scormoni în gunoi și peste tot. Iar dacă descoperă că l-am distrus, vor fi și mai curioși, chestiile astea sunt al dracului de greu de făcut țăndări. Șpilul este să-i facem să creadă că l-au pierdut. Că n-a fost decât un accident nefericit. N-am șters fișierele de rezervă ale doctorului, doar le-am făcut nefolosibile. O să arate ca și cum ar fi formatat discul greșit atunci când le-a copiat. Tot un accident nefericit pentru care nu poți da vina pe nimeni. Mai ales nu pe noi.

— De ce n-ai modificat pur și simplu fișierele? zic eu.

— Le-am modificat; ți-am spus că am stricat toată copia de rezervă a doctorului.

— Nu, vreau să zic...

Ridic mâinile în dreptul capului și flutur din degete.

— Cu puterile tale, adică. De ce nu le-ai făcut să arate că suntem normali, fără puteri?

Ryan molfăie energic gumă și se gândește.

— Am încercat, zice el. Dar n-am făcut des chestii din astea. Puteam să dau greș. Puteau reuși să treacă peste schimbările mele.

— Și ce ai de gând să faci cu stickul? Îl arunci în ocean?

— Nu.

Ryan își înfășoară guma mestecată în jurul degetului, apoi mușcă din ea.

— Aici intervii tu, zice el.

— Eu?

— Tu.

Mă uit la el fără să înțeleg.

— Tu și Gwen sunteți singurii din grup care mergeți acasă în weekend.

— Și?

Ryan se ridică în picioare, aruncă stickul USB pe podea și îl zdrobește cu călcâiul, sfărâmând plasticul de lemnul dur. Pe urmă se apleacă, scoate guma mestecată și adună cu ea toate bucățelele.

— Iar când te duci acasă, zice el, lipind pe sub masă guma cu resturile, te oprești mai întâi pe aici. Iei rămășițele și le bagi în buzunar. Când ajungi acasă, le arunci. Orice dovadă dispare pur și simplu.

Ryan se ridică.

— Haide, zice el voios. Trebuie să ne întoarcem la oră.

Capitolul 16

Le-a luat doar o zi ca să observe dispariția stickului. Eram în biroul doctorului pentru ședința de dimineață, când a bătut la ușă femeia, dr. Rivers. I-a făcut semn doctorului Franklin să se apropie și au ieșit să stea de vorbă pe hol. Am încercat să mă uit la Ryan, dar el privea înainte, cu un zâmbet schițat. Peste câteva clipe, dr. Franklin a băgat în laptop alt stick, apoi i-a dat imediat doctorului Rivers o nouă copie a fișierelor, fără să pună vreo întrebare. L-am văzut pe Ryan mușcându-și buzele ca să nu zâmbească prea tare.

Înainte de prânz, oficialii știu deja că se petrece ceva. Suntem la ora de matematică cu doamna Okafor, pe partea cealaltă a culoarului, la numai două uși distanță de biroul doctorului Franklin. Dr. Rivers și domnul Minh dau buzna la el, trântesc ușa și imediat auzim strigăte. Îi trag un șut lui Ryan pe sub masă, dar el nu mă bagă în seamă, cu capul aplecat deasupra caietului de geometrie de parcă s-ar concentra întru totul la el, numai că a terminat deja toate problemele.

Seara ne controlează camerele. O fac în timp ce noi mâncăm în salonul comun, așa că ne dăm seama cu toții abia după aceea. Oficialii nu ne-au spus nimic – și nici n-au întors totul pe dos –, dar se vede clar că s-a umblat prin camere. Așternuturile sunt desfăcute, hainele sunt deranjate, iar colțurile afișelor de pe pereți sunt ridicate. Mie

mi-au umblat chiar și în agendă, ceea ce mă supără mai mult decât orice.

Ryan vine la mine în cameră chiar înaintea stingerii.

— Ți-am spus, zice el, în timp ce îmi împăturesc hainele la loc.

Dar eu nu mă pot gândi decât la expresia hăituită de pe chipul doctorului. Nu merită așa ceva. A fost făcut să arate ca un idiot – în cazul fericit – sau ca unul care nu vrea să coopereze – în cel mai rău caz – și va avea probleme. S-ar putea chiar să fie dat afară.

Ryan se încruntă și intră de tot în camera mea, închizând ușa în urma lui.

— Ai remușcări, zice el sec, dar are flăcări în privire.

Ridic din umeri.

— Nu vreau să pățească doctorul nimic.

— Nemernicul ăla le-a dat oficialilor informații despre noi.

— Poate că are un plan și îi punem bețe în roate.

Ryan mă privește fioros. Aproape că îi văd mintea genială răsucind ideile pe toate părțile și clocotind de ipoteze.

— Nu poți călători în viitor, așa-i? mă întreabă el. Ai spus de la început, din prima zi. Ai spus că ești călător în timp, dar te poți duce numai în trecut.

Îmi dau seama pentru prima oară că, la fel ca Ryan, n-am vorbit prea mult despre puterile mele, cel puțin nu cu tot grupul. Am discutat mai mult cu Sofia, în particular, și toți cei din grup știu că mă pot întoarce în timp, dar nu le-am explicat niciodată amănunțit. Pur și simplu... n-a venit vorba.

— Da, în viitor nu pot, zic eu. Pot să văd ceva ce eu numesc fluxul timpului. E ca și cum aș sta în mijlocul unui... e ceva mare, întins, dar subțire și abia vizibil. Ca un fel de covor de cauciuc făcut dintr-o bulă uriașă, dar cu fire care mă leagă de diferite momente din timp și de diferite locuri. Îmi pare rău, nu știu să explic mai bine cum arată timpul.

— Da, trebuie să fie greu, zice Ryan hotărât.

— Și mai pot vedea puncte luminoase, evenimente importante. Dacă mă concentrez, îmi pot da seama unde vreau să merg și trag de firul care mă leagă de momentul respectiv, iar apoi sunt transportat acolo.

— Și sunt numai locuri din trecut?

— Nu pot călători în viitor. Și ceea ce pot vedea din trecut este limitat.

— Poate ar trebui totuși să încerci.

Izbucnesc în râs.

— Crezi că n-am încercat? Fluxul temporal seamănă cu o tapiserie. Trecutul este deja țesut într-o imagine, dar viitorul nu-i decât o învălmășeală de fire.

— Aha, zice Ryan și se așază pe marginea patului, iar salteaua scârțâie sub greutatea lui. E fascinant și ciudat să te aud vorbind asta ca și cum ar fi real.

— Chiar este real.

Îndes restul obiectelor în sertar și îl închid cu zgomot. Ryan spune mereu lucruri din astea. Dacă un lucru nu i se pare lui *real*, nu dă doi bani pe el. Cu Harold se poartă încă și mai rău. Pentru că nu poate vedea și nu poate auzi spiritele lui Harold, le desconsideră complet și se poartă de parcă Harold n-ar avea nicio putere.

Ryan continuă să se uite fix la mine.

— Ce vrei? îl întreb.

Știu că n-a venit încoace numai ca să stăm la palavre.

— Eu... începe el și se foiește pe pat. Sunt îngrijorat. În legătură cu oficialii. Cu ce-ar putea să facă. Și ce s-ar putea întâmpla dacă nu mă ajuți să scap de ei.

Mă încrunt. Și pe mine mă îngrijorează asta, dar...

— Nu pot vedea în viitor.

— Poate că totuși poți, zice Ryan.

Dau să protestez, dar el ridică o mână.

— Reușești să atingi anumite puncte din trecut și să te duci acolo pentru că sunt fixate. S-au întâmplat. Din mo-

ment ce viitorul nu s-a întâmplat încă, el poate să meargă într-o direcție sau în alta. Poate dacă te-ai gândi la el așa, în loc să cauți un anumit lucru care sigur se va petrece, dacă te-ai uita, să zicem... după posibilități... poate că așa ai reuși să vezi viitorul.

Toate luminile din Academie se sting și se aprind. Este avertismentul că urmează stingerea peste cinci minute. Ryan se ridică și dă să plece la el în cameră, apoi se întoarce și mă privește.

— Uite, încearcă numai, da? Știu că dr. Franklin ți-e simpatic, dar poate nu trebuie să ai încredere în el. Nu și de data asta.

Ryan pleacă, închizând ușa în urma lui, iar eu rămân singur cu întrebările mele și cu frica. Peste cinci minute, când lumina se stinge definitiv, încă mai sunt în picioare.

* * *

Stau în mijlocul patului, pe întuneric, invocându-mi puterile. Apare fluxul timpului și mă înconjoară, amintindu-mi că el e mereu acolo, fie că eu îl controlez sau nu. Firele timpului curg ușor, ca o plasă care ar pluti pe suprafața oceanului, iar eu sunt prins în mijlocul lor.

Am descris înainte aceste fire ca pe o tapiserie, dar este o greșeală. Tapiseria presupune organizare și o imagine clară. Există un model și în firele timpului – îmi dau seama de asta – dar nu este câtuși de puțin distinct. Sunt multe fire libere, noduri și găuri – și totul ar trebui să arate ca o harababură, dar cu toate astea, arată minunat.

Ca întotdeauna, mă uit mai întâi la firul roșu învârtejit spre vidul anului 1692. Sofia este încă acolo. Încă vie. Prizonieră, dar nu moartă.

Mă întorc și mă uit apoi la firele fragile care plutesc libere pe deasupra firelor deja împletite ale fluxului temporal și îmi dau seama că pot vedea, într-adevăr, și viitorul. Sau

mai degrabă, mai multe *viitoruri.* Trebuie să cercetez firele și să le găsesc pe cele care se întind în spatele meu, aproape nevăzute. Sunt mai subțiri, ca firele de păr sau ca pânza de păianjen, abia vizibile. Nu-i de mirare că înainte nu le-am observat. Când le ating, simt cumva că mă golesc și îmi dau seama instinctiv că nu voi reuși să călătoresc în niciunul dintre aceste viitoruri. Dacă apuc un fir care duce în trecut, mă trage în istorie; e suficient să-l ating în treacăt ca să evoce amintiri în mintea mea. Dar firicelele spre viitor trebuie să mi le înfășor în jurul încheieturii până când îmi simt pulsul în palmă și abia dacă îmi apare în minte o secvență scurtă, care și ea se împrăștie ca fumul, atunci când îmi slăbește concentrarea.

Aleg cu grijă firele care au de-a face cu Berk și cu mine cel aflat chiar aici, chiar acum. Parcă aș încerca să apuc câte un singur firicel dintr-o vată de zahăr, dar în cele din urmă reușesc să adun în palmă mai mult de zece fire. Sunt scurte toate, niște filamente pe care abia dacă le văd, dar mi le înfășor în jurul palmei. Cu cât se întind mai departe în timp, cu atât le disting mai puțin clar, dar măcar capăt o impresie despre viitor, iar în fiecare dintre scenarii, dacă îl ajut pe Ryan, reușim. Când nu-l ajut, oamenii guvernului – sau altcineva – găsesc stickul și văd filmările în care ne folosim puterile.

După aceea, viitorul devine tot mai sumbru.

Suntem supuși la teste de laborator. Suntem folosiți ca obiecte de studiu, ca unelte, ca arme. Manipulare genetică. Tratament cu șocuri electrice. Examene psihologice. Medicamente care amorțesc simțurile. Medicamente care le ascut. Medicamente care omoară.

Și înainte de toate, acest moment. Acum.

Tot ce am de făcut este să iau stickul cu mine acasă și să-l arunc acolo. Nimeni nu se așteaptă la asta. Iar dacă o fac, oficialii guvernamentali nu ne vor vedea puterile. Nu vor ști niciodată adevărul. Vom fi cu toții în siguranță.

La fel și lumea. Distopia sumbră în care devin armă sau unealtă – orice altceva decât om – dispare.

Alegerea este simplă. Trebuie să-l ajut pe Ryan. Acum știu sigur.

Degetele mi se golesc de vlagă și viitorul se împrăștie la suprafața fluxului temporal ca niște vălurele la suprafața apei. Pentru că tocmai mi-am dat seama de altceva. Nu de ceva ce aș fi văzut în vreun viitor, ci de ceva ce *n-am văzut* în niciunul.

Pe Sofia.

Nu apare în niciunul dintre viitorurile mele. Nici măcar în unul.

Capitolul 17

În ziua următoare, dr. Franklin și oficialii guvernamentali au o întâlnire lungă, așa că ședința noastră de dimineață se anulează. Nu-mi pot decât imagina ce se întâmplă în biroul doctorului – probabil că nu i se reproșează numai lipsa stickului USB, ci și distrugerea fișierelor de rezervă. Oricât de mult mi-ar displăcea gândul că doctorul are probleme din cauza a ceva ce-a făcut Ryan, știu că trebuie să pun umărul și eu. Dacă doctorul ar fi văzut viitorul, nu i-ar fi lăsat în veci pe oficialii aceia să se apropie de înregistrări.

Cel puțin așa îmi place să cred.

* * *

Se apropie weekendul și-mi dau seama că-mi pare puțin rău pentru Harold, care rămâne singur cu Ryan în salonul nostru comun. Gwen și cu mine stăm destul de aproape ca să ne ducem acasă la sfârșit de săptămână. Părinții lui Ryan locuiesc în Los Angeles; l-au expediat aici și pe urmă nu i-am mai văzut niciodată. În vacanțe plătesc o limuzină neagră elegantă care îl duce pe Ryan la aeroport ca să meargă să-i viziteze, dar asta-i tot. Părinții lui Harold locuiesc în Brooklyn. S-ar putea duce acasă, iar în weekendurile lungi sau de sărbători de obicei se duce, dar cred că se simte mai în siguranță aici. Mereu îl imploră pe doctor să inventeze

scuze pentru tatăl lui ca să rămână la Berkshire, să nu se ducă nicăieri. Cred că dacă ar putea, micuțul ar trăi sub tapet și s-ar face una cu clădirea.

Sunt sigur însă că asta se va schimba și Harold va începe și el să meargă acasă în weekenduri. Ryan nu-i genul de individ cu care să vrei să stai nici măcar când e bine dispus, iar cu cât oficialii rămân aici mai mult, cu atât devine el mai furios, și acum pare să-și îndrepte mare parte din furie asupra lui Harold.

I-am trimis ieri mamei un mesaj și am rugat-o să mă lase să mai rămân încă un weekend la Academie, dar a refuzat. E hotărâtă „să petrecem timp în familie", ceva de care nu i-a păsat niciodată înainte să plec eu. Nu știu la ce se așteaptă de la mine, atunci când voi absolvi școala. Vreau să zic, nu cred că o să mă duc la facultate, dar nici nu cred că o să rămân pe lângă ei.

Eu și Gwen așteptăm împreună în foaier să vină părinții să ne ia.

— De data asta parcă-mi pare bine că plec, zice Gwen, cu ochii pe fereastră.

Câțiva elevi din alte grupuri se învârt și ei pe-aici, dar noi stăm într-o margine. Fiecare tinde să rămână cu cei din grupul lui.

— Da, te-nțeleg, zic eu.

Locul ăsta nu-i la fel fără Sofia, iar dacă n-aș avea șansa să-mi perfecționez puterile, aș prefera și eu să fiu acasă.

— A fost aiurea de tot.

Încuviințez.

— Cred că la anul nu mă mai întorc, adaugă.

Mă întorc spre ea.

— Poftim? Serios? De ce?

— Nu-i clar? Uită-te în jurul tău!

Mă uit. Văd Academia Berkshire, un loc unde mă simt mai acasă decât acolo unde urmează să mă conducă tata. O văd pe Gwen, membră în același grup ca și mine, o parte

din familia mea. Puterile te leagă mai profund decât sângele.

Ea ridică din umeri.

— Locul ăsta... La început, l-am iubit de-a dreptul. Dar acum... Mă simt urmărită în permanență. Simt că nu pot fi eu însămi. Și, nu te supăra, dar grupul nostru nu-i cine știe ce. Tu ești în regulă, dar Ryan e un mare dobitoc, iar Harold este practic el însuși o fantomă. Ce rost are? De ce ne împarte școala în grupuri atât de mici? Uită-te la restul.

Arată spre ceilalți vreo zece elevi din alte grupuri care așteaptă și ei să fie luați și duși acasă.

— Ne-am putea împrieteni cu ei. În loc de asta, nici măcar nu știu cum îi cheamă, zice Gwen. Petrec ziua întreagă cu voi și cu dr. Franklin, făcând aceleași cursuri cu aceiași profesori... Nimic nu se schimbă. Când era Sofia, măcar aveam o prietenă.

— O să se întoarcă, zic eu în mod automat.

Încă nu sunt sigur cum o pot salva, dar știu că o voi face

Gwen mijește ochii, privindu-mă cu atenție.

— Nici vorbă, zice ea. Înțelegi asta, da?

— Ce vrei să spui?

Îmi vâjâie urechile și în creier mi se umflă un ocean care ar vrea să înece îndoiala de pe chipul lui Gwen. Îmi mai spune ceva, dar n-o aud. Urăsc felul în care mă subestimează toată lumea. Nu mă cred destul de bun, destul de puternic, destul de înzestrat ca s-o salvez pe Sofia. Dar sunt în stare! Pot! *O voi salva!*

— Uite-o pe mama.

Gwen își ia bagajul și se duce către ușă. Înainte să plece, doctorul o strigă din capătul scărilor. Ea se oprește, îl așteaptă și ies împreună. Îl văd pe fereastră pe doctor aplecându-se și vorbind cu mama lui Gwen cu o mină serioasă. Gwen se uită înapoi spre mine, dar nu-i pot descifra expresia. Pe urmă își aruncă geanta pe bancheta din spate și pleacă cu mama ei.

Următoarea mașină este Buickul tatei. Dr. Franklin îl așteaptă deja, iar tata coboară să stea de vorbă cu el. Dau fuga spre mașină, dar termină de vorbit înainte să ajung la ei.

— Ce ziceți despre Patriots? întreabă tata tare când mă apropii, întrerupând orice discuție o fi încercat doctorul să poarte cu el.

Doctorul arată vag nedumerit, dar își revine repede.

— Bo este un elev atât de bun, zice el.

Întinde mâna ca și cum ar avea de gând să mă ciufulească, dar nu mai am zece ani și ar fi un gest ciudat din partea lui, așa că mă feresc și urc în mașină.

Plecăm fără ca tata să spună ceva.

— Despre ce ați vorbit?

— Despre ce am vorbit?

— Ce ți-a spus dr. Franklin?

Tata semnalizează mult înainte de a fi nevoie și traversăm podul fără să spună nimic, lăsând în urmă Insula Pear și îndreptându-ne spre Ipswich.

— Treburi urâte, zice el în cele din urmă, când ieșim de pe pod și intrăm pe șosea.

— Ce vrei să spui?

Tata clatină din cap.

— Se petrec niște treburi urâte la școala asta.

Aha. Doctorul i-a povestit despre vizita oficialilor.

Mă întreb ce părere are tata despre toată povestea. Știe că am o superputere – el și mama au trebuit să-și dea acordul ca să merg la Berkshire, iar doctorul le-a explicat că Academia este destinată exact persoanelor ca mine –, chiar dacă puterea mea este extrem de rară.

Mama a fost imediat de părere să mă duc; tata a ezitat.

Tata mă considera un ciudat.

Nu mi-a spus asta în față. Niciodată. Dar eu chiar voiam să mă duc la Berk. Nu puteam suporta liceul la care mergeam, chiar dacă Phoebe îl adoră. Iar mama voia să mă lase,

deşi e scump ca naiba. A insistat spunând că mă ajuta să mă integrez mai bine în societate după absolvire, că urma să primesc educaţie foarte bună şi că asta avea să-mi deschidă posibilităţi în viitor, bla, bla – era pentru.

Tata, nu. Sigur, taxa era mare, dar nu cred că îi păsa de asta. Sincer să fiu, cred că era dispus să plătească oricât ca să mă scoată din casă şi din zona lui de responsabilitate.

Tata se împotrivea să merg la Berkshire pentru că ar fi însemnat să recunoască faptul că nu eram normal. Nu eram „reparabil". Călătoria în timp nu era doar o „fază" prin care treceam.

Majoritatea oamenilor ar fi spus:

— Băiatul meu are o superputere! Ce grozav!

Nu şi tata.

Ţin minte ce a spus în seara când a venit dr. Franklin să discute despre program. Mă credeau în pat, dar nu eram.

— Nu vreau să-i apară locul ăsta în dosar, Martha, a zis tata cu voce de gheaţă. Nu vreau ca toţi angajatorii viitori să se uite la CV-ul lui şi să afle că este un ciudat.

Nu m-a deranjat că m-a făcut ciudat. Dar a contat felul în care a spus-o. Ca şi cum ar fi vorbit cât se poate de serios. Ca şi cum asta credea cu adevărat.

Lucrurile n-au mai mers prea grozav între mine şi tata de-atunci.

Capitolul 18

Phoebe

Aud cum se deschide ușa și pe urmă cum două perechi de picioare pășesc apăsat pe gresia din bucătărie. Oare de ce fac mereu băieții – sau bărbații – atâta zgomot când merg? Parcă simt nevoia să-și anunțe sosirea.

— Am ajuns! strigă tata, evident.

Îmi las picioarele peste marginea patului și arunc cartea pe pernă, dar nu mă ridic. E ciudat, dar nu prea știu ce să fac mai departe. Bo este fratele meu, dar nu i s-ar părea firesc să dau fuga de la mine din cameră ca să-l întâmpin cu o îmbrățișare și cu un zâmbet. Nu suntem frate și soră în felul ăsta. Avem amintiri comune din copilărie, dar cam acolo se termină relația noastră.

— Phoebe! strigă mama de la baza scării. Vino să-ți saluți fratele!

— De ce?

Vine acasă în fiecare weekend. N-are sens să facem din asta un eveniment.

— *Phoebe!*

Dau ochii peste cap și mă dau jos din pat, înșfăcând un pahar gol în drum spre ușă. O să-mi fac de lucru cu el, după ce cobor scările.

Mama îl îmbrățișează pe Bo, iar eu mă strecor pe lângă ei ca să-mi umplu paharul cu Cola dietetică din frigider.

— Salut, îi spun lui Bo.

— Salut, răspunde el.

Mă întorc în camera mea.

De obicei, mama îmi ține predici cum că petrec prea mult timp la mine în cameră. Dar nu și în weekend.

Mă cuibăresc în pat cu laptopul și cu *Pe patul de moarte* – o carte care mi-ar putea aduce o notă mai mare la literatură, deși nu-mi place Faulkner. Restul familiei își vede de treabă ca de obicei. Tata se ascunde la el în birou. Bo stă cu notesul în față, împiedicând pe oricine să-l privească în ochi. Numai mama se foiește prin casă, ștergând praful, dând cu aspiratorul, îndreptând tablourile, lustruind oglinzile și trecând dintr-o cameră în alta ca și cum ar putea umple toate spațiile goale.

La prânz, se aude o bătaie în ușa camerei lui Bo, aflată în celălalt capăt al holului față de camera mea. O clipă înlemnesc, ca un iepure care a auzit un prădător. O bătaie în ușă spune multe. Un cioc-cioc este prietenos; o răpăială rapidă înseamnă ceva urgent. De data asta s-a auzit sunetul grav al lemnului lovit cu pumnul. Mă dau jos din pat pe furiș și întredeschid cu grijă ușa, ca să pot vedea ce se întâmplă.

Tata stă pe hol și ține în mână o bormașină cu șurubelniță.

— Ce-i? întreabă Bo.

Vrea să spună *Ce dorești*, dar îi simt în voce supărarea și tonul provocator, exact cum vorbea înainte să plece la Berkshire. Acest *„Ce-i"* sună mai amenințător decât dacă ar fi ieșit cu pumnii încleștați.

— Îți scot ușa, zice tata, cu încheieturile degetelor albite pe mânerul bormașinii.

— Ce? repetă Bo. De ce?

— Dr. Franklin, zice tata, ca și cum asta ar fi o explicație perfect rezonabilă.

Mă trag un pas în spate în cameră, dar rămân pe lângă ușa întredeschisă.

— Nu se poate să-ți fi spus doctorul să scoți ușa de la cameră, zice Bo, ridicând tonul. Oprește-te! De ce faci asta?

Tata pășește în față și silueta lui voinică e de-ajuns ca să-l facă pe Bo să se dea înapoi. Fixează șurubelnița mecanică pe unul dintre șuruburile ușii.

— Stai puțin! zice Bo. E ridicol.

— Trebuie să stăm cu ochii pe tine, zice tata, concentrat asupra balamalei.

Șurubelnița bâzâie și un șurub e gata scos.

— Ce dracu'! strigă Bo.

— Ai grijă cum vorbești! se răsucește tata și îl fulgeră din priviri.

— Atunci tratează-mă ca pe un om!

— Facem asta pentru siguranța ta, mormăie tata.

— Ba pe dracu'!

— Ți-am spus să ai grijă cum vorbești.

— Dacă puteam închide afurisita asta de ușă, nu erai nevoit să mă asculți!

Închid cu grijă ușa de la camera mea, dar încă îi aud certându-se pe hol. Îmi bâzâie telefonul și mă uit la el. Un mesaj de la Rosemarie: o fotografie de-a ei cu ochii dați peste cap și o expresie leșinată. „Ține-mi de urâââât!"

Pe hol, tata strigă ceva despre siguranță, în timp ce Bo dă buzna în baie și trântește ușa după el. Peste o secundă, o deschide din nou și urlă pe hol:

— Pot să mă piș cu ușa închisă. Sau vrei s-o scoți și pe asta?

„Care-i treaba?" tastez eu pe telefon.

— Să te ia dracii! strigă tata, apoi aud cum cade bormașina pe podeaua de lemn.

Nu-mi dau seama dacă tata înjură pentru că a scăpat bormașina, sau a aruncat-o chiar el pentru că este furios pe Bo.

„Pot să trec pe la tine?" îmi scrie Rosemarie. „Superplictisită."

„Neah", tastez eu. Prietenele mele știu că Bo este la o academie specială, dar cred că e o școală militară sau ceva asemănător. Și nu știu că vine acasă în fiecare weekend. Nu că ar fi secret, dar prefer să nu vorbesc deloc despre el. „Aici e plictiseală și mai mare", scriu eu.

„Atunci vino tu încoace."

Mă uit la telefon și la ușa închisă de la camera mea. Afară, bormașina tatei bâzâie din nou și aud cum se rupe lemnul.

„Nu pot. Mama vrea să stau acasă."

„Haaaaide!" insistă Rosemarie. „Spune-i mamei tale că este ziua mea."

„Lol, e abia luna viitoare."

Rosemarie îmi trimite un emoticon care ridică din umeri. „Ei nu știu. Iar a bunicului tocmai a fost, putem mânca tort."

Pe hol s-a făcut liniște.

Bag telefonul în buzunarul pantalonilor. Ezit o clipă, apoi întorc încet mânerul ușii și trag cu ochiul pe culoar.

Ușa lui Bo a dispărut. Lemnul din partea de jos a tocului e țăndări, ca și cum tata l-ar fi rupt, nu s-ar mai fi obosit cu șurubelnița. În podea e o gaură mare, albă, acolo unde a căzut bormașina. Ușa băii este încă închisă, iar tata nu se vede nicăieri.

Mă strecor pe hol și trec pe lângă ușa încuiată de la biroul tatei. Aștept până când ajung la baza scărilor și abia atunci strig încetișor:

— Mamă?

Nu-mi răspunde, așa că mă duc s-o caut. O găsesc în living, în genunchi, lustruind picioarele late de lemn ale măsuței de cafea cu atâta forță, încât broșa de pe bluză îi

tremură. Tata i-a dăruit mamei broșa aceea după ce m-am născut eu: o albinuță de aur pe o fundă smălțuită reprezentând numele meu și al lui Bo. Mama o poartă de fiecare dată când vine Bo în weekend, dar niciodată în restul timpului.

— Pot să mă duc la Rosemarie? o întreb.

— Diseară cinăm în familie, zice mama fără măcar să ridice capul

Înainte să plece Bo la Berkshire nici măcar nu-și bătea capul cu ideea de „cină în familie". Gătea, desigur, și uneori mâncam împreună, dar nu era obligatoriu. Acum este de neclintit: când vine Bo acasă, „mâncăm ca o familie". Dar nu pare niciodată un lucru natural. Mama pune mereu mâncarea pe masă ca pe o ofrandă și chiar dacă ne spune că rostul acelor mese este să ne simțim alături unii de alții, ea nu vorbește aproape deloc.

— E ziua lui Rosemarie, zic eu.

Mama se oprește și se așază pe călcâie.

— De ce nu mi-ai spus din timp?

— Am încurcat datele. S-a supărat rău că n-am ajuns deja.

Îmi dau seama că mama ezită și trage cu ochiul spre tavan, spre camera lui Bo. Dar nu se lăsă.

— Întreabă-l pe tata, zice ea.

— Hai, mamă! mormăi eu. Nu mă pune să fac asta.

Nu mai lustruiește măsuța, dar nici nu se uită la mine.

— Te rog, insist eu. Nu-i mare scofală. Nu-i decât o seară și până la nouă mă întorc. Haide!

— Bine, îi spune ea cu glas pierit măsuței.

— Mulțumesc! zic eu și mă răsucesc pe călcâie.

Dau să plec, dar mă răzgândesc, mă las în genunchi și o îmbrățișez stângaci.

O șterg repede, oprindu-mă să închid încet ușa de la bucătărie în urma mea. Acum câteva minute se auzeau doar

urlete, bormașini și uși trântite. Acum nu se mai aude absolut nimic.

* * *

Rosemarie stă la un sfert de oră de noi, dacă apăs zdravăn pe accelerația rablei mele, dar sinceră să fiu, nici atunci mașina nu depășește optzeci de kilometri pe oră. Am primit-o drept răsplată că sunt copil normal. Mama nu s-a exprimat așa, evident că nu, dar ăsta-i adevărul. Bo a fost trimis la o școală de fițe, iar eu am primit o mașină care costă mai puțin decât taxa lui pe-o lună. Dar mie îmi place mașina asta. E a mea. Înseamnă libertate. Nu că m-aș duce cine știe unde cu ea – la norocul meu, probabil că s-ar strica dacă aș conduce-o mai mult de o oră – dar este o mașină cu potențial. M-aș *putea* duce. Teoretic.

Totul e așa de tulburător când vine Bo acasă. În timpul săptămânii, cât e plecat, viața decurge normal: școală pentru mine, serviciu pentru tata și ce-o fi făcând mama ca să se țină ocupată toată ziua. În fiecare seară, după cină, stau cu tata în living, în timp ce el se uită la Patriots sau la ESPN, și-mi trimit mesaje cu Rosemarie și cu Jenny. Mama pregătește popcorn și vine până la urmă să stea lângă tata pe canapea. Câteodată facem fiecare altceva, de capul nostru, dar tot se păstrează senzația de „acasă". De familie.

„Bo face și el parte din familie", îmi reamintesc.

Așa-i. Este adevărat. Numai că face parte dintr-o familie diferită. Când e Bo acasă, totul devine mai tăcut, mai apăsător. Cu excepția momentelor ca acela de azi după-amiază. Familia-cu-Bo seamănă cu un monitor cardiac – face bum sonor, apoi nu se aude nimic, apoi iar face bum.

Ca să fiu sinceră, familia noastră a fost mereu tăcută. Înainte să plece Bo la Berkshire, liniștea ne apăra pe toți de combinația toxică dintre fratele meu și tata. Dar liniștea care ne umple casa acum este altfel. O liniște *în cunoș-*

tință de cauză. O liniște născută din faptul că știm – știm cu toții – că ceva chiar nu-i deloc în regulă cu Bo. Știm că nu-i vorba despre revolta adolescentină care se corectează cu pedepse, cu desființarea ușii de la cameră sau cu orice altceva încearcă tata. Nu poate fi pedepsit să devină normal.

Nu-i vorba că am ignora problema. Suntem cu toții conștienți de ea, până și Bo. Vedem marginile acestui Bo nou, ale acestui Bo special și diferit. Nu ignorăm nimic. Numai că evităm problema cu mare, mare grijă.

Liniștea de acum din casa noastră se naște din nevoia de a ne concentra intens ca să pășim cu grijă pe lângă adevărul pe care ne-am dori să nu-l fi aflat; să pășim pe lângă Bo cel nou, pe care nu-l putem ajuta, pe lângă viitorul de care toți ne temem că se va prăbuși în jurul nostru și care acum se scutură tăcut, rece și sufocant ca zăpada.

Capitolul 19

Mă uit la gaura căscată în peretele meu şi mă întreb ce are de gând să facă tata cu uşa.

Mă întreb de ce a luat-o. Dr. Franklin categoric nu i-ar cere una ca asta.

Ceva nu-i în regulă. Doctorul i-a spus tatei, înainte să plecăm de la Berkshire, ceva ce l-a făcut să nu aibă încredere în mine, dar nu-mi dau seama ce anume. Oare încearcă dr. Franklin să se asigure că nu mă voi putea ocupa de salvarea Sofiei?

Dacă ăsta a fost planul lui, e unul prostesc. N-am nevoie să fiu la şcoală, ca să folosesc fluxul timpului. Numai că mi-ar prinde bine puţină intimitate. Smulg pilota de pe pat, apoi înşfac cearşaful de pe ea şi-l trag. Iau un capsator de pe birou, mă urc pe un scaun şi întind cearşaful peste cadrul uşii, fixându-l cu capse. Nu-i chiar o uşă, dar tot e ceva.

Pur şi simplu nu înţeleg. Dacă n-au încredere în mine cât să-mi lase uşa, de ce se obosesc să mă mai aducă acasă? Mama tot insistă să vin acasă în weekend, dar acum unde-i? La parter, face curat. Iar tata stă la el în birou. Mă strecor pe lângă cearşaful-uşă şi păşesc pe hol, învârtindu-mă încet în cerc, cu braţele deschise larg. „Iată-mă, sunt aici!" spun în mintea mea. „M-aţi vrut, aşa că iată-mă!" Nu mă

vede nimeni, desigur. Nu-i pasă nimănui. Părinţii mei habar n-au ce să facă cu mine.

La naiba, nici eu nu ştiu ce să fac cu mine. Camera lui Phoebe – cu uşă – este chiar în faţa mea. Îi întorc spatele şi mă întorc la mine. Dacă aş fi ca ea, mi-ar fi mai uşor. Phoebe este exact cum şi-au dorit mereu părinţii mei. Ambiţioasă, hotărâtă, studioasă şi – mai important decât orice – normală. Sunt sigur că şi-a planificat întreaga viaţă, şi sunt la fel de sigur că părinţii mei îi aprobă sută la sută planul. Absolvirea liceului, facultate, serviciu. Mă întreb la ce universitate se va duce. Bag mâna în foc că scrie deja eseurile pentru cererea de înscriere. Iar eu? Mă îndoiesc că aş putea intra la vreo facultate, iar dacă m-ar primi, n-aş fi oricum în stare să mă duc. În niciun caz fără să ştiu că îmi pot controla puterile. Şi până acolo pare un drum lung. Adevărul este că s-ar putea să nu le controlez niciodată. S-ar putea să nu ajung niciodată „normal".

Asta este cea mai mare diferenţă dintre sora mea şi mine. Poate că sunt eu în stare să călătoresc în timp, dar ea ştie mai multe ca mine despre viitor.

Mă aşez în mijlocul patului şi mă uit la uşa mea din cearşaf.

„Aş putea afla viitorul", îmi dau seama. Şuvoiul timpului ascunde viitorul în nişte firişoare subţiri, aproape invizibile, dar am reuşit deja să le găsesc. Aş putea încerca din nou.

Când invoc timpul şi fluxul lui apare în jurul meu, remarc mai întâi că unele fire pe care le-am văzut înainte – dezastrul care ne aştepta dacă oficialii găseau stickul USB – au dispărut. Pur şi simplu nu mai sunt. Când am ascuns resturile stickului, am făcut ca folosirea lui împotriva noastră de către oficialităţile guvernamentale să devină imposibilă şi astfel orice viitor în care procedau astfel a dispărut. Academia Berkshire nu este încă în deplină siguranţă – în unele variante de viitor apare controlată de guvern, în

altele școala se închide, sau chiar arde –, dar las deoparte astfel de griji, cel puțin deocamdată.

Domină acum și ies la suprafață firele care mă leagă pe mine de casă – unul maro, unul verde și unul albastru. Îl apuc pe cel albastru și îmi fulgeră prin minte imagini cu Phoebe. Urmez firul până la început, acum șaisprezece ani, și văd cum se țese viața ei în timp. Dacă mă duc în viitor, firul se uzează și se desface în filamente subțiri, ca de mătase – fiecare dintre ele reprezentând un viitor posibil pentru sora mea.

Unele lucruri par destul de sigure – câteva ramificații se dispersează, dar absolvirea liceului este aproape și se vede clar. Îmi înfășor firul pe deget în zona respectivului moment și mintea mi se umple de imagini cu ea în ziua aceea, un fel de film cu amintiri care încă nu s-au întâmplat.

Phoebe este mult mai bronzată în viitor și pare mai slabă, aproape piele și os. A schimbat rujul roz cu unul mai închis și a renunțat la lentilele de contact în favoarea unor ochelari ochi-de-pisică. Chiar dacă mama și tata sunt peaproape, Phoebe îi ignoră mai tot timpul și sporovăiește cu cele două prietene ale ei. Mama insistă să le fotografieze pe toate trei lângă fântâna arteziană din fața școlii, dar nu-și dă seama că Phoebe zâmbește numai cu gura, nu și cu ochii.

Imediat ce pleacă părinții noștri, Phoebe și prietenele ei încep să se prostească. Ea le adună ca să facă un selfie, dar imediat ce se fotografiază, calcă greșit și cade în fântână. Izbucnește în râs și le trage după ea și pe celelalte fete, fără să-i pese absolut deloc că profesorii din jur se încruntă. Zăbovesc o vreme ca să mă minunez de această Phoebe. Nu-i decât peste un an în viitor, dar văd că se schimbă cum n-aș fi crezut niciodată. O Phoebe spontană, care își lasă viața s-o ia razna puțin? Cine s-ar fi gândit?

La început, toate râd și se stropesc, dar pe urmă Phoebe își strânge părul ud și își duce mâna la ureche.

— Hei. Hei! insistă Phoebe, când prietenele ei nu încetează cu gluma. Mi-am pierdut un cercel.

În mod normal, nu i-ar păsa. Nu-i o fată care să pună preţ pe bijuterii. Dar cerceii aceia au fost ai bunicii. Cele trei fete caută următoarele minute în fântână, fără să găsească nimic. Până la urmă, Phoebe se dă bătută. Se îndepărtează cu umerii lăsaţi şi cu cercelul rămas strâns în palmă, iar eu ştiu că îşi va aminti această zi nu ca pe ziua în care şi-a atins visul de a termina liceu, ci ca pe aceea în care a pierdut cercelul bunicii.

Firul îmi alunecă dintre degete şi imaginea se pierde. Aceste firicele reprezintă posibilităţi, nu certitudini, dar vreau să ştiu mai mult. Cu cât mă duc mai departe în viitor, cu atât descopăr mai multe variante pentru familia mea. În una dintre ele, mama capătă o slujbă de manager de hotel, iar pe urmă începe o relaţie cu unul dintre colegi şi îl părăseşte pe tata. În altul, începe să ţină un blog care devine foarte popular şi cu banii veniţi de-acolo plăteşte o călătorie în jurul lumii pentru ea şi tata; înainte să se întoarcă acasă, se hotărăsc brusc să înfieze un copil dintr-o ţară din lumea a treia şi îşi reiau vieţile de unde le-au lăsat.

Tata nu se schimbă prea mult în niciun viitor, nici măcar în cele în care mama îl părăseşte. O ţine ca şi până acum, fără să-şi schimbe serviciul sau obiceiurile. Pe urmă, însă, cam peste cincisprezece, douăzeci de ani, Phoebe are un copil pe care i-l aduce tatei, iar viaţa lui începe să se lumineze. Parcă în fluxul timpului s-ar aprinde un bec. Şi chiar dacă viitorul lui nu pare să schimbe mult după aceea, toate firele care pleacă de la el strălucesc de fericire.

Pe Phoebe o aşteaptă în viitor cele mai extravagante posibilităţi. În majoritatea pleacă la facultate, dar numai în câteva îşi acordă răgazul să călătorească – o practică la New York, o excursie cu rucsacul în spate prin America de Sud, un stagiu de cercetare în Europa. Are parte şi de slujbe diferite: jurnalistă la o revistă, criminalistă la FBI.

Poate că viitorul lui Phoebe arată atât de divers pentru că este tânără, sau poate pentru că Pheebs rămâne Pheebs și este în stare să aterizeze mereu în picioare, ca o pisică. Dar e o fată cu adevărat deșteaptă, iar firele viitorului ei dovedesc că poate face orice.

Inclusiv greșeli, după cum îmi dau seama. Unele direcții din viitorul lui Phoebe nu sunt bune. Într-o anume variantă se duce la Universitatea din Boston, apoi întrerupe cursurile un an ca să călătorească prin America. De cele mai multe ori e în siguranță, dar la un moment dat, aproape de Wyoming, face autostopul și...

Nu vreau să mă gândesc ce i se întâmplă acolo. Ce violență o așteaptă. Nu. Mă silesc totuși să-i spun pe nume. Viol. Înspăimântător! Vreau să-mi desprind mâna de pe firul acela, să-l rup cumva și să mă asigur că nu se va întâmpla niciodată, dar în viitorul cu pricina apar mai multe decât acel eveniment nefericit. Un alt bărbat, unul bun, care o iubește și nu ridică vocea niciodată, pentru că nu suportă s-o vadă tresărind. Pe urmă o fiică, subțirică, cu părul negru ca al meu și cu ochii verzi numai ai ei. Un câine, o casă, o carieră, prieteni, călătorii și fericire. Toate laolaltă, țesute în trecutul și în viitorul lui Phoebe, irevocabil și iremediabil legate de momentul acela din Wyoming. Dau drumul firului cu pricina, întrebându-mă dacă familia și viața aceea merită experiența de care e nevoie ca să ajungă la ele. După felul în care Phoebe își ține fiica în brațe, mi se pare că da.

În unele dintre viitoruri, Phoebe este bogată, în altele, nu. În unele se mărită – în acele variante ajunge, de obicei, să fie împreună cu același individ, deși îl întâlnește în diferite feluri – în altele, nu. În câteva variante moare tânără – din cauza unor hotărâri prostești și riscante sau din cauza unor ghinioane teribile. Majoritatea, însă, îi mai acordă încă șaizeci sau șaptezeci de ani, iar în unul dintre ele ajunge

chiar să împlinească 103 – cu trei copii, opt nepoți și chiar și o strănepoată.

Ce mă izbește cel mai tare la viitorul lui Phoebe este că nu există nicio variantă categoric potrivită. Nu pot desface firele ca să-l găsesc pe cel perfect pentru ea. Toate au aspecte minunate și imperfecțiuni, chiar și cel cu episodul din Wyoming. Toate au momente de mare bucurie și de mare supărare. Toate deciziile pe care le ia și toate împrejurările pe care nu le poate schimba și cu care trebuie să se resemneze conduc până la urmă la o viață nu cu mult mai bună sau mai rea decât oricare alta. Găsește la fel de multă bucurie în a avea copii cum găsește și în a nu avea; în a primi slujbe bine plătite, precum și în a lucra pe câțiva firfirici într-o galerie de artă, în a călători prin toată lumea sau în a sta acasă într-un singur loc. Dar la fel de adevărat este că are parte și de tot atâta amărăciune.

După ce termin să mă uit la firele timpului ei, mă întind pe pat și... nu știu, mă simt cumva împăcat. Mi se pare ciudat. Înainte de asta eram teribil de neliniștit, dar acum parcă ajung la un moment de calm perfect. Nu-mi pot ajuta părinții; sunt bătrâni, au decis în ce-i privește și au făcut-o cu mult timp în urmă, înainte să mă fi născut eu.

Dar Pheebs... Frate, Pheebs chiar are o șansă. Are înaintea lumea întreagă, un număr nesfârșit de viitoruri, toate la îndemâna ei. Simt că mi s-a luat o piatră de pe inimă.

N-am știut niciodată prea bine ce ar trebui să fac cu puterea mea. Să opresc să se petreacă lucrurile îngrozitoare? Să mă asigur că evenimentele se petrec în voia lor? Cu Phoebe, însă, nu am de ce să-mi fac griji. Pentru ea nu există un drum corect sau un drum greșit. Toate sunt numai variante, o poate alege pe oricare dorește. Nu-i pot schimba viitorul, asigurându-mă că i se întâmplă ceea ce trebuie. Nu sunt responsabil pentru ea. O pot lăsa să zboare cum vrea în propriul viitor.

Capitolul 20

Phoebe

Casa lui Rosemarie aproape că nu se vede de copacii din curte. Nu-i cine ştie ce. Tata se ocupă de tranzacţii imobiliare şi el a vândut acum trei ani această casă familiei lui Rosemarie. Ştia exact la ce fel de credit se puteau (sau nu) califica. De puţinele ori când am venit aici fără să conduc eu, m-a adus el mormăind tot drumul şi apoi încruntându-se la vederea gunoiului din curte şi a maşinii aflate mereu pe alee pentru că era stricată.

Nu contează. Mie îmi place aici.

Pe aleea şi în curtea lui Rosemarie sunt deja o grămadă de maşini. Parchez lângă cutia poştală şi mă duc pe jos până la intrare. Narcise sălbatice întârziate înfloresc în pâlcuri, acoperind iarba pestriţă. Uşa de la intrare e pe jumătate deschisă – acasă la Rosemarie e mereu foarte cald – şi intru fără să mă obosesc să bat.

— Bee! strigă frăţiorul lui Rosemarie şi mi se izbeşte de picioare.

— Bună, Peter, zic eu şi îl mângâi pe părul scurt şi ţepos. Fainã tunsoare!

— Rosie m-a tuns, zice el.

Peter are nouă ani şi părinţii lui spun despre el că-i „precoce" în zilele bune şi „al naibii de enervant" în cele proaste.

Rosemarie îl consideră întotdeauna enervant, dar de obicei nu vorbește serios.

— Phoebe! strigă Rosemarie de pe canapea.

Un episod din cine știe ce reality show se aude gălăgios din bucătărie. O văd acolo pe mama lui Rosemarie amestecând într-o oală uriașă cu sos de paste, alături de cel puțin două mătuși, un văr și o persoană pe care n-o cunosc, cu toții ocupați în diferite stadii să pregătească pâine cu usturoi, să scurgă tăiței, să zdrăngăne oale, să trântească ușa cuptorului și să scotocească prin frigider.

— Salut, zic eu și mă prăbușesc pe canapeaua mare și maro lângă Rosemarie.

Peter se cațără la mine în poală și pe urmă trece peste picioarele lui Rosemarie ca să ajungă la colțar.

— Pot să-ți împletesc părul? o întreabă Peter pe sora lui.

— Știi să împletești părul? Mă impresionezi, zic eu.

Peter dă din cap că da.

— Știu să fac codițe franțuzești, răspunde el serios.

— Pe bune? Arată-mi!

Rosemarie se grăbește să se răsucească, întorcându-se cu ceafa spre Peter, care se ridică în picioare pe pernă și începe să-i împletească părul. Se schimonosește la față din cauza efortului de a alege cu grijă șuvițele.

De cealaltă parte a camerei, observ că bunicul lui Rosemarie se încruntă la Peter. Rosemarie nu mișcă deloc capul – nu vrea să strice împletitura lui Peter –, dar îl fulgeră pe bătrân din ochi până când se întoarce spre berea lui. Îmi aruncă o privire; se plânge des că bunicul lor îl tot presează pe Peter să fie mai bărbat. Mă bucur că n-au început să se certe. Dacă cea mai mare grijă legată de nepotul lui e ceva atât de idiot, nu-și dă seama cât îi este de bine.

Când termină coada, Peter își dă seama că nu are cu ce s-o lege, așa că scot elasticul care îmi ține codița și i-l dau lui.

— Minunat, zic, iar Rosemarie întoarce capul într-o parte și în alta, încadrându-și fața ca pentru o poză din Vogue.

Își verifică părul netezindu-l pe creștet, apoi îi trage fratelui ei un pumn în braț. El cade râzând, aparent fără motiv.

Cina e ceva obișnuit. Toată lumea primește câte un castron până când se termină castroanele, apoi folosim caserole sau platouri, pe care le umplem cu spaghete și cu pâine cu usturoi de pe care picură untul și ne așezăm care pe unde putem. Rosemarie și cu mine împărțim canapeaua cu câteva mătuși, Peter stă pe jos, rudele mai în vârstă ocupă masa, iar mama lui Rosemarie mănâncă în picioare pe blatul din bucătărie. Este deopotrivă dificil și nostim să țin în echilibru între genunchi un pahar plin ochi cu suc în timp ce stau pe canapea, cu toată lumea încă foindu-se în jurul meu. Una dintre mătușile lui Rosemarie, măritată „cu un italian la a cincea generație" din New Jersey, se plânge zgomotos și cu amărăciune că pâinea cu usturoi nu-i veritabilă, în timp ce-și linge untul de pe degete și ia a treia felie. Peter își varsă laptele pe covor, apoi bunicul homofob al lui Rosemarie își varsă spaghetele pe cămașă, dar în ciuda acestor lucruri – sau poate tocmai datorită lor – toată lumea este bine dispusă și umple căsuța cu vorbărie și râsete. Ca o familie.

După masă, adulții se duc în living, iar Rosemarie, Peter și cu mine evadăm în camera lui Rosemarie. Peter ne lasă să-i vopsim cu negru unghiile de la picioare, dar când pătează cu ojă cuvertura de poliester de pe patul lui Rosemarie, îl dăm afară. Pe urmă stăm vreo oră pe Facebook – urmărindu-l pe Joey Albertus, facem un test ca să vedem cu care personaje din opereta *Rose Marie* semănăm și facem planuri să mergem la un concert în Boston la care niciuna dintre noi nu va putea cu adevărat să se ducă.

La o oră după cină îmi bâzâie telefonul.

— Trebuie să plec, zic eu după ce citesc mesajul de la mama.

Rosie îmi smulge telefonul din mână.

— Te întreabă numai dacă te simți bine și când vii acasă. Spune-i că te simți grozav și ajungi mai târziu... cum face o persoană normală.

Îmi iau telefonul înapoi.

— Nu. Trebuie să plec.

Știu ce vrea să spună mama cu adevărat.

Când ajung acasă, o găsesc în bucătărie, spală vasele. Le clătește întotdeauna cu apă fierbinte și detergent înainte să le așeze în mașina de spălat, chestie despre care toată lumea din familie încearcă s-o convingă că e inutilă. Tata s-a întors deja la el în birou, iar Bo a întins un cearșaf în locul ușii. Mă opresc în dreptul camerei lui și mă întreb dacă n-ar trebui să verific dacă-i treaz, să-l întreb ce mai face, să stăm pur și simplu de vorbă. Mă gândesc cât de ușor se înțeleg Peter și Rosemarie. Rosemarie n-ar avea nicio problemă să se ducă în cameră la Peter. Ar intra pur și simplu. El i-ar zâmbi și ar spune: „Care-i treaba?", iar ea i-ar propune să facă ceva împreună, eventual să mănânce înghețată și să se uite la un film. Ar spune... Nu. Nu contează. N-are niciun rost să mă prefac că Bo și cu mine am putea fi ca Peter și Rosemarie. Dar dacă am fi, eu aș spune: „Hei, cum merge școala? Îți place dr. Franklin? Pare de treabă." Și pe urmă aș mai spune: „Am auzit că a murit o fată din clasa ta. Te simți bine?" Iar el poate că mi-ar răspunde sau poate că nu, dar tot ar fi ceva.

Pipăi cu degetul mare de la picior noua scobitură din podeaua de lemn făcută când a scăpat sau a aruncat tata bormașina.

Trec pe lângă camera lui Bo și intru la mine, îmi pun căștile în urechi și dau muzica tare, apoi mă uit fix în tavan până când adorm.

Capitolul 21

Mă trezesc de dimineață și îmi ia o secundă să-mi amintesc unde sunt. În camera în care mi-am petrecut cea mai mare parte din viață.

Este ciudat să fiu acasă. Pentru că, tehnic vorbind, casa asta este încă a mea. Dacă mă întreabă cineva unde locuiesc, dau adresa de aici, nu pe cea de la Berkshire – deși petrec mai multă vreme la Berk. Periuța mea de dinți preferată se află la Academie. Mai am una și aici, dar e țeapănă și are gust scârbos. Am în baie același fel de șampon ca și la Berkshire, dar cel de aici este mai plin, mai vechi și are o crustă uscată în jurul găurii pe unde curge.

Iar la Berk am și ușă.

Cum să mă pot simți acasă, dacă sunt tratat ca un infractor?

Adun de pe podea pantalonii pe care i-am purtat și ieri și-i trag pe mine. Ceva dur și ascuțit din buzunar mă împunge în picior și scot stickul USB făcut țăndări. Dau să-l arunc la gunoi, dar ezit.

Numai carcasa de plastic a fost distrusă. Memoria propriu-zisă pare intactă, ceea ce înseamnă că aș putea vedea înregistrările, dacă vreau.

Nu sunt decât filmări de la ședințele noastre cu doctorul. Nu-i mare lucru.

Numai că...

Apare și Sofia în ele.

S-o văd pe ecran nu-i la fel ca și cum aș vedea-o în persoană, dar e mai mult decât nimic. Deschid laptopul și bag mufa dreptunghiulară în locașul potrivit. Funcționează, exact cum speram. Îmi apar pe ecran fișierele, etichetate după dată. Toate ședințele noastre cu Doc. Toate zilele acelea în care am stat lângă Sofia.

Aleg la întâmplare un fișier mai vechi și filmarea începe imediat. La început, pe ecran este doar o cameră goală. Nu, nu e goală. Doctorul stă la biroul lui atât de nemișcat, încât o clipă nici nu l-am observat. E încruntat și ține ochii plecați. Are palmele încleștate una de alta în fața bărbiei, cu încheieturile degetelor albite. Arată de parcă s-ar uita la ceva... întunecat. Pare aproape speriat.

Ușa se deschide și intră elevii – mai întâi Ryan și Gwen, apoi Harold, cu ochii alergându-i în toate părțile. Mă urmăresc și pe mine intrând tacticos, plin de sine.

Pe urmă intră ea.

Pășește grațios ca o dansatoare, mai întâi pe vârfuri, fluid. Dar există și ceva sfios în mișcarea ei, o grație șovăielnică, ca și cum nu crede că s-ar uita cineva la ea nici atunci când este vizibilă. Eu cel de pe ecran întorc capul și îi zâmbesc și ea aproape că dispare, păstrându-și cu greu consistența.

Ca de obicei, dr. Franklin a aranjat scaunele în semicerc în jurul biroului său. Harold stă între Ryan și mine, iar Gwen și Sofia stau una lângă alta. Gwen și-a tras scaunul mai aproape de Sofia și mai departe de doctor. Aranjamentul ne aduce alături pe Sofia și pe mine, exact cum speram.

Ședința la care mă uit a avut loc cu puțină vreme înaintea primei noastre întâlniri. Încă mai încercam să ne dăm seama ce însemnăm unul pentru celălalt. Eu știam precis ce simțeam pentru Sofia, dar știam și că ea era... speriată.

Atunci n-o înțelegeam. Eram atât de ocupat să mă uit la ea, încât n-o *vedeam* cu adevărat. Atunci credeam numai că Sofia era timidă. Acum, însă, văd pe ecranul laptopului altceva, ceva dincolo de suprafață, ceva *în neregulă*.

— Iartă-mă, îi șoptesc Sofiei de pe ecran.

Mă văd pe mine cel de atunci foindu-mă pe scaun și aplecându-mă ca să ajung mai aproape de Sofia. Las mâna în jos și trec intenționat cu degetele peste dosul palmei ei. Sofia tresare și își trage mâna.

Închid ochii și îmi amintesc acel moment, felul cum a devenit invizibilă, în timp ce o roșeață transparentă îi acoperea pielea.

Când îi deschid, o descopăr totuși pe Sofia în continuare pe ecran, chiar dacă părul îi acoperă fața cât se poate de vizibilă.

„Asta nu-i în regulă."

În ziua aceea, doctorul a început să ne vorbească despre istoria oamenilor cu puteri. Opresc înregistrarea și mă străduiesc să-mi amintesc exact discuția. Dr. Franklin ne-a povestit despre persoane faimoase din istorie care aveau puteri. Van Gogh vedea aura din jurul oamenilor și știa când mințeau și când spuneau adevărul. Tesla controla electricitatea cu palmele. Abraham Lincoln era ceea ce doctorul a numit „audiopat" – dacă îi auzeai vocea, îți putea modifica gândurile și te făcea să fii de acord cu orice spunea, ca și cum te-ar fi hipnotizat.

A fost una dintre primele dăți când doctorul ne-a vorbit direct despre puteri și ne-a explicat că s-ar putea să facem parte dintre oamenii de seamă. A fost prima oară când am început să mă accept cu adevărat pe mine însumi și ceea ce puteam face. A fost prima oară când am început să cred că puterile mele sunt importante.

A fost, de asemenea, cursul care mi-a dat încredere să experimentez mai mult, să-mi arăt puterile în fața Sofiei, să o iau cu mine... și pe urmă s-o părăsesc în trecut.

După prelegerea doctorului, Ryan a întrebat dacă se poate să deprinzi anumite puteri, în caz că nu te-ai născut cu ele. Îl fascina Lincoln și voia să fie și el audiopat – cred că telechinezia și telepatia nu îi ajungeau. Ryan a încercat să-l convingă pe Harold că era fată, nu băiat, și când a văzut că nu reușește, a început să-și facă scaunul să zboare prin încăpere acolo unde doctorul nu-l putea ajunge, făcându-ne pe toți să râdem ca proștii. Dr. Franklin a fost nevoit să pună capăt întâlnirii mai devreme.

Dau drumul din nou înregistrării. Tot ce văd pe ecran – unde stăteam, cu ce eram îmbrăcați, expresiile de pe fețele noastre – este exact așa cum îmi amintesc. Numai că pe măsură ce înregistrarea avansează, lucrurile devin cumva diferite. Doctorul vorbește, într-adevăr, despre Van Gogh și despre ceilalți, dar nu pomenește nimic despre puterile lor. Aud cuvântul *deprimat*, aud *bipolar*.

Iar Ryan nu își folosește puterile ca să facă scaunul să danseze. În loc de asta, îl insultă pe Harold spunându-i că-i fetiță și își bate joc de el când începe să plângă. Când doctorul îl pune la punct, Ryan devine violent și ia un scaun pe care-l aruncă după el. Unul dintre picioare îl lovește pe doctor în tâmplă, începe să curgă sânge, iar el se prăbușește pe podea. Fetele sar țipând, iar Harold plânge și mai tare. Eu cel din înregistrare stau pur și simplu și mă uit, cu un zâmbet pe față.

— Nu s-a întâmplat așa, murmur eu cel de-acum, cu ochii pe ecran.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Dr. Franklin nu se mișcă. Sângele îi curge pe obraji ca lacrimile și durează câteva momente până să deschidă ochii din nou. Își atinge rana și se strâmbă.

Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Nimic. Ryan a făcut scaunul să zboare, nu a aruncat cu el. A fost amuzant și caraghios, nu violent și rău. Nu-l recunosc pe Ryan cel de pe ecran, cu fața schimonosită de furie, cu ochii

scăpărători, cu pieptul ridicându-se ritmic pentru că gâfâie. Ryan cel pe care îl cunosc eu se controlează tot timpul, iar uneori îi controlează și pe alții. Persoana pe care o văd acum este labilă, rea și cu desăvârșire haotică.

Mă apuc de cap și îmi încleștez degetele în păr. Nu s-a întâmplat așa. Am fost acolo. Știu ce s-a întâmplat și n-a fost... n-a fost absolut deloc *așa*.

Pe ecran apar linii electrostatice.

Mă aplec mai aproape, uitându-mă insistent la fiecare. La fața furibundă și de nerecunoscut a lui Ryan. La Harold, care se leagănă înainte și înapoi în scaun. La mine și la privirea mea goală.

La Sofia.

În timp ce o privesc, spatele Sofiei înțepenește. Se întoarce în scaun și se uită de parcă ar privi prin ecran direct spre mine. Am dat sonorul încet, ca să nu-l audă părinții mei pe Ryan înjurând și strigând, dar când Sofia deschide gura să vorbească, cuvintele ei răsună clar și umplu toată camera.

— Bo, zice ea. Nimic din toate astea nu este real.

Capitolul 22

Mă holbez la ecran.

Mi s-a părut că... Nu, imposibil! Sofia de pe ecran s-a uitat prin obiectiv și mi-a transmis un mesaj?

Dau înregistrarea înapoi și o pun din nou din momentul în care Ryan își iese din fire și aruncă cu scaunul. Stau cu ochii pe Sofia tot timpul.

Nu se întoarce. Nu îmi vorbește.

Dar eu știu ce-am văzut.

„Ce se întâmplă?" Filmul continuă să meargă.

Mă uit la următoarea înregistrare, tot cu ochii pe Sofia, așteptând să-mi vorbească din nou. De data asta este vorba despre ziua în care Gwen a vorbit deschis despre puterea ei legată de foc. Când și-a descoperit-o, a fost traumatizată – era micuță, tatăl ei s-a întins s-o ia de mână și atunci o minge de foc apărută în palma lui Gwen i-a ars pielea. A rămas cu o cicatrice până în ziua de azi.

Dar în filmare, povestea lui Gwen este diferită.

— Am luat bricheta din sertarul tatei, spune ea. Mă fascina s-o aprind și s-o sting, s-o aprind și s-o sting... N-am vrut să dau foc cutiei poștale. N-am vrut s-o atingă tata și să se aleagă cu o arsură.

Doctorul se apleacă și o privește în ochi.

— Gwen, știai că hârtia va lua foc. Ai vrut să provoci incendiul.

— Da, dar n-am vrut să-l rănesc pe el, zice Gwen cu vocea sugrumată.

— Asta nu s-a întâmplat! strig eu spre computer. Nu așa s-a întâmplat atunci!

Dar calculatorul nu-mi răspunde. Nici Sofia nu-mi răspunde. Filmul curge mai departe, arătându-mi o versiune paralelă și ciudată a realității.

Pun următoarea înregistrare. Doctorul vorbește cu mine despre control, cum face mereu. În ziua aceea mi-a cerut să mă întorc în timp, ca să vadă toată lumea ce înseamnă asta. Ryan a râs de mine și mi-a spus că nu sunt bun de nimic, așa că m-am dus în Times Square, în ajunul anului în care ne-am născut amândoi, și m-am întors cu o pereche din aceea caraghioasă de ochelari care au anul scris în jurul ochilor, pe care i-am aruncat în fața lui.

Tonul disprețuitor din vocea lui Ryan. Frigul mușcător din New York, un ger de-mi ardea pielea. Ploaia de confetti lucios care a pornit să cadă din cer, atunci când a căzut bila. Ochelarii ieftini. Îmi amintesc totul. Văd, miros, simt gustul acelor lucruri.

În film, însă, doctorul nu-mi cere să mă întorc în timp și eu, nu Ryan, spun că nu sunt bun de nimic. Pe ecran, stau nemișcat pe scaun. Ochii mei par morți și mă uit fix, drept înainte.

— Iar îl apucă criza, zice Ryan.

— Taci din gură, îi răspunde Sofia, dar n-o aude nimeni.

Doctorul pocnește din degete în fața ochilor mei, iar eu nici măcar nu clipesc.

Pe urmă scutur din cap și mă uit la Ryan.

— Vezi? Ți-am spus că pot s-o fac.

Filmul se întrerupe și ecranul se umple de pureci.

„Nimic din toate astea nu s-a întâmplat", îmi spun. „Nu așa."

Dar îmi tremură mâinile și simt în gură gust de fiere. Mi se învârte capul, urechile îmi țiuie și nu pot gândi.

„Nu ai la ce să te gândești. Ai văzut. Dovada e chiar acolo, în fața ta. Tu ești cel nebun... "

Nu, nu sunt! Nu sunt. Cuvintele îmi răsună în țeastă iar și iar. „Nu sunt, nu sunt, nu sunt."

* * *

Nu sunt.

* * *

Totul devine dintr-odată nemișcat și mut.

Mă uit la ecran. Înainte erau pe el purici, linii electrostatice albe și negre care se topeau unele în altele, dar acum este complet încremenit în timp.

Mă uit în jur. Totul e nemișcat. Sar din pat și smucesc într-o parte cearșaful care îmi acoperă ușa. Ceasul mare din capătul holului nu ticăie. Ușa de la camera surorii mele a rămas crăpată. Îmi lipesc fața de ea. Stă în mijlocul patului și numai ecranul telefonului mobil îi luminează chipul absolut nemișcat.

Timpul s-a oprit.

Mă întorc încet la mine în cameră, în pat, și trag laptopul mai aproape, uitându-mă lung la ecranul încremenit.

Am oprit timpul.

Dar...

— E adevărat? șoptesc.

Iar în jurul meu, peste tot, timpul își reia cursul. Puricii de pe ecran încep să joace din nou și se sting în întuneric. Aud din nou ticăitul ceasului de pe hol. Sora mea chicotește și sunetul traversează culoarul și ajunge până în camera mea.

Timpul încă șerpuiește în jurul meu, unduindu-se după dorința mea, indiferent de ce se vede în înregistrări.

Următorul filmuleț pornește automat. Chipul Sofiei umple ecranul pe măsură ce se apropie de cameră.

Închid capacul laptopului. Nu mai știu ce este adevărat și ce nu.

Dar Sofia știe. Iar eu știu cum să ajung la ea.

Capitolul 23

Împing calculatorul la piciorul patului și aduc din nou aproape fluxul timpului. Aș vrea să fi avut la îndemână agenda cu toate însemnările mele codate, dar am lăsat-o la Berk. Nu mi se pare înțelept să aleg o zi când Sofia ar fi la școală. Berkshire nu pare un loc sigur.

Vacanța de Crăciun, atunci. Eu am plecat acasă, iar Sofia s-a dus cu tatăl ei la Austin. În felul ăsta nu las loc de întâmplare, nu risc să dau peste mine cel din trecut. Și nu mă întorc în timp ca s-o avertizez, s-o opresc sau să schimb cumva trecutul. Vreau numai să-mi confirm că prezentul meu este real.

Aleg firele timpului cu mâinile tremurând. Se încolăcesc unele în jurul altora și toate duc spre mine. Găsesc firul roșu al Sofiei. Îmi las degetele să alunece de-a lungul lui, savurând felul în care îmi atinge pielea și amintindu-mi că asta este cât se poate de real. Timpul este real. Sofia este reală.

Urmăresc firul până la Austin și văd că acolo sunt încâlceli și noduri, amestecate cu capetele libere ale altor fire colorate. Le ating, le înfășor în jurul degetelor și mintea îmi fuge în timp și se umple de imaginile altor oameni – o femeie și trei fetițe – și îmi dau seama că una dintre fetițe este Sofia. Asta era familia ei înainte de accidentul de mașină. Dau drumul firelor de parcă ar arde.

Mi se pare greșit să trag cu ochiul atât de departe în trecutul Sofiei.

Iată un lucru pe care l-am învățat: nu știi niciodată totul despre un om. Îl poți cunoaște numai într-un anume moment din timp.

Sofia pe care am cunoscut-o eu era blândă și liniștită, dar își purta cu ea durerea, ascunsă de mantia invizibilității. Când mi-a vorbit despre trecutul ei, pentru mine n-a fost decât o poveste. N-am trăit-o împreună cu ea; n-am cunoscut-o în acel moment al vieții. Sofia din trecut era o cu totul altă persoană.

Pe urmă, însă, am cunoscut-o pe Sofia într-un fel în care mama și surorile ei n-au cunoscut-o niciodată. N-ar fi avut cum. Nu puteau cunoaște o Sofia fără ele. La fel cum eu nu pot cunoaște o Sofia cu ele.

Acesta este cel mai important lucru pe care l-am învățat călătorind în timp. Nu suntem o singură persoană. Suntem în fiecare moment din timp persoane diferite. Numele nostru nu înseamnă nimic. Dacă te duci să vezi o persoană cu un anumit nume în perioade diferite de timp, vei vedea de fiecare dată pe cineva complet diferit. Eu n-o cunosc pe Sofia. O cunosc pe Sofia-de-la-Berkshire. Sofia-de-dinainte-să-i-moară-familia îmi este străină, o persoană pe care nu știu dacă urma s-o întâlnesc vreodată.

Mă retrag și aranjez fluxul temporal cu grijă, astfel încât să ating firele doar după ce Sofia a venit la Berkshire. Le simt sub degete ca pe niște corzi de chitară, îmi apasă pielea și mi se rostogolesc sub buricele degetelor cu un zbârnâit atunci când încerc să-l găsesc pe cel potrivit – cel al Sofiei din vacanța de Crăciun. Când îl ating, simt imediat că am nimerit. Mi-l înfășor în jurul arătătorului, apoi îndoi degetul și trag mâna mai aproape. De multe ori călătoresc astfel în fluxul temporal, apuc și trag firele mai aproape de mine, iar ele mă transportă în timp. Firul care mă leagă de vacanța aceea de Crăciun îmi taie pielea și mă

strânge tare, iar vârful degetului se învineţeşte, pentru că sângele nu mai circulă, însă nu-i dau drumul. Savurez durerea. Mă delectez cu gândul că este reală.

Firul se face nevăzut, lăsând în urmă senzaţia că a fost acolo, dar niciun fel de dovadă vizibilă. Clipesc în lumina soarelui. Suntem în luna decembrie, dar în Austin e cald, mult mai cald decât este iarna în Massachusetts. Cerul este albastru şi senin, aproape la fel de albastru ca pereţii căsuţei din faţa mea. Toate clădirile de pe stradă sunt tencuite în diverse nuanţe de bej, însă a Sofiei este făcută din lemn vopsit într-un albastru cobalt intens, cu obloane galbene la ferestre şi o uşă roşie care îmi urează bun venit de dincolo de verandă.

Îmi amintesc că Sofia mi-a spus: „Mamei îi plăceau culorile, zicea că o fac să se simtă vie." Mi se pare o ironie că numai culorile au mai rămas în urma ei.

Pe alee nu-i nicio maşină, dar sunt sigur că Sofia se află în casă. Firele timpului m-au condus aici. Urc treptele spre uşa Sofiei şi bat de câteva ori, înainte să observ soneria. Şi totuşi, când deschide, încă nu sunt pregătit.

— Bo? zice Sofia, părând uluită.

— Salut, zic eu.

Dar sunt atât de multe lucruri pe care încerc să le pun în acest singur cuvânt.

— Ce cauţi...

Se uită dincolo de mine, în stradă.

— Ce faci aici? Cum ai ajuns aici?

Ridic dintr-o sprânceană.

— A, da, pare ea să chicotească. Avem puteri.

— Am simţit nevoia să te văd. Aşa că..., zic eu şi deschid braţele. Iată-mă!

Sofia intră şi îmi face semn să o urmez. Înăuntru miroase a înălbitor. Imediat ce se închide uşa, Sofia mă apucă, mă trage mai aproape de ea, îşi încolăceşte braţele în jurul meu, trecându-mi degetele prin păr şi şoptindu-mi numele, ca

o promisiune pe buzele ei. Se ridică pe vârfuri și mă sărută; la început șovăielnic, apoi mai apăsat, ca și cum înainte n-ar fi fost sigură că eram real, dar acum mă revendică drept al ei.

După ce se retrage, își îngroapă fața în pieptul meu.

— Și mie mi-a fost dor de tine, zice ea încet.

Îmi sprijin bărbia de creștetul ei, o strâng tare în brațe și stăm așa câteva clipe lungi. Casa Sofiei este mai mare decât mi s-a părut pe dinafară, dar în interior nu mai are aceleași culori vii. Pereții sunt toți albi, iar vopseaua lucioasă îmi dă impresia că e proaspătă. Abia dacă se văd câteva tablouri sau alte decorațiuni, pe jos nu văd covoare și semnele că ar fi locuită sunt puține.

— Vino pe-aici, zice Sofia, trăgându-mă mai departe în casă.

Trecem prin living – doar un televizor pe suport metalic în fața unei canapele oarecare – și prin bucătărie. Nu sunt nici măcar magneți pe frigider. Nici pe hol nu e vreo decorațiune, iar ușile sunt bine închise toate.

Camera Sofiei are în mod cert mai multă personalitate decât restul casei, dar nu-i la fel de colorată cum este camera ei de la Berk. Rozul de aici este mai discret, mai copilăresc, nu seamănă cu rozul aprins, intens al lampadarelor de acolo sau cu neonul de pe ramele fotografiilor din camera ei de la școală.

Pe comoda de lemn de lângă ușă, Sofia a rezemat un brad de Crăciun făcut din carton colorat. Imediat ce îl văd îmi dau seama că din casă lipsesc nu numai tablourile și culoarea – lipsesc și ornamentele de Crăciun. Sofia mi-a povestit cum se pregătea împreună cu mama și cu surorile ei de sărbători, cum aruncau beteală peste tot prin living până când covorul devenea argintiu, cum ornau cu instalații luminoase nu doar bradul, ci și galeriile de la perdele, ramele tablourile și tăbliile meselor. Coceau prăjituri, plăcinte, tar-

te cu fructe și biscuiți de casă până când toate platourile de pe masa mare din sufragerie gemeau de bunătăți.

Iar acum nu mai e decât o bucată triunghiulară de carton verde.

Sub pomul bricolat e o felicitare cu scrisul de mână al lui Gwen și o cutiuță. Eu i-am dat-o Sofiei înainte să plecăm în vacanță – am fost prea timid ca să o las s-o deschidă în fața mea, dar nici măcar nu m-am obosit s-o împachetez. Nu știam că lănțișorul cu un delfin de argint era singurul cadou pe care urma să-l primească în anul acela. Trebuia să-l fi împachetat frumos.

— Așadar, de ce ai venit? întreabă Sofia, închizând ușa.

Suntem singuri în toată casa, dar presupun că tatăl ei ar putea apărea în orice clipă.

— Eu... Am vrut să te văd.

— M-ai văzut ieri, răspunde ea zâmbind larg.

Corect. Pentru ea, ieri a fost ultima zi din semestru. Tata a venit după mine, iar Sofia s-a dus la aeroport cu microbuzul școlii. Așa a arătat ziua ei de ieri.

— Am vrut să te văd din nou. Îmi poți găsi vreo vină? zic eu și înainte să mă poată întreba altceva, mă aplec și o sărut.

Exact după asta am tânjit și exact asta îmi sfâșie inima.

Când se desprinde de mine, are o privire ametită de iubire și îmi vine să o sărut din nou, numai că nu sunt sigur cât va dura întâlnirea noastră.

— Când ne vedem din nou după vacanță, să nu pomenești nimic de asta, îi zic.

Dacă atunci când ne întoarcem la școală Sofia spune că ne-am văzut, atunci eu cel din trecut voi ști că eu cel din viitor m-am întors aici, iar asta în trecutul *meu* nu s-a întâmplat și... Călătoria în timp e derutantă.

— N-o să pomenesc, zice ea. Dar de ce ai venit încoace, dacă ne vom preface că nu s-a întâmplat?

— Pentru că am eu nevoie să știu că am făcut-o, nu mă pot abține să nu-i spun.

Simt că mi se strânge stomacul. Timpul îmi dă un avertisment. Nu mă pot apropia prea mult de adevăr.

Sofia îmi cuprinde obrajii în palme.

— Ce se întâmplă?

— Eu doar...

Îmi trec degetele prin păr și fac un pas în spate. Nu pot gândi atunci când mă atinge. Nu mă pot gândi decât la felul în care o simt.

— Da? zice Sofia.

Se așază pe pat, făcând salteaua să sară ușor, și îmi distrage atenția.

— Totul este... este real, da? zic eu.

Ajung lângă pat din doi pași, o iau de mână și i-o strâng.

— Mâna ta este reală. *Tu* ești reală. Ești cu adevărat aici și eu sunt cu adevărat aici. Pot călători prin timp, iar tu...

Sofia zâmbește și își face chipul să dispară.

— Totul este real, zice ea, invizibilă în continuare.

Pe urmă îi apar buzele surâzând, de parcă ar fi pisica din Cheshire, apoi și restul. Se ridică din nou în picioare și mă sărută.

— Și asta e real.

Capitolul 24

Aș vrea să-i spun totul. Dar „totul" se apropie prea mult de adevărul pe care nu i-l pot povesti – că am lăsat-o în trecut, că mi se pare că dr. Franklin a renunțat să mă mai ajute s-o salvez, că în școală se face o anchetă și că numai eu sunt de vină.

Îi spun, în schimb, că am văzut niște înregistrări în care arăt de parcă n-aș avea puteri. Că doctorul a spus și a făcut lucruri care mă fac să mă întreb dacă ne este sau nu prieten cu adevărat.

— Doctorul e de treabă, spune Sofia imediat.

— Așa credeam și eu înainte, zic, și simt că-mi piere vocea.

Ea clatină din cap.

— Nu putem începe să ne îndoim de toată lumea. Doctorul e de treabă.

— Dar...

— Mie mi se pare că îți modifică altcineva percepția asupra realității, continuă Sofia. Te face să te întrebi ce anume este real și ce nu. Îți bagă în cap imagini false. Dacă așa stau lucrurile, cel care face asta va dori în primul rând să ne îndepărteze de doctor. Să creeze haos. Să creeze îndoială. Să ne facă să ne îndoim nu numai de realitate, ci și unii de alții.

Mă gândesc la înregistrările pe care le-am văzut. *Știu* că lucrurile acelea nu s-au întâmplat. Dau încet din cap aprobator, de acord cu ea. Dar dacă nu doctorul a modificat înregistrările, atunci cine...

Oficialii. Când au venit ei a început să se ducă totul de râpă. Unul dintre ei – dr. Rivers sau domnul Minh, poate chiar amândoi – poate modifica felul cum vedem lucrurile. Poate modifica ce gândim și ceea ce credem.

Mintea mi se învolburează de variante. Ryan avea dreptate să fie suspicios. Dr. Rivers și domnul Minh încearcă să ne dovedească puterile ca să le poată folosi. În scurta mea privire în viitorul din fluxul timpului am văzut experimente și abuzuri: Gwen legată cu lanțuri de un perete și Harold închis într-o celulă, în timp ce bărbați îmbrăcați în halate încercau să-i despartă și să vadă cum reacționează. I-am crezut pe oficialii guvernamentali doar niște spioni veniți să strângă informații despre noi, dar dacă au și ei puteri, de exemplu abilitatea de a ne modifica percepția asupra realității? Atunci le-ar fi mult mai ușor să ne înfrângă hotărârea, să ne întoarcă împotriva doctorului și să ne atragă alături de ei, ca să ne pună să facem anumite lucruri pe care le doresc.

— Dar, Bo, ăsta nu-i singurul motiv pentru care ai venit încoace, nu-i așa? șoptește Sofia.

Mă uit la ea și toate celelalte probleme îmi dispar din minte.

Citesc frică în ochii ei.

— N-ai încercat niciodată să mă vizitezi, înainte. Azi ai fi putut doar să-mi telefonezi, dar în loc de asta, ești aici.

— Sunt aici, repet eu, mai degrabă pentru mine decât pentru ea.

— S-a întâmplat ceva?

Chiar vreau să-i răspund, dar simt timpul apucându-mă de buric, trăgându-mă înapoi, silindu-mă să tac.

— Îmi pare rău, mai apuc să zic, chiar înainte ca timpul să mă aducă din nou în prezent.

Strâng în pumni un colț al pilotei de pe pat. Sofia a fost chiar aici. Încă simt mirosul șamponului ei.

Iar acum s-a dus. Sau mai degrabă am plecat eu. Eu am lăsat-o în trecut pe ea, nu invers.

Îmi bâzâie telefonul. Îl iau și citesc mesajul primit.

„Ai aruncat chestia aia?“ întreabă Ryan.

Mă uit la laptop. Stickul este încă înfipt în el.

„Da“, îi răspund.

Mă întreb cât de departe ajung puterile lui, dacă își poate da seama cumva că mint de la distanța la care se află.

* * *

Îl rog pe tata să ne întoarcem devreme la Berkshire și este de acord să plecăm, în loc să se ducă la biserică. După cearta de ieri, cred că se bucură să scape de mine. Mamei nu-i convine, dar nu protestează prea tare.

— Phoebe nici măcar n-a apucat să stea la masă cu noi weekendul ăsta, zice ea bosumflată. Rămâi măcar până la prânz.

— Am o mulțime de treabă, zic eu. Vin și weekendul viitor.

Ce nu spunem niciunul dintre noi este că lui Phoebe nu-i pasă dacă a stat sau nu la masă cu mine. Vreau să zic că este de treabă, pentru o soră, dar nu suntem apropiați. Pur și simplu se întâmplă să locuim în același loc și să fim de același sânge.

Așa că tata conduce prin Ipswich și mă duce înapoi la școală. Imediat ce mașina oprește în fața clădirii de cărămidă a Academiei, trec repede pe lângă doctor, care așteptă să mă salute. Rămân șovăind în cadrul ușii, pentru că îl văd pe Doc îndreptându-se spre mașină să stea de vorbă cu tata, dar n-am timp să-mi fac griji despre ce discută.

Primul lucru pe care îl am de făcut este să găsesc o cale să scăpăm de oficialii guvernamentali. Definitiv. Problemele au început odată cu ei. Încep să mă gândesc dacă nu cumva din cauza lor n-am reușit să-mi controlez puterile suficient de bine ca s-o salvez pe Sofia. Trebuie să fac cumva să ne descotorosim de ei. Iar pentru asta am nevoie de ajutor.

Mă duc țintă spre camerele de la etajul grupului nostru și bat la ușa lui Ryan.

— Ți-am spus că reușim, spune Ryan rânjind.

Se dă deoparte ca să pot intra în camera lui.

— Da, mint eu.

Stickul e în perfectă siguranță vârât între saltea și somieră la mine acasă.

— Fii atent, zic, am văzut prima înregistrare.

De obicei, Ryan se pricepe să-și păstreze cumpătul, dar în clipa scurtă de când termin eu ce am de spus și până se prinde el de înțelesul vorbelor, chipul îi este traversat de o străfulgerare. Își reia imediat masca calmă, dar nu-și poate controla tulburarea din ochi.

— Ce-ai făcut? întreabă el cu voce egală, dar care îmi dă totuși fiori. Ți-am spus să scapi de stick.

— Este în siguranță. La mine acasă. Ascuns. Nu-l va găsi nimeni.

— Nu l-ar fi găsit nimeni nici pe vreun maidan de lângă casa ta.

Ridic din umeri.

— Le-am văzut. Cel puțin pe primele. Avem probleme mari.

— N-am fi avut nicio problemă dacă distrugeai nenorocirea aia.

Clatin din cap. Nu mă ascultă.

— Oficialii guvernamentali... au și ei puteri.

Ryan înlemnește.

— Poftim?

— Au și ei puteri, la fel ca noi. Sau măcar unul dintre ei. Am observat ceva mai înainte, la Gwen. Ea crede că Sofia a murit. M-am gândit că și-a pierdut încrederea în mine, dar acum... Și doctorul se poartă ciudat. La început mi s-a părut de partea lor, dar acum cred că oficialii... modifică realitatea. Sau cel puțin percepția noastră asupra realității. Ne fac să credem că nu avem puteri. Eu sunt imun, pentru că mă pot întoarce în timp și văd cum era realitatea înainte s-o modifice ei.

Ryan mijește ochii și cade pe gânduri.

— Iar eu sunt imun pentru că...

Vocea i se stinge.

— Probabil că ține de natura puterilor tale. Telechinezia și telepatia. Tu ai un control superior asupra minții proprii, așa că nu te pot influența.

Pe fața lui Ryan se întinde un rânjet.

— Da, zice el, asta trebuie să fie.

— Dar fii atent, da? Și începe să te gândești cum putem scăpa cu adevărat de ei. Toată lumea crede că sunt de la guvern, dar eu nu știu ce să zic. Poate că or fi, dar sunt periculoși. Încearcă să ne distrugă.

— Da, zice Ryan. Sunt de acord cu tine. Dar, frate, weekendul viitor distruge stickul ăla!

— Da, bine, zic eu și mă îndrept spre ușă.

— Mulțumesc, zice Ryan.

Este cel mai amabil lucru pe care mi l-a spus vreodată. De obicei de-abia dacă mă bagă în seamă. Nu suntem prieteni, abia dacă vorbim. Dar acum se străduiește din răsputeri.

Vrea cu adevărat ca stickul să dispară.

După ce plec, Ryan închide ușa în spatele meu și o împinge până când face clic. Nu avem încuietori la uși – cel puțin nu unele pe care să le controlăm noi. Dr. Franklin ne-a avertizat că există proceduri prin care ușile să poată fi încuiate, în caz că puterile vreunuia dintre elevi scapă complet de sub control și că suntem mai în siguranță la

noi în camere decât oriunde în altă parte, dar de când sunt aici nu s-a întâmplat niciodată să fim zăvorâți. Și totuși, am senzația că Ryan ar fi vrut să poată încuia ușa după mine imediat ce am plecat. Ezit, gata să-i bat din nou la ușă și să-i mai cer niște răspunsuri, dar nu prea știu ce să-l întreb. Se întâmplă ceva ciudat cu Ryan, în ultima vreme. Nu se poartă ca de obicei.

Poate că oficialii încep să-l controleze și pe el.

— Bo.

Gwen vorbește încet, ca și cum n-ar vrea s-o audă nimeni, dar se îndreaptă pe hol direct spre mine.

— Te-ai întors.

Dau din cap că da.

— Ai vorbit cu Ryan.

Ridic din umeri.

— Și?

Gwen se încruntă. Înainte de dispariția Sofiei, erau cele mai bune prietene, mereu nedespărțite. Eu n-am fost niciodată apropiat de Ryan și nimeni nu-i cu adevărat prieten cu Harold, așa că am stat cu cine s-a nimerit. Faptul că eram împreună cu Sofia m-a plasat cumva în grupul lui Gwen, dar nu cred că ea m-a considerat vreodată prieten cu adevărat.

— Ascultă, zice Gwen coborând tonul, în timp ce mă conduce spre camera mea. Să nu ai prea multă încredere în Ryan, da?

— De ce? o întreb.

Ryan nu-i preferatul meu pe lumea asta, dar face parte din grupul nostru. Spre deosebire de oficiali.

Gwen trage cu ochiul spre camera lui.

— Nu-mi place de el, zice ea fără menajamente. E un ticălos.

— Da, sigur, pufnesc eu, toată lumea știe asta. Dar este ticălosul nostru.

Gwen clatină din cap. Am ajuns deja în dreptul ușii mele, dar niciunul dintre noi nu pleacă.

— Nu-i așa. El nu este ca noi. Tu ne vezi pe mine, pe el și pe Harold ca făcând parte din același grup. Ca pe o echipă. Dar lucrurile nu stau așa.

— Și pe Sofia, adaug eu, căutând ochii lui Gwen. Și ea face parte din grupul nostru.

— Și pe Sofia, zice Gwen, șovăind să-i rostească numele. Înainte să fi murit, adaugă ea, insistând ușor pe ultimul cuvânt și așteptând îngrijorată să vadă cum voi reacționa.

Dar mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă cu ea încă de când am stat de vorbă în foaier, înainte de weekend. Cuvintele ei de acum îmi confirmă asta. Indiferent ce realitate încearcă să ne impună oficialii, ea a căzut în plasă.

— Dar, Bo... nu-i așa, continuă Gwen. Nu suntem o echipă. Sau cel puțin Ryan nu este în echipă cu noi. Nu se gândește decât la el. Nu-i pasă de tine, de mine sau de oricine altcineva de la Berkshire. Nu-i pasă decât de el însuși.

— Nu înțelegi, zic eu. Ryan încearcă să salveze Academia.

— S-o salveze? De ce anume?

— De oficiali și de ce pun ei la cale.

Gwen se încruntă și mai tare.

— Nu știu cum să te fac să înțelegi decât într-un singur fel, zice ea. Nici Sofiei nu-i plăcea Ryan.

Ridic din umeri.

— Nimănui nu-i place Ryan cu adevărat.

— Nu, zice Gwen cu o voce foarte gravă. Sofiei nu-i plăcea *deloc*.

Mijesc ochii, încercând să înțeleg ce îmi ascunde.

— De ce nu-i plăcea?

— Avea motivele ei și n-am de gând să le trădez chiar dacă ea nu este aici. Dar nu-i plăcea. Nu avea încredere în el. Și n-ar trebui să ai nici tu.

Capitolul 25

Mă duc la mine în cameră și închid ușa.

Nu pot avea încredere în doctor. Este manipulat de oficialii guvernamentali.

Nu pot avea încredere în părinții mei. Ei îl cred pe doctor.

Nu pot avea încredere în Ryan. Poate că vrea să mă ajute să scap de oficiali, dar Gwen are dreptate: mă ajută pentru că ceea ce doresc eu corespunde cu ceea ce dorește el. Dacă asta se schimbă, Ryan nu va șovăi să mă lase baltă.

Nu pot avea încredere în nimeni.

Chem fluxul timpului și mă concentrez asupra vârtejului negru în care se află anul 1692. Nu mă pot duce acolo și nu o pot scoate nici pe Sofia, dar mă voi duce cât de aproape pot în timp, poate reușesc astfel să ajung la Sofia.

Mă frec pe ceafă. Toate încercările zadarnice de a-mi salva prietena mă slăbesc fizic și mental. Mă simt *epuizat*, dar nu mă pot da bătut.

Mă întind și apuc firul roșu acolo unde intră în vârtej. Îmi alunecă printre degete ca apa, dar reușesc să prind alte fire care duc spre un moment apropiat de cel când am lăsat-o pe Sofia în trecut. Le țin cu toată puterea, scrâșnind din dinți ca să suport durerea pe care mi-o provoacă smucitura lor și refuzând să le dau drumul. Mă oțelesc pentru luptă și mă agăț de firele timpului cu aceeași dis-

perare cu care m-aș agăța de o frânghie dacă aș fi deasupra prăpastiei, dar pe urmă simt zvâcnetul bine cunoscut din corp și o dulce eliberare, atunci când timpul mă lasă să alunec prin crăpăturile lui.

Stau pe o pajiște.

Nu, nu-i tocmai o pajiște. E iarbă, dar pământul este nisipos. Sunt categoric tot pe insulă. Mă întorc. Nici urmă de Academie sau de ruinele taberei pentru copii bolnavi.

Casa, însă – cea construită în Salem –, se ridică înaintea mea. Partea de lemn este zugrăvită în alb strălucitor, proaspăt, iar cărămizile hornului încă nu sunt pătate de funingine.

Mă îndrept spre casă. Este cald și soarele e sus pe cer, dar chiar și așa iese fum pe coș. În spatele ferestrelor de sticlă întunecate, pare părăsită: nu-i nimeni și sunt doar câteva piese de mobilier – o masă și două scaune, dintre care unul răsturnat, ca și cum locatarii ar fi plecat în grabă. Dar cineva trebuie să fie aici, sau în apropiere. Focul din vatră arde ca și cum tocmai ar fi fost aprins.

Strig în șoaptă numele Sofiei. Niciun răspuns. Ar putea totuși să fie aproape, dar invizibilă, ascunsă. Nu de mine, de altceva sau de altcineva.

Ușa casei este puțin întredeschisă; intru și o strig pe nume.

Nimic.

Trebuie să fie pe undeva pe aici. Firele timpului m-au adus în acest moment cu un motiv, mă conectează cu ea.

Ies din nou pe verandă. La Berk, în timpul meu, faleza de lemn străbate partea mlăștinoasă a insulei și creează un fel de rezervație naturală pentru păsări și pentru moșii care vor să se uite la ele.

În acest timp nu există decât apă neagră și umbre. Locul perfect în care să te ascunzi.

Las în urmă casa și mă îndrept spre sălbăticia mlăștinoasă. Insula e întinsă, aș putea-o cerceta întreaga zi fără

să o acopăr pe toată. Asta-i ciudat, pentru că în vremea mea, insula mi se pare mică. Nimic de făcut aici. Niciun loc în care să te duci. Dar dacă adaugi și mlaștina, de fapt e mare.

Destul de mare încât să poată ascunde o fată cu puteri speciale venită din viitor.

Pe măsură ce mă apropii de mlaștină, terenul devine tot mai noroios. Mlaștina nu-i adâncă – până la genunchi, în majoritatea locurilor, sau în cel mai rău caz până la brâu –, dar apa rece și murdară îmi pleoscăie printre degetele de la picioare într-un fel scârbos. Pantofii nu-mi sunt de niciun folos.

„Sofia trebuie să fie aici."

Oare să se fi dus la far? Era construit deja? Sau poate că acolo nu-i decât o plajă pustie, la fel ca în sudul insulei, unde va fi Berkshire într-o bună zi? În orice caz, nu am multe variante. Trebuie să aleg o direcție, așa că pornesc către nord-est, spre far... sau spre locul unde se va ridica farul cândva.

Liniștea mlaștinii este ciudată și tulburătoare. Văd prin apă cum înoată peștișorii în jurul picioarelor mele și cum țâșnesc aiurea când înaintez clipocind. În timpul meu, mlaștina este mâloasă, dar acum apa e limpede și orizontul mai larg. Un pițigoi spintecă aerul într-o explozie de culoare și îmi aduce aminte de casa Sofiei.

Aud oameni.

Mă las pe vine după un pâlc de trestii, atât de jos, încât apa îmi ajunge până la gât. Cei pe care i-am auzit sunt călare și se opresc nu departe de mine. Caii alungă muștele verzi cu cozile și fornăie atât de tare, încât sunt sigur că bărbații nu mă pot auzi.

— Nouăsprezece, zice unul dintre ei.

— Într-adevăr?

— În Salem. Nouăsprezece.

Primul bărbat pare ceva mai în vârstă.

— Ce nebunie!

Ciulesc urechile ca să aud mai bine. Bărbații au voci sonore și grave, dar vorbesc cu accent și abia dacă înțeleg cuvintele.

— Câte în închisoare? întreabă cel mai tânăr.

Rămân cu gura căscată pentru că îmi dau seama în cele din urmă despre ce vorbește primul bărbat. Nouăsprezece. Nouăsprezece vrăjitoare. Nouăsprezece *oameni*. Spânzurați. Zdrobiți. Omorâți.

Pornesc din nou la drum, îndepărtându-se de ascunzătoarea mea.

Mă ridic în picioare. Bărbații s-ar putea întoarce și m-ar vedea, dar tot mă ridic. Ei știu ce se petrece. S-ar putea să știe și dacă Sofia se află printre cei ridicați.

— Cincizeci sau mai mulți, zice bărbatul mai în vârstă.

O iau la fugă după ei, fără să-mi pese că fac zgomot.

— Negrul va fi cu siguranță următorul atârnat în știreang, adaugă primul.

— Este de-al diavolului, fără îndoială.

Strig după bărbați să se oprească, iar ei întorc caii imediat. Alerg spre ei stropind apă în jur. Dar oricât de tare alerg – și mă încordez din toate puterile, mușchii tânjesc să mă tragă înainte – abia dacă avansez doi centimetri. Stropii de apă se opresc în aer în jurul meu.

Timpul mă smucește înapoi la Berkshire.

Capitolul 26

Fir-ar să fie!

M-am întors de unde am plecat.

Dar nu în dormitorul meu călduros și plăcut.

Nu, înapoi în mlaștină. Fără pantofi.

Măcar sunt aproape de faleză. Mă ridic pe scândurile de lemn și pornesc ud leoarcă în călătoria rușinoasă înapoi spre Berkshire, rugându-mă să nu mă vadă nimeni când ajung.

Dau greș din nou.

Dr. Franklin este acolo, mă așteaptă. Are în mână o lanternă și o stație radio, iar la intrarea principală mai sunt și alți membri ai personalului. Se pregăteau să plece în căutarea mea.

Grozav!

— Ce ai făcut? strigă dr. Franklin, în timp ce ceilalți se întorc la treburile lor. Unde îți sunt pantofii?

Încerc să mă gândesc la un răspuns, iar între timp el se schimbă la față.

— E vorba despre Sofia, așa-i? întreabă pe un ton mai blând.

Dau din cap că da, sperând că poate o să înțeleagă ce vreau să spun cu adevărat – că încercam s-o salvez, adică. Oare cât din ce-o privește pe Sofia și din realitatea situației în care se află i-au șters din minte oficialii? Cât de mult a

pierdut deja controlul asupra amintirilor și a propriei lui realități?

— Du-te să te schimbi, zice doctorul și pe urmă vino în biroul meu.

* * *

Aș avea nevoie de un duș, dar doctorul nu mi s-a părut dispus să aștepte, așa că trag pe mine niște haine murdare și mă îndrept către biroul lui. Ușa este deja deschisă. Aud înăuntru voci furioase care vorbesc pe ton scăzut.

Prima dată o aud pe dr. Rivers, dar nu disting ce spune. Apoi începe să vorbească domnul Minh.

— Trebuie să vă spun că suntem foarte dezamăgiți de acest loc, dr. Franklin. Foarte dezamăgiți. Poate că școala dumneavoastră e particulară, dar tot trebuie să respecte legile statului Massachusetts.

— Nu încălcăm nicio lege! protestează doctorul, acoperind vocea domnului Minh. Accidentul Sofiei n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, și am colaborat pe deplin cu reprezentanții legii!

Mă trag înapoi. Deci oficialii guvernamentali i-au sucit mințile doctorului într-atât încât a chemat reprezentanții legii?

— Desigur că așa ceva n-a fost *planificat,* zice domnul Minh aspru, aproape cu cruzime. Cu toate acestea, s-a *întâmplat* și încercăm să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla din nou. Ceea ce, sincer, nu sunt convins că această școală poate garanta. Am rămas șocat să-l văd pe unul dintre elevii dumneavoastră întorcându-se astă seară atât de târziu la școală. Cum îi țineți în frâu pe elevi, dacă unul dintre ei a putut hoinări noaptea prin mlaștină?

La naiba! Nu mi-am dat seama că m-au văzut și ei.

Doctorul îngaimă ceva, dar dr. Rivers îl întrerupe.

— Este pur și simplu extraordinar de dezamăgitor nu numai că toate înregistrările video au fost complet distruse, dar și că s-au pierdut fișierele de rezervă, aparent fără posibilitatea de a le înlocui.

— Ce încercați atât de tare să ascundeți, dr. Franklin? strigă domnul Minh. Atâtea bețe-n roate mă fac să mă întreb dacă vreți cu adevărat să ne dezvăluiți ceva.

— Practicile mele au fost transparente de la bun început! strigă doctorul la rândul lui. Iar pentru mine cei mai importanți sunt elevii – nu voi și nu rapoartele voastre blestemate.

— Asta vrem să vedem, zice dr. Rivers cu voce clară și fermă, oprind cearta celor doi bărbați. Vrem să vedem că puneți elevii pe primul plan. Dar este limpede că e ceva în neregulă la Academia Berkshire. Băiatul acela s-a întors ud leoarcă și duhnind a mlaștină. De ce i s-a permis să iasă afară singur la ora asta? Putea să-și facă rău – lui sau altora.

Asta este o aluzie la puterile mele? Dacă da, doctorul nu o înțelege.

Domnul Minh spune încet ceva neinteligibil, dar orice ar fi, e limpede că l-a jignit tonul nervos al doctorului Franklin.

Împing ușa și o deschid mai tare. Balamalele scârțâie și discuția lor se întrerupe.

— Bo, zice doctorul, ușurat să mă vadă.

— Mi-ați spus să vin pentru o... de noapte, încep eu.

— O ședință de terapie, mă ajută doctorul. N-am vrut să așteptăm până mâine dimineață ca să discutăm situația.

Dr. Rivers dă din cap, evident aprobator, dar domnul Minh e tot încruntat. Mă uit fix la el până când trece pe lângă mine și pe urmă ies amândoi din birou.

— Discuția asta a sunat dur, zic eu.

Dr. Franklin se prăbușește pe scaunul din spatele biroului, ignorând cu desăvârșire comentariul meu.

— Mă îngrijorează că nu progresezi, îmi spune el direct.

— Eu... Eu încerc, domnule, zic, privindu-l fix în ochi.

„Încerc să ne salvez pe toți", aș vrea să-i spun.

Sofia mi-a spus să am încredere în doctor. Nu înțeleg de ce colaborează cu oficialii, dar...

— Aveți un plasture, zic eu, uitându-mă la mâna doctorului.

El clipește surprins, apoi se uită în jos la plasturele înfășurat în jurul degetului arătător.

— M-am tăiat când schimbam lama de la aparatul de ras. Bo, trebuie să stăm de vorbă despre Sofia, despre cum ai stagnat după moartea ei.

Cuvântul *moarte* mă lovește din plin. Prima oară l-am auzit la Gwen, acum se poartă și doctorul de parcă Sofia ar fi dispărut de tot. În timp ce cuvântul mi se învârte în cap, nu-mi pot dezlipi ochii de pe plasturele lui.

Doctorul poate să vindece. Puterea lui este *vindecarea.* Nimic pe lumea asta nu-l poate răni astfel încât să aibă nevoie de un plasture. O tăietură de lamă de ras? Trebuia să dispară în două secunde. L-am văzut revenindu-și din răni mult mai grave.

— Bo? zice doctorul. Mă asculți?

Un test. Îl voi supune unui test.

Îi spun o glumă pe care mi-a spus-o el acum o lună sau două. Râde politicos, ca și cum n-ar mai fi auzit-o niciodată în viața lui.

— Vă amintiți când v-am povestit despre broasca mea țestoasă de acasă, Shelly? îl întreb. Cum a omorât-o tata din greșeală și apoi m-a mințit?

Nu i-am spus niciodată că aș fi avut o broască țestoasă pentru că n-am avut niciodată. Am luat întâmplarea asta dintr-un serial vechi de comedie la care mă uitam când eram acasă. Dar dr. Franklin dă din cap aprobator, ca și cum ar ști exact despre ce vorbesc.

— Hai să discutăm acum despre Sofia, zice el. Sunt îngrijorat că te consideri vinovat și n-ar trebui...

Îi dă înainte în același fel, bla, bla, bla, dar n-are niciun sens. Ăsta nu-i doctorul pe care îl cunoaștem cu toții. Doctorul ăsta nu poate vindeca – nu știe cum să vindece. Doctorul acesta mă tratează ca un consilier școlar, nu ca un expert dintr-o școală pentru elevi cu superputeri.

Doctorul ăsta a uitat cum stau lucrurile cu adevărat.

Ryan și cu mine chiar am rămas singurii care mai știm adevărul.

— Îmi dau seama că nu înțelegeți pe deplin ce spun eu acum, îi zic doctorului Franklin, uitându-mă direct în ochii lui. Dar vreau să știți că eu n-am renunțat. Încă nu. Și n-o să renunț niciodată.

Doctorul oftează și se afundă în scaunul din spatele biroului.

— Vorbești despre Sofia?

— O pot salva, zic eu, rugându-mă ca vorbele mele să străpungă ceața iluziei care înconjoară mintea doctorului. Pot să ne salvez pe toți.

— Bo, zice dr. Franklin aplecându-se în față, cu ochii umezi de lacrimi. Bo, a murit. Sofia a murit. N-o poți salva. S-a terminat.

Lumea împietrește în jurul meu. Doctorul devine o statuie nemișcată. Norii care treceau prin fața lunii rămân pe loc. Ceasul de pe biroul doctorului se oprește din ticăit. Cuvintele lui m-au rănit atât de profund, încât am oprit timpul fără să vreau.

Clipesc și ceasul își reia tic-tacul. Chiar dacă dr. Franklin nu-și dă seama ce am făcut, eu îmi dau seama și știu că puterile mele continuă să fie reale.

Încă mai am o șansă.

— O pot salva, repet.

— Nu, zice el blând. Nu poți.

Capitolul 27

Plec din biroul doctorului Franklin și mă întorc agale în camera mea. Doctorul mă urmărește, de parcă s-ar aștepta să mă pierd pe drum.

Mă opresc în fața ușii și mă uit înapoi la el. În susul și în josul culoarului, toate ușile sunt închise. Pe partea stângă, ușa de lemn masiv a bibliotecii este încuiată peste noapte, la fel ca și ușile salonului comun și ale sălilor de clasă. Pe partea dreaptă a holului sunt dormitoarele noastre. Al lui Harold, apoi al meu, al lui Ryan, al lui Gwen și al Sofiei.

Pe fiecare dintre ușile lor există o încuietoare electronică numerică.

Și pe ușa mea este una.

Până acum nu erau aici Mă uit mai bine. Panourile de control sunt din metal, dar au zgârieturi și urme de lovituri și par uzate.

— E vreo problemă? întreabă dr. Franklin.

Tresar; s-a apropiat neauzit și acum așteaptă să intru în cameră.

— De când sunt astea aici? îl întreb.

— Dintotdeauna, zice doctorul. Bo, ora stingerii a trecut de mult.

— Dar...

— Bo.

Intru în camera mea și dr. Franklin închide ușa după mine. Îl aud introducând codul încuietorii și apoi aud bufnetul metalic al zăvorului.

Stingerea este respectată literalmente – becurile de deasupra capetelor noastre nu se pot aprinde între miezul nopții și ora șapte dimineața. Dar nu mă bag în pat. Mă duc la fereastră, unde lumina lunii pătrunde filtrată prin perdelele mele subțiri. Le trag în lături, sperând să pot zări ruinele din mlaștină, sperând să mă ajute, să-mi ofere puțină inspirație în legătură cu ce să fac mai departe ca s-o salvez pe Sofia.

Dar priveliștea este stricată de gratiile metalice de la ferestre.

Încerc să mă uit mai de aproape, însă fereastra nu se poate deschide. O împing cât de tare pot, dar rămâne de neclintit. Îmi scot telefonul și folosesc lanterna lui ca să luminez gratiile. Sunt vopsite în negru, dar pătate de rugină, cu firicele roșcate pe la capete.

Gratiile astea par să se afle aici de destulă vreme.

În același timp, însă, nu erau aici și înainte. Încuietoarea de la ușă, gratiile de la fereastră... nimic din toate astea n-a fost aici înainte să plec acasă în weekend.

Sting lumina de la telefon și las întunericul să-mi învăluie camera. Pentru o clipă doar văd ceva lucind în depărtare – un foc, poate, sau doar niște scântei. Par aproape de marginea mlaștinii, aproape de ruinele unde am pierdut-o pe Sofia.

Dar clipesc și au dispărut.

Mă duc spre pat și mă așez turcește în mijlocul lui.

Mi se derulează în minte înregistrarea de pe stickul USB. Nu era reală, știu bine, dar părea reală.

Și astea par la fel – gratiile și ușile încuiate. Ce ironie! Tocmai m-am întors dintr-o casă unde nu mi s-a permis nici măcar să am o ușă, iar acum mă aflu în spatele uneia zăvorâte.

Sar din pat și încerc ușa. Nu se clintește.

„N-am avut niciodată încuietori"... mă gândesc, dar apoi apare imediat alt gând: „Ba da, am avut. Am avut întotdeauna."

„Au fost mereu încuietori la uși și gratii de fier la ferestre."

„Ba nu, n-au fost."

* * *

Nu mai știu ce anume este real.

* * *

În afară de Sofia. Ea este cât se poate de reală. Poate că nu sunt în stare s-o văd decât în trecut, dar și așa știu că e reală. Încă simt pe buze gustul sărutului ei, care îmi reamintește adevărul.

Înhață agenda de pe birou și îi luminez paginile cu telefonul, alegând un weekend în care Sofia a rămas la Berkshire și eu m-am dus acasă. Pipăi orbește după fluxul temporal, apuc firele acelei date și asta practic mă aruncă în trecut, înainte s-o fi luat totul razna. Când deschid ochii, sunt tot la mine în cameră, dar agenda îmi confirmă că este 15 martie.

Dau buzna afară din încăpere. Încă nu-i ora stingerii, așa că mă îndrept direct spre salonul comun. Dar întâi verific ușa în urma mea.

Nu există niciun panou numeric. Nicio încuietoare. Niciun fel de gratii la fereastră.

Ryan și Harold sunt și ei pe undeva pe aici și există riscul să dau peste doctor sau peste altcineva din personal, dar sunt prea agitat ca să fiu grijuliu.

Deschid ușa salonului.

— Bo? zice Sofia, atunci când se întoarce.

Aproape că mă pierd.

— Sofia, îi șoptesc eu numele.

— Credeam că ai plecat deja.

— M-am hotărât să rămân. Mai bine stau aici. *Cu tine.*

Zâmbește.

— Mă pregăteam să văd un film, dar dacă ai prefera mai degrabă...

O opresc.

— Un film ar fi perfect.

Vreau să avem o întâlnire normală. Vreau doar să-mi reamintesc că ea este reală. Nu am nevoie de mai mult de-atât.

Filmele din salon nu sunt cine știe ce – niște DVD-uri și niște discuri Blu-ray vechi de zece ani sau mai bine, multe cu filme pentru copii. Ryan are unele mai noi pe care le-a adus de acasă, dar nu ni le dă și nouă. Le putem vedea numai când are el chef.

— Ce zici de ăsta? întreabă Sofia, luând discul cu *Titanic*.

Izbucnesc în râs.

— Era filmul preferat al surorii mele când era mică.

— E prea de fete?

Sofia dă să pună discul la loc pe raft.

— Nu contează, e bun, zic eu.

Trag două fotolii-pară în fața televizorului, în timp ce Sofia pune discul în playerul străvechi. Se lasă apoi să cadă pe fotoliul roșu de lângă mine și se reazemă de umărul meu. Capul ei găsește locul perfect în care se potrivește la mine pe piept, acolo unde mi se apropie brațul de corp, și se cuibărește bine. Mă simt în al nouălea cer.

Mă uit la ea mai mult decât mă uit la film.

Cred că atunci când cineva a plecat de ceva vreme din viața ta, nu poți să te gândești decât la lucruri mari. La marile păreri de rău, la *aș fi putut,* la *ar fi trebuit.* Sau la momentele importante, la amintirile care te vor însoți pentru totdeauna, la acele clipe care ți-au schimbat viața – primele săruturi, de exemplu, primele mărturisiri, primele responsabilități. Te gândești, de asemenea, și la ultimele: ultimul sărut, ultimele cuvinte, ultimele clipe împreună.

Dar primele momente, ultimele momente și marile momente nu sunt o viață. Nu sunt un om. Nu sunt ceea ce iubești. Când te îndrăgostești, nu te îndrăgostești de primul sărut, te îndrăgostești de toate sărutările de după el. Momentele importante sunt grozave și este limpede de ce ți le amintești, dar lucrurile mici sunt cele care fac o persoană să fie reală: mirosul părului, căldura capului ei pe umărul tău, felul cum i se curbează urechea, felul în care își strânge picioarele sub ea când e destinsă, micile oftaturi și mormăieli pe care le scoate când se uită atât de concentrată la un film, încât uită că scoate zgomote. Marile momente sunt doar fotografii din mintea ta; mărunțișurile sunt adevăratele amintiri.

Mâine, când clipa aceasta va fi dispărut, eu voi continua să păstrez senzația Sofiei cât de mult voi putea. Voi încerca să-i simt capul pe umărul meu. Respir adânc și îi rețin mirosul. Asta îmi doresc să-mi amintesc.

Știu însă că acestea vor fi primele amintiri care vor dispărea, la fel ca de obicei. Lucrurile mărunte se estompează și lasă în urmă doar crochiuri care nu sunt câtuși de puțin reale. Îmi va rămâne doar ideea de Sofia, nu realitatea.

Iar asta nu va fi niciodată de-ajuns.

Capitolul 28

Chiar dacă ultima oară m-am uitat la filmul ăsta când aveam zece ani și Phoebe m-a obligat să-l văd de ziua ei, încă îmi amintesc mare parte din poveste: băiatul, fata, iubirea interzisă, vaporul care se scufundă. Totul se desfășoară mai mult decât previzibil, dar tot o trag pe Sofia mai aproape atunci când Rose îi spune lui Jack că n-o să-l părăsească niciodată.

— Ce rău îmi pare pentru ea, zice Sofia, iar eu mă abțin să nu râd când îi văd ochii strălucind.

— Pentru ea? Nu ea moare.

Sofia clatină din cap.

— Uneori, moartea mi se pare mai ușoară decât vinovăția.

Filmul nu s-a terminat, dar ea se retrage pe fotoliul ei, departe de mine.

— Nu ești aici cu adevărat, așa-i?

Ridic capul.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut mai devreme plecând cu tatăl tău. Purtai alte haine. Și ai părul mai lung decât acum câteva ore. Ai venit prin timp, nu-i așa? zâmbește ea strâmb.

O sărut pe nas.

— Da. Vin din viitoooor!

Flutur din degete spre ea, iar ea chicotește. Pe urmă chipul îi devine serios.

— Este deja a doua oară, zice. Cel puțin a doua.

Cum nu-i răspund, adaugă:

— Și de Crăciun a fost la fel. Ai venit să mă vezi. Acum, din nou. Nu ai niciun motiv să te întorci în timp numai ca să te uiți cu mine la o prostie de film. Ceva nu-i în regulă.

„Tu ești prizonieră în trecut, iar eu încep să nu mai disting ce este real și ce nu, pentru că la Berk au venit niște oficiali guvernamentali suspecți care s-ar putea să se joace cu percepția mea asupra realității, iar eu nu știu cum să fac să te salvez pe tine, ca să nu mai zic de întreaga școală."

— Totul este bine, zic eu.

Sofia se încruntă.

— Nu-i adevărat. Spune-mi despre ce-i vorba. Poate că sunt în stare să te ajut.

Timpul nu funcționează astfel. Intenția mea contează. Dacă îi spun Sofiei prea mult, voi fi tras înapoi în prezent.

— M-am întors doar ca să te văd pe tine.

Imediat după ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că le-am ales greșit.

— Pe mine? Dar ce mi s-a întâmplat?

— Nimic, nimic, zic eu repede, ridicând palmele. Numai că... Încă încerc să-mi înțeleg puterile. M-am trezit aici și m-am gândit: de ce să nu mă relaxez puțin?

Sofia ridică dintr-o sprânceană, dar abandonează subiectul.

— Cum mai merge treaba cu puterile tale?

Ridic din umeri.

— Încă învăț.

— Poți rămâne într-un loc mai multă vreme, zice ea. Au trecut peste două ore și încă ești aici.

Aș vrea să pot rămâne pentru totdeauna, dar știu că nu pot. Mai sunt doar vreo două ceasuri până la ora stingerii

și fiecare secundă petrecută cu Sofia este furată unui trecut pe care nu am cu adevărat dreptul să-l invoc.

— Ai sărit vreodată din trecut în alt moment din trecut? mă întreabă Sofia atunci când pe ecran începe să curgă genericul, iar ea oprește volumul.

— Ce vrei să spui?

— Adică m-ai putea lua de aici ca să mă duci pe Titanic? Mă refer la vapor.

— Nu văd de ce n-aș putea.

De obicei, atunci când sunt în trecut, încep să simt presiunea propriului timp, ca și cum un elastic m-ar trage înapoi acasă. Dar acum nu se întâmplă asta. Sofia reprezintă casa mea mai mult decât orice alt punct din timp. Cu ea mă pot duce oriunde.

Pe chip îi înflorește un zâmbet șăgalnic.

— Atunci, hai s-o facem, zice ea. Hai să mergem pe vapor. Doar o clipă. Să vedem cum este.

— Cred că arătăm cam aiurea, zic eu, uitându-mă la blugi și la tricoul pe care îl port.

— Fac eu să fim invizibili, răspunde Sofia. Și nu-mi pasă dacă ne pot vedea, vreau doar să mă uit cum arată vasul.

Încuviințez.

— Lasă-mă o secundă, zic și mă concentrez asupra fluxului temporal.

Am mai încercat să mă duc pe Titanic. Phoebe obișnuia să mă pună să mă joc cu ea, iar în timp ce o dădeam în leagăn, striga că e regele lumii. Am căpătat puterile abia la liceu, dar îmi amintesc cum mă jucam cu ea de-a prefăcutul până când totul părea real. Evident că unul dintre primele locuri în care am încercat să mă duc cu noile mele puteri a fost Titanicul. Dar m-am dus cu gândul să avertizez lumea în legătură cu aisbergul, așa că timpul m-a tras înapoi. Pe urmă, locul a rămas blocat și n-am mai reușit să mă întorc niciodată.

De data asta am alte intenții. Vreau doar să văd nava, să stau pe punte și să mă uit la stelele de deasupra mării înghețate, poate să observ chiar și aisbergul, dar fără să spun nimic. Acum știu că este un moment din timp care nu poate fi schimbat.

Cercetez fluxul timpului, căutând ziua din aprilie 1912 când vaporul a dispărut într-un ocean mult mai mare decât el.

— Gata? întreb, pipăind după mâna Sofiei.

Degetele Sofiei se strecoară între ale mele și mă apucă strâns.

— Gata, șoptește ea.

Mă uit la ea și văd că fluxul temporal se înfășoară în jurul ei la fel cum se înfășoară și în jurul meu. Firele se unduiesc ca niște vălurele la suprafața apei și alunecă ușor pe deasupra corpului Sofiei. Este limpede că ea nu poate vedea ce văd eu, dar mă întreb dacă simte cum firul propriului ei prezent, al viitorului și al trecutului se încolăcește în jurul ei, dacă simte în vreun fel firul roșu care ne leagă, sau felul în care se rupe brusc în anul 1692.

Se întoarce și îmi zâmbește. O strâng de mână, iar cealaltă mână o întind după punctul întunecat din fluxul timpului care reprezintă noaptea în care s-a scufundat Titanicul. Firele sunt atât de reci, încât îmi ard pielea, dar nu le dau drumul și simt obișnuita smucitură în buric atunci când sunt tras în trecut.

La început văd numai întuneric și niște puncte luminoase – *stelele*, mă gândesc, dar nu, sunt mai mult de-atât, sunt luminile vaporului care licăresc pe oceanul pustiu. Sofia mă strânge și mai tare de mână și în urechi ne răsună zgomotul chilei care despică valurile, în vreme ce scândurile punții devin solide sub tălpile noastre.

Imediat ce aerul rece ne atinge pielea, Sofia ne face pe amândoi invizibili. Nu mi-am dat seama până acum că puterile ei au devenit atât de mari – nu e ca și cum vorbim despre

puterile noastre atunci când ne întâlnim –, iar gândul că ar putea cumva să rămână nevăzută în Salem parcă mă liniștește puțin.

O simt apropiindu-se în grabă de mine. Aș vrea să-i dau drumul la mână ca s-o iau de după umeri, dar mă mulțumesc să-mi sprijin bărbia pe creștetul ei.

— E ger aici! șoptește.

— Numai la asta te poți gândi? o întreb zâmbind.

O trag de-a lungul scândurilor netede ale punții și o întorc astfel încât în loc să vadă valurile întunecate ale oceanului, să se poată uita la vaporul splendid și bine luminat pe care ne aflăm. I se taie răsuflarea și o simt cum lasă capul pe spate ca să se poată bucura cât mai mult de exteriorul navei.

— E minunat, șoptește.

— Haide, îi spun și o trag spre parapet.

Cu spatele la lumini, putem vedea cerul fără sfârșit și stelele. E puțină lume afară la ora asta din noapte, doar câțiva bărbați îmbrăcați elegant care vorbesc încet și câțiva muncitori. Pipăi fluxul timpului și îmi dau seama că este aproape miezul nopții.

E aproape momentul când Titanicul se va izbi de aisberg.

Sofia se întoarce stângaci, continuând să mă țină de mână ca să rămânem invizibili amândoi, cu spatele spre parapet și cu ochii ațintiți în continuare asupra vaporului enorm. Eu mă uit însă în direcția opusă; scrutez întunericul, încercând să observ aisbergul. Luna nu-i pe cer și nu pot vedea decât strălucirea stelelor și luminile vaporului reflectate în valurile dinaintea noastră. Se aude un clopot și vasul își schimbă direcția destul de brusc ca să ne facă să ne pierdem echilibrul. Sofia mă strânge de mână cu toată puterea.

Bărbații care stăteau de vorbă se ridică în picioare și pe urmă pleacă împreună spre cabine. Imediat ce nu se mai zăresc, Sofia dă drumul mâinii mele.

— Ne-ar putea vedea cineva, zic eu, când redevenim amândoi vizibili.

— Oricine ne-ar vedea acum n-ar mai putea să povestească, răspunde Sofia.

Îmi ia o clipă să-i înțeleg cuvintele. Acum nu ne-ar mai putea vedea decât vreun muncitor, cineva neimportant, cineva care n-ar merita un loc pe bărcile de salvare.

Încă auzim la distanță semne de viață – voci care străbat văzduhul nemișcat al nopții, copii care râd și aleargă pe promenadă – dar pe punte suntem singuri, numai noi, stelele, mirosul de ulei de lemn și aerul rece și aspru.

Sofia își freacă brațele.

— Știam că o să fie frig, dar mi se pare chiar exagerat, zice ea.

— Vrei să intrăm? o întreb.

Ne-am putea strecura invizibili prin încăperile elegante, ne-am putea uita la opulența care urmează să se scufunde în uitare.

Sofia clatină din cap.

— Am crezut că o să vreau să văd totul, dar bărbații aceia... Nu vreau să mai văd niciun om, zice ea.

O trag mai aproape și o cuprind în brațe.

— Vrei să plecăm? o întreb, chemând deja fluxul temporal.

Zgomotul copiilor care se joacă și aleargă devine mai puternic și îi atrage atenția Sofiei, care se răsucește în brațele mele.

— De ce sunt copiii aceia afară atât de târziu? întreabă.

— Vin încoace, zic, și o apuc de mână. Repede...

Ne face invizibili pe amândoi fără să mai spună nimic. Aud vocile copiilor și mai bine – sunt un băiat și o fată, se apropie de noi. Mai sunt și alte zgomote – strigăte ale adulților, bătaia unui clopot...

Pe urmă, vaporul se izbește de aisberg.

Capitolul 29

Impactul are loc în lateral și este destul de puternic ca s-o facă pe Sofia să se dezechilibreze, dar o țin bine și n-o las să cadă. Pe puntea netedă se împrăștie bucăți de gheață, iar Sofia se apleacă s-o atingă, mângâindu-i cu degetele suprafața rece. Copiii din apropiere țipă, iar eu simt ceva ca un fel de descărcare de electricitate statică între mâna Sofiei și mâna mea, care ne menține invizibili.

— Asta a fost, zice ea.

O bucată de gheață izbește puntea în locul unde stăm și aproape că ne lovește, iar eu o trag pe Sofia într-o parte. Copiii pe care îi auzeam dau fuga și încep să se joace cu bulgărele de gheață de parcă ar fi o minge de fotbal.

— Ia uite! zice fetița. Uită-te la mine!

Se dă în spate să șuteze din nou în gheață, dar alunecă și cade, lovindu-se mai întâi de parapetul metalic, apoi de puntea din lemn masiv.

— Pheebs! strigă băiatul și dă fuga la ea.

„Nu. Nu. Nu. Asta este imposibil."

— Par... moderni, îmi șoptește Sofia.

Fetița plânge și se ține de un braț. Băiatul se lasă în genunchi în fața ei și o apucă de cealaltă mână.

Apoi dispar.

Simt un șoc în tot corpul, de parcă fluxul timpului m-ar trage înapoi. E violent, dur și dureros și sunt teribil de

bucuros că o țineam deja pe Sofia în brațe. Când deschidem ochii, suntem pe podeaua din salonul de la Academie, respirăm greu și lumea se învârte în jurul nostru.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Sofia, încă gâfâind și încercând să-și recapete răsuflarea.

— Eram eu.

— Poftim?

Are privirea rătăcită și mă întreb dacă simte durerea revenirii în prezent la fel de tare ca și mine. Sunt bucuros că m-am întors aici, alături de ea cea din trecut, și că n-am fost aruncat direct în propriul meu prezent.

— Eram eu, repet. Băiatul. Iar fata este – era – sora mea, Phoebe.

— Poftim? Cum se poate?

Mă ridic în picioare. Aș vrea să pot păși, dar lumea încă se învârte prea tare ca să încerc.

— Eram eu, rostesc din nou.

Phoebe chiar a fost pe *Titanic*. Ne jucam afară pe vremuri și ne prefăceam că suntem pe vapor, dar nu mi-am dat seama că am dus-o cu adevărat acolo. Însă așa s-a întâmplat. Înseamnă că aveam puterile de mic, numai că nu mi-am dat seama de ele? Nu le-am înțeles? Mi s-a părut că mă prefăceam?

— Ai imaginație bogată.

— Ție ți s-a întâmplat vreodată asta? Ai avut și tu puterile încă de când erai mică?

— Am fost întotdeauna foarte bună la v-ați ascunselea.

Îmi trec degetele prin păr. Nu-mi amintesc să se fi întâmplat asta, și totuși, într-un fel, îmi amintesc.

Luminile din salon se sting și se aprind.

— Trebuie să plec, zice Sofia.

Felul în care mă privește mă face să înțeleg că nu se referă numai la stingere. E vremea și pentru mine să plec, să mă întorc în timpul meu. În timpul meu fără ea.

Se ridică și vine lângă mine, cuprinzându-mi mijlocul cu brațele și îngropându-și fața în pieptul meu.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? șoptește ea.

Dau din cap că da, incapabil să vorbesc.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută pe buze. Nimic pătimaș, un sărut mai degrabă trist, o apăsare ușoară pe buzele mele care se sfârșește prea repede.

— Dacă aș putea controla realitatea, așa ar arăta viața mea tot timpul. Momente magice unul după altul alături de tine, zice ea, lipindu-se de mine.

— Și viața mea ar fi la fel, zic eu, și vocea mi se frânge.

— Indiferent ce s-a întâmplat, a meritat, zice Sofia. Și ține minte ce-am spus mai devreme.

Luminile pâlpâie din nou. Ultimul avertisment.

— Ce-ai spus mai devreme? o întreb.

Mă sărută din nou, și mai scurt de data asta, desprinzându-se deja de mine și pornind spre ușă. Clipesc, văd firele timpului unduindu-se și îl simt pe al meu trăgându-mă înapoi în prezent, departe de locul ăsta, de clipa asta, de ea.

Sofia nu se uită înapoi și mă lasă în urma ei, singur, iar timpul mă înghite și mă duce în punctul din care am pornit.

Capitolul 30

Phoebe

Încerc să nu mă uit prea mult la mine în oglindă. Nu m-am priceput niciodată să mă machiez și mă simt cel mai în largul meu în blugi și în tricou, dar îmi place să arăt bine. „Să mă gătesc", ar zice bunica, deși n-ar spune asta despre mine acum. Gătează însemna pentru bunica o bluză cu nasturi și o fustă, nu un tricou bleumarin cu un elefant pe piept și blugi zdrențuiți în partea de jos, pentru că sunt prea scundă și i-am călcat pe tiv.

Mereu a fost ceva în neregulă cu mine, cel puțin în ochii bunicii. Nu că m-ar fi urât, dar fie stăteam cu picioarele prea desfăcute, fie vorbeam prea mult, fie eram tunsă prea scurt. Ceva mărunt, un subiect de discuție care dovedea că nu eram suficient de bună.

Bo, pe de altă parte, era copilul preferat. „Are nevoie de mai multă dragoste", spunea bunica, de parcă o îmbrățișare în plus și câteva complimente l-ar fi putut face mai bun. Poate că îl făceau. Era mereu fericit în preajma ei.

Mă îndepărtez de oglindă și deschid caseta de bijuterii. E veche, o am de când mă știu și e făcută din carton gros cașerat cu hârtie colorată în mai multe nuanțe de roz și de violet. Deși nu valorează mai nimic, în cutia asta sunt cele mai mari comori ale mele. Când o deschid, o mică balerină

de plastic se învârte fără prea mare tragere de inimă. Ar trebui să și cânte ceva, dar și-a pierdut muzica de mult.

La fundul cutiei, sub micul inel de argint pe care mi l-a dăruit primul meu prieten și sub colierul cu monogramă pe care l-am primit când am împlinit șaisprezece ani, este o cutiuță de catifea albastră. Îi scârțâie balamalele când o deschid. Dau deoparte hârtia împăturită de deasupra fără să o citesc. Știu ce scrie. *Dăruiți mie de Joseph în ziua nunții noastre.* Cu un an sau doi înainte de a muri, bunica a început să scrie de ce erau importante lucrurile pe care încă le mai păstra. Când s-a prăpădit, mama și cu mine ne-am dus la ea acasă și am găsit în multe locuri astfel de bilețele. Unele dintre ele se refereau la persoane pe care nu le cunoșteam – *Cumpărată când m-am dus cu Lauren în Connecticut* – iar altele vorbeau despre un trecut pe care nu știam că l-a trăit – *Primit de la mama când mi-am rupt mâna, 1962.* Mi-a plăcut mult să descopăr secretele ascunse în spatele obiectelor pe care eu le crezusem nimicuri. Un evantai de hârtie era un suvenir adus de fratele ei când fusese în Hawaii; un șirag de mărgele ieftine din plastic era primul obiect pe care i-l dăruisem eu. Și stătea alături de bijuteriile de aur și diamantele ei. Dar mama s-a săturat repede de bilețele și a început să arunce lucrurile fără să le mai citească.

— Te fac să zăbovești într-un trecut care nu-i al tău, a zis, arătând spre mormanul de lucruri ale bunicii pe care le pusesem eu deoparte.

Bunica mi-a dăruit cutiuța albastră înainte să moară, chiar dacă îi scrisese deja biletul care trebuia să rămână după moartea ei. Eram în școala generală, rămăsesem la ea peste noapte și eram furioasă. Mama și tata îl duceau pe Bo la un concert special din oraș ca recompensă că promovase toate materiile la sfârșitul clasei a opta. Nu că obținuse cine știe ce rezultate, doar că promovase. Eu aveam note aproape perfecte și nu mergeam la niciun concert.

— Fratele tău s-a străduit mai mult decât tine, mi-a spus bunica, în timp ce ne uitam la un episod vechi din *Lege și ordine* la televizorul ei de trei parale.

— Dar eu m-am descurcat mai bine decât el, am zis morocănoasă.

— Nu despre asta este vorba, a spus bunica, clătinând din cap. O să-ți dau eu ceva.

S-a dus în living și am auzit-o cotrobăind în comodă toată pauza de publicitate, apoi s-a întors aducând cutiuța albastră de catifea. Mi-a pus-o în palmă și pe urmă s-a așezat lângă mine pe canapea, urmărindu-mă când i-am ridicat capacul.

Cerceii cu diamant dinăuntru sclipeau.

— Vreau să-i ai tu, a zis bunica.

— Pentru notele mari?

Am ridicat cutiuța mai aproape de față, imaginându-mi cerceii strălucind în urechile mele.

— Nu, a zis bunica.

M-am uitat la ea.

— Vreau să-i ai pentru că fiecare om ar trebui să aibă ceva care să-l facă să se simtă special.

Amintirea asta mă face să zâmbesc, și fără să stau pe gânduri, scot cerceii de pe suportul lor de satin și mi-i pun la urechi. Sunt mari și strălucesc ca niște cristale de gheață, atunci când întorc capul. Îmi strâng părul într-o coadă de cal ca să fiu sigură că nu le ascunde strălucirea.

Uneori, crescând alături de Bo, mă simt ca și cum aș fi invizibilă. Cum ar putea familia mea să mă bage în seamă, când trebuie să-și petreacă tot timpul supraveghindu-l pe el? Cerceii îmi aduc aminte că sunt mai mult decât o umbră.

Când cobor la parter, mama a pregătit deja un castron și o cutie de cereale care mă așteaptă.

— Ce porți? mă întreabă ea.

Mă uit la elefantul alb de pe tricoul meu și nu înțeleg ce vrea să spună.

— Sunt cerceii bunicii?

Simt o nuanţă acuzatoare în glasul ei.

Dau din cap că da.

— Phoebe, zice ea, aruncându-mi o privire care mă face una cu pământul, cerceii aceia sunt numai pentru ocazii speciale.

— Nu trebuie să fie, zic eu.

Se uită la mine ţuguindu-şi buzele.

— Sunt ai mei, adaug.

— Du-te! zice ea şi îmi arată scările.

Nu are rost să mă cert cu ea. Mă târăsc la etaj, scot cerceii şi îi las în camera mea, în cutiuţa lor albastră de catifea.

Mama a fost foarte strictă în privinţa regulii „ocaziei speciale“ chiar de când mi-a dat bunica cerceii. Singura dată când i-am purtat a fost la înmormântarea ei.

Capitolul 31

Oficialii guvernamentali stau în biroul doctorului Franklin și ne așteaptă să venim la ședința de dimineață. Dr. Rivers are în mână un carnet și un stilou. Domnul Minh are un reportofon.

Îmi cad ochii pe Ryan, care stă deja pe unul dintre scaunele albastre de plastic aranjate în semicerc în jurul biroului doctorului. Se uită încruntat înainte și mă ignoră.

— Îmi pare rău, copii, zice doctorul, dar reprezentanții oficiali vor audia și ei ședința noastră de azi. Vă rog să vă purtați ca și cum n-ar fi de față.

Asta nu va fi greu. Oricum toată lumea se comportă deja ca și cum n-ar avea puteri, în afară de Ryan, iar el nu se va da de gol în fața lor.

Mă așez lângă Ryan, iar Gwen se așază lângă mine. Este mai rezervată decât de obicei, și bănuiesc că din cauza faptului că prezența oficialilor ne-a reamintit tuturor că ei sunt aici fiindcă Sofia nu mai e.

— Astăzi vreau să vorbim despre familie, zice dr. Franklin.

— Super, mormăie Ryan.

Dr. Rivers începe să scrie.

Mă gândesc la înregistrările pe care le-a furat Ryan. Erau toate modificate, dar arătau foarte asemănătoare cu ce se întâmplă acum aici.

— Asta nu-i real, murmur eu, închizând ochii și amintindu-mi-o pe Sofia.

— Familiile noastre ne influențează, continuă doctorul. Reprezintă o parte din ceea ce suntem, indiferent dacă ne place sau nu. În ce fel v-au influențat pe voi familiile voastre?

Harold spune ceva ce restul nu putem auzi.

— Da, Harold? zice dr. Franklin, trăgându-se mai aproape de el.

Sper din tot sufletul că Harold a spus ceva relevant, nu chestiile lui obișnuite. Oficialii arată ca niște vulturi, pândesc din birou și ne așteaptă s-o dăm în bară.

— Eu sunt adoptat, zice Harold ceva mai tare.

— Familia nu înseamnă neapărat legături de sânge, da? zice doctorul. Tatăl tău te iubește. Și sunt sigur că părinții tăi biologici au avut și ei o influență asupra ta, chiar dacă nu ți-i amintești.

— De exemplu, intervine Ryan, poate că de la ei ți se trage nebunia.

Doctorul îl fulgeră pe Ryan din priviri.

— Mi-i amintesc, zice Harold, cu voce mai scăzută de data asta.

— Ce îți amintești în legătură cu ei? întreabă doctorul.

Harold ridică din umeri.

— Suntem într-un loc sigur, adaugă dr. Franklin.

Privirea lui Harold alunecă spre oficiali și nu spune nimic.

— Dar voi? În ce fel v-au influențat familiile voastre? zice doctorul și se uită roată prin cameră. Nu mă refer numai la părinți. Poate frații voștri.

Ochii i se opresc asupra mea.

— Ce spui de sora ta, Bo? Frații deseori sunt complementari. Poate că tu ești atât de liniștit pentru că ea este zvăpăiata casei?

Spune asta pe un ton jovial, ca și cum am împărtăși o glumă. N-ar putea să se înșele mai mult. Phoebe, zvăpăiată? Nici pomeneală. Phoebe își măsoară emoțiile cu aceeași grijă cu care măsoară mama făina dintr-o rețetă, dând deoparte orice fir în plus din pulberea albă ca să aibă în cană exact cantitatea potrivită.

Doctorul încearcă din nou.

— Ți-a influențat ea viața în vreun fel.

— Nu, răspund eu.

— Ei, îmi vine greu să cred.

Doctorul ocolește semicercul și se apropie de mine.

— Am crescut și eu alături de un frate mai mic. Cred că frații se ajută unii pe alții să se definească. Fratele meu era bun la sport, așa că eu m-am concentrat asupra învățăturii. Poate că nu deveneam doctor dacă nu era el.

Evident că între mine și Phoebe există diferențe. De fapt, numai asta există între noi.

— Crezi că există vreun aspect în care sora ta este opusul tău? Poate că te-a ajutat să te definești, poate că felul în care vede lumea te-a ajutat să-ți definești propria realitate.

Îmi îndrept spatele. Voit sau nu, dr. Franklin mi-a dat o idee. Noaptea trecută am văzut-o pe Phoebe acolo. Am văzut-o pe Titanic cu mine, când eram copii. A fost acolo. Ea este dovada mea.

— Da, cred că da, zic eu, pentru ca doctorul nu se mai ocupe de mine și să se concentreze mai departe asupra lui Gwen.

Mă uit la oficialii guvernamentali, mă las pe spate și scot telefonul pe furiș, căutând în agendă numărul lui Phoebe.

„Salut“, îi scriu.

Spațiul mic pentru răspunsul ei clipește și mi se pare că durează o veșnicie până îmi scrie ceva.

„Bo?“

„Da“.

Trag cu ochiul în jur. Doctorul se încruntă la vederea telefonului și clatină ușor din cap a dojană. Mă fac că-l pun deoparte, dar din fericire Harold începe să bată câmpii despre cât îi este de dor de surioara lui, iar doctorul devine atent la el.

„Tre' să te-ntreb ceva", tastez eu rapid.

„Ce?"

Arunc o privire prin încăpere; toți ochii sunt pe Harold.

„Ții minte când eram copii? Ții minte Titanic?"

Mă uit la locul de răspuns de pe ecran și nu îndrăznesc să respir. Dacă Phoebe își amintește că a fost cu mine pe Titanic, asta confirmă totul: puterile mele, adevăratul scop al Academiei Berkshire, înregistrările video modificate.

„Da, sigur", scrie ea.

Sigur! Sigur că își aduce aminte!

„Așa mi-am rupt mâna", adaugă ea și cuvintele apar pe ecran țopăind. „Dar a fost super."

Răsuflu ușurat. „A fost adevărat." Cine sau ce modifică percepția tuturor asupra realității... se concentrează doar asupra Academiei.

Când ridic privirea din telefon, în încăpere este liniște. Harold s-a oprit din pălăvrăgit fără să-mi dau seama, iar ochii oficialilor sunt ațintiți asupra mea. Dr. Rivers se uită la mine cu asprime, și mă trece un fior sub privirea ei intensă.

— Bo, lasă telefonul, zice doctorul. Știi regula.

Blochez ecranul, dar nu-mi iese din minte cât de ciudat mă privește dr. Rivers. Chiar înainte ca ecranul să se întunece, mai trag cu ochiul o dată spre mesaj. Cuvintele lui Phoebe, „Dar a fost super", se fac nevăzute. Pâlpâie. Se schimbă sub ochii mei în „Dar n-a fost decât un joc".

— Nu, icnesc eu, holbându-mă la textul modificat.

— Bo, zice din nou dr. Franklin, pe un ton de avertisment. Telefonul.

Dr. Rivers continuă să mă privească fix, cu ochii ei negri nefocalizați. Îndes telefonul în buzunar și nu pot să nu observ zâmbetul malițios pe care mi-l aruncă.

* * *

Smulg telefonul din buzunar chiar în secunda în care dr. Franklin ne dă drumul. Mă uit lung la ultimul cuvânt primit de la Phoebe, *joc*. Oare mobilul meu îmi arată un mesaj fals, sau s-a schimbat Phoebe cumva? Dacă m-aș duce la ea chiar acum, și-ar aminti de Titanic, sau chiar s-ar preface că ne-am jucat?

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit după hoinărelile nocturne, zice dr. Rivers venind spre mine.

Îndes telefonul la loc în buzunar.

— Ce faceți? mormăi eu.

— Eu și domnul Minh participăm azi la orele voastre, răspunde ea amabilă, ținând ușa clasei până ieșim cu toții.

Mă privește batjocoritor; știe foarte bine ce am întrebat-o de fapt.

Oficialii se așază în spatele clasei în timp ce doamna Okafor ne ține cursul de matematică. Îl urmăresc tăcuți pe domnul Ingle cum ne împarte exemplarele din *De veghe în lanul de secară*, cartea pe care urmează s-o citim. Ochii mei alunecă degeaba peste pagini.

Mă uit la Gwen. A ajuns deja la al doilea capitol. Dau și eu pagina, deși habar n-am ce scrie pe ea.

Simt telefonul cântărind greu în buzunar. Urăsc gândul că oficialii ar putea umbla cumva în mintea lui Phoebe. Sper că i-au schimbat doar mesajul, nu pe ea. N-am avut de gând să-mi trag și familia în treaba asta.

Capitolul 32

În dimineața următoare, oficialii sunt în biroul doctorului Franklin, cu ușa închisă. Chiar dacă este ora când începe ședința noastră regulată, suntem lăsați să așteptăm pe hol.

— Cât mai au de gând să stea aici? întreabă Ryan.

— De ce nu pleacă pur și simplu?

Vocea mea trădează mai multă furie decât intenționam, dar nu-mi pasă.

Ryan ridică din umeri.

— N-au dovezi, n-au înregistrări și niciunul dintre noi nu le-a spus nimic. Sofia a murit, misterul s-a rezolvat, acasă și la revedere.

Simt un nod în stomac când aud cât de ușor vorbește Ryan despre moartea Sofiei, chiar dacă știu că el știe că nu-i adevărat. Dar are dreptate. Nu sunt motive ca oficialii să rămână în continuare aici – nu dacă singurul lor scop era anchetarea morții unui elev.

Dar dacă au motive secrete...

Harold se apropie atât de încet, încât Ryan tresare când îl aude vorbind.

— Mie nu-mi plac, șoptește Harold, întorcând ochii spre ușa pe care au intrat oficialii în biroul doctorului Franklin. Se furișează, scotocesc și încearcă să ne dezbine.

Cred că de fapt Harold are dreptate. E o răceală în aer acum care n-are nicio legătură cu vremea. Grupul nostru era pe vremuri ca o familie, iar acum nimeni nu mai spune nimic. Doctorul este distant. Noi ne mutăm dintr-o cameră în alta și așteptăm să plece oficialii pentru ca viața să poată reveni la normal.

— Nu-mi plac deloc, continuă Harold. Încearcă să vă ia de lângă mine.

Abia atunci îmi dau seama că Harold nu vorbește cu noi. Vorbește cu fantomele lui.

— Sofia tot n-a apărut în lumea spiritelor? îl întreb cu glas scăzut și cu inima oprită în loc.

Harold se întoarce spre mine, cu ochii lui limpezi și deschiși la culoare fantastic de mari.

— Sofia nu-i acolo. Deloc. Doar un spațiu gol unde era pe vremuri.

Respir din nou. Harold poate vedea morții, dar nu și trecutul.

Ryan se uită la Harold și își dă ochii peste cap.

— În orice caz, zice el, întorcându-se spre mine, ar fi trebuit să plece încă de ieri. Sunt aici de aproape o lună.

— Frate, n-a trecut decât puțin mai mult de-o săptămână de când au venit.

Ryan mă privește într-un fel ciudat.

— Bine, cum spui tu, expertule în timp!

— Vorbesc serios. O săptămână și câteva zile. Nu o lună.

— Poate că vrei să mai verifici.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Dr. Franklin o să înceapă ședința curând! strigă Gwen, în timp ce mă îndrept cu pași mari spre camera mea.

Nu-mi pasă. Ryan e un jeg, dar nu cred că m-ar păcăli în felul ăsta. După calculele mele, oficialii sunt aici de treisprezece zile. Dar Ryan s-a uitat la mine de parcă n-aș ști ce vorbesc.

Eu călătoresc prin timp, nu-l pierd.

Deschid ușa de la camera mea trântind-o și mă duc direct la agendă. Mă uit lung la dată.

„A trecut o lună."

Cum dracu' am reușit să pierd o lună?

Oare oficialii au făcut asta? Dr. Rivers și-a dat seama că jocurile ei cu mintea altora nu țin la mine. O fi găsit o cale să mă facă să pierd timp?

Clatin din cap. Ryan este pur și simplu dobitoc. Îmi face o farsă. Probabil că s-a strecurat în camera mea și mi-a modificat agenda. Răsfoiesc paginile, dar toate sunt marcate cu codul meu special.

Gwen apare în cadrul ușii.

— Mi-a spus dr. Franklin să te chem. Începe ședința.

O urmez, dar sunt cu gândul numai la timpul pe care l-am pierdut. Sigur e o glumă. Ryan își bate joc de mine.

— Hei, zice Gwen în timp ce merge înaintea mea pe hol. Poate încerci să nu fii prea nebun. În fața oficialilor, vreau să zic. Cred că vor pleca în curând. Nu vreau să le dai un motiv să mai rămână.

Dau ferm din cap. Adică să nu sar la Ryan pentru că-și bate joc de mine. Am priceput.

Ne așezăm toți în jurul biroului doctorului Franklin și Ryan scoate telefonul din buzunar. Pe ecran apare data – aceeași ca și cea din agenda mea, cu câteva săptămâni mai înaintată. Cum a reușit să facă asta? Nici măcar nu știam că poți schimba data pe mobil.

— Ryan, pune-l deoparte. Nu ai voie să folosești telefonul în timpul orei.

Ryan bagă mobilul înapoi în buzunar, dar zâmbește ironic. Dacă a vrut să mă zăpăcească, a reușit. Numai că nu înțeleg de ce o face acum.

Nici măcar nu pot urmări ce spune doctorul, și după un sfert de oră ne dă drumul. Mă ridic să plec.

— Bo, zice el, tocmai te-am rugat să rămâi.

Se uită la mine într-un fel ciudat. Mă așez la loc. Oficialii sunt ocupați să înregistreze tot ce se petrece.

După ce Gwen, Harold și Ryan pleacă, doctorul trage un scaun și se așază în fața mea.

— Vreau să-ți spun din nou că dr. Rivers și domnul Minh asistă la întâlnirea noastră, dar ai dreptul să le ceri să plece, dacă nu te simți în largul tău în prezența lor.

Doctorul este agitat, asta se vede clar. Ochii i se măresc și alunecă ușor spre stânga, unde stau oficialii. Poate că știe, în subconștient, că fac ei ceva să-i tulbure mintea.

— E în regulă, murmur eu.

Dacă îi dau afară pe oficiali, vor găsi altă cale să mă spioneze, așa că mai bine să rămână aici, unde-i pot vedea.

— Înainte să continuăm, vreau să știu ceva: Ai să-mi pui vreo întrebare?

Mă îndrept de spate.

— Aș avea, da, zic eu. În ce zi suntem?

Doctorul îmi aruncă o privire stranie, dar îmi spune data. Este aceeași cu cea din agenda mea și de pe telefonul lui Ryan.

„N-a fost o glumă."

Am pierdut câteva săptămâni. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este cum m-am băgat în pat în ziua în care am schimbat mesaje cu Phoebe. Am stat până la stingere și am citit din cartea pe care o aveam ca temă la engleză. Pe urmă m-am trezit ca de obicei, dar cumva timpul a trecut pe lângă mine fără să-mi dau seama. Cum naiba s-a întâmplat? Oficialii sunt tot aici, toată lumea se comportă de parcă totul ar fi normal... dar eu am pierdut niște săptămâni.

Săptămâni în care aș fi putut să o salvez pe Sofia.

Despre asta o fi vorba? Oare așa mă pedepsește timpul pentru că am găsit o portiță ca s-o văd din nou? Am furat timp cu ea, așa că timpul m-a furat la loc.

Sau poate că au făcut-o oficialii.

— Te-am reținut ca să discutăm despre medicația ta, zice dr. Franklin.

— Medicație?

— Aș vrea să adaug alte câteva medicamente, continuă doctorul. Mai întâi, ceva pentru insomnie.

— Nu sufăr de insomnie.

Doctorul zâmbește cu tristețe și își notează ceva în carnețel. Mă aplec și încerc să văd ce, dar nu reușesc.

— Este vorba despre un neuroleptic, continuă dr. Franklin de parcă eu n-aș fi spus nimic. E mai puternic decât medicamentele tale de până acum, dar e destul de moderat comparat cu celelalte de pe piață. Vreau să urmărești cum te simți când îl iei, bine? Și vreau să-l iei în continuare și atunci când te duci acasă în weekend. Se apropie Ziua Familiei, apoi vacanța de primăvară și trebuie să te comporți responsabil și să respecți medicația și atunci când ești acasă.

Încuviințez fără să scot o vorbă. Nu este prima oară când doctorul prescrie medicamente. Toți din grup au luat antidepresive moderate, atunci când au sosit prima oară la Berk. „Ca să vă temperați puterile până când le veți putea controla ceva mai bine", ne-a spus doctorul. Au mai fost și altele: ceva care să potolească febra pentru Gwen, niște pastiluțe verzi pentru Ryan și un pumn întreg pentru Harold – dar Harold înghițea pastilele cu poftă, parcă erau bomboane.

Dr. Rivers se ridică și trece în spatele doctorului Franklin ca să citească ce a scris în carnet.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, dr. Franklin, zice ea. Ar trebui să-l ajute considerabil pe Bo.

Scrâșnesc din dinți. Aha. Deci asta se petrece. Oficialii știu că nu mă pot păcăli cu iluziile lor, așa că vor să mă drogheze.

Capitolul 33

Mă uit lung la paginile din agenda mea.

Am pierdut foarte mult timp.

Timp în care m-aș fi putut ocupa de salvarea Sofiei.

Dar am fost egoist. Am furat seara aceea împreună cu ea și timpul a făcut cumva să se fure înapoi.

Simt că mintea mi se sparge în bucăți. S-o salvez pe Sofia. Să-i opresc pe oficiali. Oare pot avea încredere în dr. Franklin? Ce se întâmplă?

Îmi iau capul în mâini, mă ghemuiesc în pat și îmi apăs fața de perna rece. A trecut prea mult timp. Oficialii nu pleacă pur și simplu. Sofia nu se întoarce pur și simplu înapoi în prezent.

Simt că ceva se rupe brusc și violent în mine, chiar în miezul meu, așa cum se sparge sticla rece când torni peste ea apă fierbinte. Fluxul timpului pâlpâie în fața mea, apare și dispare, cu firele zdrențuite ca iarba pe care a învolburat-o un uragan. Mă întind să-l ating – sperând să-l liniștesc, poate, sau măcar să găsesc un mod să mă liniștesc eu – și se aude un zgomot ca de paraziți radio care îmi vibrează până în oase. Simt realitatea în mână ca și cum ar fi tăiată în zigzag. Mă dau jos pe bâjbâite și mă clatin în căutarea unui teren stabil, apoi...

Cad în alt timp.

N-am mai fost de-o veșnicie într-un loc pe care nu-l controlez deloc și este prima dată când fluxul timpului se comportă astfel, de parcă ar fi făcut din zgomot, din furie și aproape din nimic altceva. Mă simt ca și cum în cap mi s-ar fi deschis un televizor pe un canal codat.

Sunt în plină zi și clipesc, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. În ce *timp* mă aflu. Categoric nu sunt la Berkshire, cred că este după-amiază și... cunosc locul ăsta. Nu-i unul în care am ales eu să ajung, dar măcar îmi este familiar. Sunt pe o pajiște, chiar în fața casei părinților mei. După temperatură, aș zice că e primăvară – deși nu-mi pot da seama în ce an. Parfumul dulce al cireșilor mamei umple aerul și câteva petale albe plutesc în aer.

Se deschide ușa de la intrare. Mă las jos imediat și mă ghemuiesc între tufișuri și cărămizile verandei. Spațiul răsună de vocile unor fete, una dintre ele este clar sora mea. Nu sunt sigur în ce timp mă aflu. O fi trecut, sau o fi viitor? Casa nu arată diferit, iar vocea lui Phoebe sună ca de obicei, s-ar putea să fie chiar azi. Sau acum o lună. Sau anul viitor. Imposibil de spus.

Fetele – două, plus Phoebe – se instalează pe verandă, iar eu mă strecor tiptil sub trepte, ferit de privirile lor. Le aud pașii pe scânduri, aud scârțâitul balansoarului de pe verandă și mă rog să rămână unde se află. Dacă ar coborî în curte și s-ar uita direct la trepte, m-ar vedea fără îndoială.

S-ar putea să creez probleme, dacă sunt văzut, cel mai bine ar fi să-mi dau seama mai întâi ce se întâmplă. Fluxul temporal nu-mi va permite să dau naștere vreunei contradicții sau vreunui conflict cu propria mea cronologie – asta mi s-a demonstrat clar și din plin – dar bâlbâiala plină de energie electrostatică care m-a adus aici n-a fost normală.

Poate că s-a întâmplat ceva cu timpul. Nu-mi pot permite să stric lucrurile până când nu înțeleg ce se petrece.

Pământul de sub verandă este rece și umed, iar printre traversele de lemn de deasupra mea fojgăiesc păianjeni.

Nu-i bag în seamă, inima îmi bubuie să-mi spargă pieptul. Indiferent ce se întâmplă acum, n-ar trebui să mă aflu aici. Dar timpul m-a adus încoace cu un motiv.

Fetele încep să pălăvrăgească și în cele din urmă le recunosc. Jenny și Rosemarie, două dintre cele mai bune prietene ale lui Phoebe, s-au așezat pe balansoarul mare de pe verandă adus de tata de-acasă de la bunica după ce ea a murit. Abia dacă ating cu degetele de la picioare lemnul verandei și împing leagănul doar cât să scârțâie lanțul în semn de protest.

Phoebe se așază pe treapta cea mai de sus, cu șosetele ei roz aprins la nivelul ochilor mei.

— Cred că o să încerc să găsesc un program de schimb cu elevi din străinătate, zice Phoebe dintr-odată.

— Adică să împarți camera cu cineva din Africa, din China sau din cine știe ce altă țară?

— Știi că Africa nu-i o țară, da? zice Jenny, aplecându-se peste balansoar ca să vadă Rosemarie cum a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ba da, este.

— Este un continent.

— Nu, zice Phoebe, vreau să spun că mă gândesc să fiu eu cea care se duce în Africa, în China sau cine știe unde.

Rosemarie și Jenny încetează să se mai legene.

— Poftim?! zice Jenny.

Iar Rosemarie exclamă exact în același timp:

— De ce?

— Vreau numai... să plec, zice Phoebe cu voce îndepărtată, de parcă se poate vedea deja în Africa, în China sau cine știe unde.

Simt că spionez și nu-mi place. Dar de ce vrea să plece Phoebe? S-a întâmplat ceva? Mă foiesc sub verandă, încercând s-o văd mai bine, dar fața ei îmi rămâne ascunsă.

Phoebe se apleacă peste marginea verandei și se uită la prietenele ei.

— Vreau să explorez. Să văd lumea. Chestii dintr-astea.

— O să facem o excursie cu clasa în Europa, subliniază Jenny.

— Da, știu. Ăsta-i un plan de rezervă. Nu-mi pasă unde plec, vreau doar să plec.

— Eu nu vreau.

Rosemarie dă din picioare și face balansoarul să se legene mai sus. Jenny nu se aștepta și aproape cade.

— Poate într-o zi. La facultate, eventual.

Jenny se apucă de lanțuri și oprește leagănul. Rosemarie se uită urât la ea.

Phoebe își cuprinde genunchii cu brațele. Din locul meu de observație pare foarte mică – un animăluț rănit sau un copil uitat.

— Părinții tăi ce zic? întreabă Jenny încet.

Rosemarie lasă picioarele jos și oprește leagănul de tot.

— Nu le-am spus, zice Phoebe după o clipă.

— Cu fratele tău plecat deja...

— Doar n-a murit, o întrerupe Phoebe. În plus, probabil nici măcar n-ar observa că am plecat.

— Mie mi se pare curajos, zice Rosemary, imediat ce Jenny deschide gura din nou. Ai mare curaj, Pheebs. Nu te temi de nimic.

— Toată lumea se teme de păianjeni, zice Jenny, încercând o glumă.

Dar Phoebe nu se teme. Țin minte cum ne-am mutat în casa asta când eu aveam șapte ani și Phoebe avea cinci. Casa e chiar veche, iar părinții noștri au fost nevoiți să muncească din greu ca s-o renoveze, dar erau prea săraci atunci ca s-o facă pe toată o dată, așa că au luat-o încăpere cu încăpere. Eu și Phoebe am împărțit pe rând câte o cameră în timp ce se modifica cealaltă. Într-o zi, exact când ne culcam, un păianjen uriaș – unul enorm și păros care mi-a făcut inima s-o ia la goană și stomacul să se strângă – a aterizat fix pe capul lui Phoebe, dansând pe firele subțiri de păr.

Eu am rânjit și mă așteptam ca sora mea să-și iasă din minți când i-am spus că avea un păianjen pe ea, dar în loc de asta, ea a aplecat capul, și-a scuturat părul și s-a uitat la monstru, care căzuse pe perna ei. S-a întins și l-a împuns cu degetul ei durduliu, iar păianjenul a tulit-o.

— Mie nu mi-e frică de păianjeni, zice Phoebe, dar în glasul ei nu-i pic de triumf.

— Pe mine mă sperie șerpii, nu păianjenii, zice Rosemarie înfiorându-se. Tata a trecut ieri cu mașina peste unul, când mă ducea la repetiția fanfarei – mamă, ce scârbos a fost! Era țeapăn tot!

Rosemarie se cuprinde cu brațele, cu fața schimonosită de scârbă.

— Mie nu mi-e frică nici de șerpi.

Rosemarie se apleacă spre ea și lanțurile balansoarului scârțâie.

— Dar de ce ți-e ție frică, lăudăroaso?

Mă aplec și eu în față, curios de ce se teme surioara mea. De ceva stupid, probabil – n-o sperie păianjenii și șerpii, dar poate că o îngrozesc fluturii.

Sau de mine, poate. Eu sunt monstrul familiei, cel care nu se poate controla. Am uitat că am dus-o pe Titanic și că acolo s-a lovit. Poate că am făcut asta și altă dată. Poate că se teme să nu apar în viața ei, s-o târăsc în alt timp și în alt loc și s-o abandonez acolo.

„Așa cum am făcut cu Sofia."

— Mi-e frică de sindromul Capgras, zice Phoebe.

— Poftim? întreabă Jenny.

Phoebe se întoarce și se sprijină cu spatele de una dintre coloanele de lemn ale verandei.

— Sindromul Capgras. Este atunci când te trezești într-o zi și crezi că cineva la care ții nu este real. Crezi, de exemplu, că este robot, nu om. Sau o dublură din lumea spiritelor. Sau orice. Te uiți pur și simplu la omul acela pe care îl iubești și pe care l-ai iubit întotdeauna și în loc să-l vezi pe el, vezi

pe altcineva. Se rupe ceva în tine și ce ai crezut până atunci că era real nu ți se mai pare real. Te uiți la omul pe care îl iubești și ți se pare... că a dispărut și a fost înlocuit de o copie palidă.

— Mi se pare nebunie curată, zice Rosemarie.

— Exact asta-i ideea, zice Phoebe ridicând glasul. Și i se poate întâmpla într-o zi oricui. Nimeni nu știe cauza sindromului Capgras. Și nu există leac. Într-o zi totul este normal, iar a doua zi tot ce considerai real ți se pare fals. Și îți petreci restul vieții crezând – *crezând cu adevărat* – că persoana pe care ai iubit-o a dispărut și te-a lăsat cu un înlocuitor.

— Eu l-aș părăsi, zice Jenny. Poate chiar era cineva din lumea spiritelor. Poate că mă trezesc într-un film de groază sau ceva.

— Unii oameni exact asta fac. Unii oameni pur și simplu pleacă de lângă familiile lor și nu se mai întorc niciodată. Iar alții trăiesc cu gândul ăsta, prefăcându-se că iubesc tot restul vieții. Și mai sunt unii care încep să creadă că singurul mod de a-l primi înapoi pe cel iubit este să-i omori dublura.

Toate trei fetele tac o vreme.

Phoebe se ridică brusc în picioare și tropăie pe scări până jos în curte. Eu mă retrag iute în penumbră, dar degeaba – nu-i destul de întuneric aici ca să mă pot ascunde. Pheebs se întoarce, cu ochii încă ațintiți asupra prietenelor ei rămase pe verandă, dar apoi ezită și coboară privirea către mine...

În clipa aceea, fluxul timpului mă trage violent înapoi în lumea mea, în camera mea, în timpul meu.

Capitolul 34

Iar a trecut mai mult timp. Am verificat în agendă. Fiecare pagină este însemnată cu codul meu secret.

Am pierdut trei zile.

Trei zile s-au dus, înlocuite de un singur moment petrecut acasă la părinții mei, spionându-mi sora.

Încă trei zile și Sofia nu s-a întors. Îmi este tot mai rău. Nu mai reușesc să controlez lucrurile.

Dacă nu pot controla fluxul timpului, nu pot controla nimic. N-o pot salva pe Sofia. Nu mă pot salva nici măcar pe mine. Oare asta simte o supernovă? Că i se topește miezul și se distruge tot ce îi este aproape?

Nu m-am simțit niciodată în viața mea atât de neajutorat. Parcă lumea întreagă s-ar face fărâme în jurul meu și nimeni nu observă că încerc s-o salvez.

Toate astea îmi amintesc ce mi-a spus Sofia cândva. Despre prima oară când a văzut pe cineva murind. S-a dus la petrecerea de la piscină a unei prietene care împlinea cincisprezece ani. Totul era zgomotos: muzica, discuțiile, copiii care se stropeau cu apă.

Totul, în afară de Carlos Estrada.

N-a observat nimeni. Era un grup mare acolo, care se juca și striga, iar într-o latură a piscinei echipa de fotbal se bătea cu apă. Iar Carlos a plutit puțin în partea adâncă a piscinei și apoi s-a scufundat. Și n-a mai ieșit la supra-

față până când mama lui n-a sărit în piscină îmbrăcată și l-a scos afară.

— Asta mi-a rămas în minte, a zis Sofia încetișor, după ce mi-a descris buzele lui vinete și pielea rece la atingere. Crezi întotdeauna că înecatul este zgomotos. În filme, cine se îneacă țipă și se zbate în apă. În filme toată lumea observă când se îneacă cineva.

Sofia s-a uitat în jos și eu am crezut că plângea, dar când a ridicat din nou privirea spre mine am observat că avea ochii uscați.

— În realitate, înecatul se petrece pe tăcute. Nu se dă de gol. Pur și simplu se întâmplă. Și te-ai dus.

Înainte nu înțelegeam ce a vrut să spună, dar acum cred că știu. Toți ne înecăm aici și nimeni nu bagă de seamă absolut nimic.

Capitolul 35

În cămin este foc.

N-ar trebui să fie ciudat, dar este.

„Cum am ajuns aici?“

Las capul pe-o parte și mă uit cum ling flăcările roșii pietrele pătate de funingine.

Nu sunt pătate de funingine. E ploaie. Pietrele pătate de ploaie.

Pentru că șemineul nu este într-o casă.

Clipesc. Ba da, este.

Clipesc. Ba nu, nu este. Căminul este o ruină, năruit și de nefolosit, ultimul loc unde am văzut-o pe Sofia. Nu e plin de foc, ci de pământ și de apă de ploaie, iar eu stau afară și mă uit la locul unde acum mulți ani era o casă.

Dar când clipesc din nou, casa e acolo.

Timpul se bâlbâie. Fluxul temporal se destramă. Cu un singur clipit sunt aruncat în trecut, apoi întors în prezent.

Poate că nu fluxul timpului se destramă. Poate doar eu.

— Bo? strigă o voce.

Nu știu sigur dacă vocea vine de peste câmp sau de peste timp. Pe urmă însă îl văd pe Harold îndreptându-se spre mine pe potecă.

— Ce te-aduce încoace? întreabă el, ca și cum este perfect normal să stau în fața ruinelor în ploaie.

— Ceva nu-i în regulă, zic eu.

— Da, răspunde Harold.

Doar „da". Ca și cum, evident, ceva nu-i în regulă.

Învârte în mână o cheie veche de fier.

— De unde o ai? întreb eu, uitându-mă lung la cheie.

Harold ridică din sprâncene. E unul din rarele momente în care lasă să i se citească pe față o trăire.

— Tu mi-ai dat-o, zice el. Chiar acum.

Timpul se bâlbâie peste tot în jurul meu. Nu reușesc să mă controlez nici măcar pe mine.

— Vezi și tu? șoptesc cu un fel de speranță. Vezi cum totul este desincronizat?

Observ cu coada ochiului cum soarele răsare și apune, apoi iar răsare și apune, într-o succesiune rapidă, dar când închid ochii și îmi impun să respir, timpul încetinește și revine din nou la normal.

— Eu nu văd niciodată, zice calm Harold. Eu doar aud.

Timpul nu se bâlbâie și pentru el – numai pentru mine. Doar pentru mine.

— Urăsc vocile și le iubesc și uneori mi se pare că mă omoară, zice Harold.

Se întoarce spre Berkshire și începe să se îndepărteze, fără să se uite în urmă măcar o dată ca să vadă dacă îl urmez sau nu. Mă iau totuși după el. Nu-mi amintesc cum am ajuns la ruine, nici ce făceam acolo, dar trebuie să mă întorc la Academie. Nu vreau să-i fac și mai multe probleme doctorului Franklin, chiar dacă uită cine sunt eu cu adevărat... și cine este el cu adevărat.

— Tații mei, zice Harold – continuând să meargă, continuând să nu-i pese dacă îl ascult sau nu –, tații mei spun că toți oamenii au un borcan de întuneric înăuntrul lor. Toți. Când ne naștem, borcanul are capacul bine strâns. De asta sunt bebelușii fericiți. Pe măsură ce trece timpul, însă, borcanul se deschide câteodată și întunericul trece în noi. Uneori putem închide borcanul, alteori nu.

Se oprește și în sfârșit se uită la mine.

— Eu cred că borcanul meu s-a spart. Sau că n-am borcan, doar întuneric.

Habar n-am ce să spun la asta.

— Sofia avea și ea întuneric înăuntrul ei.

— Ba nu, n-avea, zic eu, iar cuvintele răsună tare și furios.

Plouă mai tare acum și picioarele mi se afundă în noroi.

Harold ridică ușor capul. Nu pare defensiv, doar curios în legătură cu reacția mea.

— Avea, zice el. Am vorbit despre asta. Era prietena mea. Singura mea prietenă de aici.

— Și eu sunt prietenul tău, zic, dar știu că nu-i chiar adevărat.

Mă port frumos cu el, cel puțin mai frumos decât Ryan, dar asta nu înseamnă că suntem prieteni.

— Simt întunericul din mine ca pe un animal care mi s-a cuibărit în piept și scoate fum și foc pe nări. Este mereu acolo. Și mă apasă. Nu-l ține decât pielea mea. Uneori doarme. Alteori nu doarme.

— Poate că n-ar trebui să vorbim despre lucrurile astea în fața oficialilor, zic eu îngrijorat. Mai bine să rămână între noi.

— Numai Sofia voia să vorbească despre întuneric, zice Harold. De aceea era prietena mea. Și tu îl ai, să știi.

Nu știu despre ce vorbește.

— La întuneric mă refer. Îl ai. Dar al tău este în borcan și uneori are capacul pus, iar alteori nu.

Harold se întoarce și pornește tacticos spre Berk, în timp ce ploaia răpăie și mai tare.

— Gwen își urăște borcanul. Îi ține capacul închis cât de tare poate. Ryan e pe dos. Cred că el și-a făcut țăndări borcanul de bunăvoie. Lui îi place întunericul.

— Ești ciudat rău, să știi, zic eu.

— Da, răspunde Harold. Așa spun toți.

E un fel de înfrângere tăcută în vocea lui, un fel de acceptare.

— Chiar și vocile cu care vorbești?

Mă trece un fior. E o ticăloșie și o lovitură sub centură ce i-am spus.

— Da, zice Harold, absolut serios.

În timp ce urcăm scările Academiei, îl apuc de braț.

— Iartă-mă, frate. Puteam să-ți fiu un prieten mai bun. M-am închis atât de mult în propria mea viață, încât te-am ignorat, iar asta nu-i bine.

Harold nu arată niciun fel de emoție. Doar se uită la mine.

— Vocile pe care le aud eu nu sunt toate rele. Nici tu nu ești rău în întregime.

— Mulțumesc, zic eu și continuăm să urcăm. Și de unde vin vocile astea?

— Din întuneric.

— Chiar și cele bune?

— Chiar și ele.

Ryan ne așteaptă în foaier.

— Doamne, arătați groaznic, idioților! zice el.

Harold nu-l bagă în seamă, urcă la etaj și se duce direct în camera lui. Ryan mă apucă de braț.

— Ascultă, omule. Oficialii își fac bagajele. Pleacă peste câteva zile, cel mai târziu înainte de vacanță. Nu strica totul, bine? Încearcă să-ți ții nebunia la minimum. Harold e el destul de rău.

— Abia aștept vacanța de primăvară, zic eu.

— Eu nu.

Pe Ryan pare să-l înfurie gândul de-a se întoarce acasă. Poate că el nu așteaptă cu nerăbdare vacanța, dar eu am nevoie de ea. Am nevoie să plec de aici. Totul se duce de râpă. Eu mă duc de râpă. Trebuie să scap de oficiali. Trag de realitate de parcă ar fi de lut și ar putea-o modela cum doresc, iar eu nu mă împac cu versiunea lor de adevăr.

— Cum te descurci? îl întreb pe Ryan.

— E...

— Mă refer la puterile tale. Ai și tu probleme să le controlezi?

Ryan aruncă un stilou în aer, iar acesta îi cade înapoi în palmă, conform legii gravitației.

— Spune-mi tu, zice el.

Așadar, da. Telechinezia, cel puțin, nu merge.

Mă privește curios și pe urmă pare să se uite în gol, atunci când se gândește mai bine la ce mă refer. În spatele lui se mișcă ceva, iar eu devin atent, peste umărul stâng al lui Ryan, la palierul de la etaj.

În mijlocul lui stă în picioare cineva de pe care curge apă pe covorul roșu de pluș. Băiatul acela nu este ud așa cum suntem Harold și cu mine – ni se lipesc hainele de noi și facem mici băltoace pe podea. Nu, băiatul este literalmente leoarcă, apa șiroiește pe el, făcând pârâiașe pe covor. Părul îi atârnă în șuvițe ude, iar de pe brațe îi curge apă de parcă ar avea două furtunuri ascunse sub mânecile cămășii.

— Cine...? încep eu să întreb.

Ryan îmi observă expresia de pe chip și se întoarce ca să afle la ce mă uit.

Băiatul de la etaj se uită direct la mine și îi văd vinișoarele roșii din ochi, ca și cum ar plânge. Are pielea cafenie, părul negru, ochii căprui deschis. Mi se pare... cunoscut și totuși știu că nu l-am mai văzut niciodată în viața mea, în trecut sau în prezent.

— Ce faci...? dă Ryan să întrebe. La dracu'!

Mă înșfacă și mă trage sub scări, unde nu ne vede nimeni.

Peste o clipă, aud voci – oficialii.

— Nu spun că dr. Franklin e incompetent, zice dr. Rivers. Cred numai că este copleșit de acești elevi.

— Ideea este bună, răspunde domnul Minh. Să-i ajute pe copii într-un loc izolat și să se ocupe de problemele lor, urmărind în același timp și aspectul educațional. A dat rezultate și înainte.

— Dar aici nu dă, oftează dr. Rivers. Lăsând deoparte cazul Sofia Muniz, Academia Berkshire trebuie să mai remedieze și alte probleme, dacă vrea să primească aprobarea Consiliului...

Domnul Minh râde.

— Ei, mi se pare limpede că Berkshire nu va primi aprobarea. Locul va fi închis de tot.

Dr. Rivers spune ceva ce eu și Ryan nu mai putem auzi și curând oficialii se îndepărtează de noi.

— Ai auzit? întreabă Ryan.

— Ai văzut? zic și eu imediat.

Cum au putut oficialii să stea exact aici fără să-l observe pe băiat și apa? Dau fuga în sus pe scări, dar băiatul nu-i acolo. Nu-i nici urmă de el și nici măcar un strop de apă pe covorul roșu. Doar urmele de noroi lăsate de Harold și acum de mine.

— Bo, concentrează-te, îmi cere Ryan. Oamenii ăștia încearcă să închidă Academia Berkshire.

„Și totuși, cine era băiatul acela? Mi se părea atât de cunoscut!"

— Unde o să ne ducem? continuă Ryan. Eu nu mă pot întoarce acasă.

Am știut de la început că asta se va întâmpla. Exact de aceea încercam să-i alung de-aici.

„Băiatul îmi amintea de... de Sofia. Semăna puțin cu ea."

Ryan începe să se plimbe de colo până colo.

— Sunt și alte școli, bănuiesc. Dar mie îmi place *asta*. Nu vreau să plec. Părinții mei se gândesc la școala militară de prea multă vreme.

Și deodată îmi dau seama. Știu cine era băiatul ud și de ce mi s-a arătat.

— O să-l sun pe tata. E un mare dobitoc, dar probabil că are relații în consiliul despre care vorbeau oficialii. Ar putea pune o vorbă bună... să facă o donație, ceva...

Era băiețelul înecat Carlos Estrada.

Capitolul 36

Nu știu dacă văd și eu spirite, așa ca Harold, sau dacă timpul s-a zguduit în jurul meu destul încât să mi-l arate pe prietenul mort al Sofiei, dar aș vrea să nu se mai întâmple niciodată, dacă se poate.

Ryan e nervos că nu mă concentrez asupra problemei imediate: posibilitatea absolut reală ca Berkshire să se închidă. Nu înțelege că mie chiar *îmi pasă*. Suntem ca o familie. O familie micuță și divizată, chinuită de propriile ei puteri ciudate, dar o familie. Nu vreau să văd ce s-ar întâmpla dacă am fi despărțiți. Nu mă pot imagina încercând să-mi descopăr pe deplin puterile alături de altcineva decât de cei de-aici.

Dar timpul se face țăndări în jurul meu, iar Sofia rămâne tot dispărută.

* * *

Seara, în loc să pierd vremea în salonul comun, mă strecor pe holul cu covor roșu spre ultima cameră de pe culoar. Am fost aici de multe ori, dar n-am mai intrat de când am abandonat-o pe Sofia în trecut. La început i-am evitat camera inconștient, dar pe măsură ce timpul a continuat să curgă fără ea, am început să o evit intenționat, ajungând până acolo încât alegeam alt drum ca să ajung la cursuri

numai să nu trec pe lângă camera ei. Ușa aceea închisă obișnuia să stea deschisă tot timpul, lăsând să se reverse afară mici frânturi din muzica pe care o asculta, parfumul șamponului ei și lumina veiozei roz aprins care scălda încăperea într-o strălucire plină de mister.

Acum nu vreau decât să mă simt din nou aproape de ea. Poate că dacă stau într-un spațiu care-i aparține va fi de ajuns.

Răsucesc mânerul ușii de la camera Sofiei cu mâna tremurând. Ușa se deschide, dar îmi dau seama încă înainte să aprind lumina că ceva nu este în regulă.

Camera Sofiei e goală.

Sigur că Sofia nu-i aici, dar nu la asta mă refer. Este goală de tot ce o făcea să fie camera ei. Există un pat gol lângă perete, un birou fără nimic pe el, un șifonier în care atârnă zece umerașe goale. Camera este goală de *ea*. A venit cineva și a luat de aici tot ce o făcea să fie camera Sofiei.

— Ce dracu' se întâmplă aici? murmur eu, învârtindu-mă încet prin încăpere.

O traversez din trei pași mari și îmi lipesc mâna de un petec de zugrăveală care nu se potrivește întru totul cu restul pereților. Aici s-au certat prima oară Sofia și Gwen. Erau foarte diferite, dar se împrieteniseră încă din primele săptămâni de școală. Pe urmă s-au certat pentru o prostie, nu-mi amintesc exact de ce, iar Gwen s-a aprins prea tare și a pârlit fără să vrea peretele. Sofia acoperise pata neagră cu un afiș, ca să nu dea Gwen de necaz.

Acum, afișul a dispărut, iar pata neagră a fost acoperită cu vopsea. De parcă Berkshire încearcă să facă să pară că Sofia n-a fost aici niciodată.

Lângă ușă se aude o mișcare, iar eu mă întorc. O adolescentă scundă, cu urme de funingine pe corp, se oprește șocată, cu o față nedumerită de faptul că mă vede înăuntru. Și eu sunt la fel de șocat și de nedumerit – nu numai că n-am mai văzut-o niciodată, dar mai este și îmbrăcată cu

o fustă neagră până în pământ și bluză neagră cu un guler alb enorm. Are pe cap o bonetă albă, subțire, care îi acoperă aproape tot părul castaniu deschis.

„Este din Salem."

Dau fuga spre ea.

— Ești din trecut? o întreb. Ai văzut-o pe Sofia? O fată cu pielea cafenie care vorbește altfel decât voi, ca mine, și s-ar putea să fie acuzată de vrăjitorie.

Fata deschide gura să vorbească; are fața schimonosită de frică și de repulsie, de parcă m-ar crede omul diavolului.

Clipesc.

A dispărut.

Fisuri în timp. Peste tot pe unde mă duc, fluxul temporal mă urmează, lăsând să se strecoare din el momente și persoane care își fac apariția din umbră ca pentru a-mi reaminti că nu pot controla timpul.

Încerc să-mi opresc bătăile accelerate ale inimii provocate de șocul de a o fi văzut – și pe urmă de a *nu* o mai fi văzut – pe fata din Salem, când brusc ușa se izbește de perete și dă buzna Gwen.

— Ce cauți aici? o întreb, în aceeași clipă în care Gwen țipă surprinsă să mă vadă.

— Vin aici tot timpul, zice Gwen defensivă. Ce cauți tu aici?

— Mi-e dor de Sofia.

Buzele lui Gwen se schimonosesc, dar de data asta nu-mi răspunde cu vreo glumă sarcastică. Umerii i se lăsă și părul îi cade peste față, iar ea se uită în pământ cu o expresie învinsă.

— Și mie mi-e dor de ea, zice Gwen.

Încă a rămas cu garda sus, ca și cum s-ar aștepta să-i cer să plece, dar locul ăsta nu-i al Sofiei, nu mai este, și chiar dacă ar fi fost, n-aș fi păzit de Gwen ce-a mai rămas din el.

— De ce vii aici? o întreb.

Gwen ridică din umeri.

— Pentru intimitate.

— N-ai intimitate în camera ta?

— Îmi place aici, bine? zice Gwen, trecând pe lângă mine și aruncându-se pe patul fără așternuturi. Îmi place camera asta mare și goală.

Îi place exact ce urăsc eu la locul ăsta: goliciunea lui cu ecou.

— Ai de gând să rămâi, sau ce? întreabă Gwen.

Ridic din umeri.

— Nu contează.

După ce am început să mă întâlnesc cu Sofia, Gwen nu m-a prea plăcut. N-o învinovățesc. I-am luat cea mai bună prietenă și singura – de fapt, nu i-am luat-o, dar am luat din timpul pe care îl petrecea cu ea. Și pe urmă am dus-o într-un timp nepotrivit. Vina răsună în mine ca un clopot.

Gwen se ridică și trage salteaua de pe pat. În patul ăsta a dormit Sofia, dar când dormea ea, era acoperit cu cearșafuri roz cu verde pal și cu o cuvertură tricotată de bunica ei.

Și sunt destul de sigur că salteaua nu avea pe dedesubt urme lungi de arsură.

— Oamenii cred că focul este incontrolabil, murmură Gwen, îngenunchind în fața patului de parcă s-ar ruga.

Își freacă degetele, împrăștiind scântei. La început mi se pare că și-a amintit de puterile ei, dar pe urmă văd că ține în mână o brichetă Zippo.

— Nu-i adevărat, continuă ea. Focul este doar *puternic*, iar puterii nu-i place să fie controlată.

Plimbă flacăra pe lângă materialul mătăsos al saltelei, iar acesta se înnegrește și arde. Din țesătura pârjolită se ridică un miros înțepător. Chiar dacă Gwen și-a uitat puterea pirokinetică, își mai aduce aminte de durerea care o chinuiește. Și dragostea ei pentru foc. Sunt zeci de alte dungi negre similare, urme de arsură, toate într-un singur

rând. Sunt dungi trase cu grijă, chiar întreținute și cultivate. Arată ca niște cicatrici.

Număr urmele de pe saltea.

E câte una pentru fiecare noapte de când a dispărut Sofia.

Capitolul 37

Ziua Familiei mă ia prin surprindere.

Știam că se apropie, desigur, dar timpul își face de cap cu mine în ultima vreme. La masă, personalul care ne servește este urmat de o fată cu pielea arămie și cozi împletite, îmbrăcată în haine de cel puțin acum zece ani, care vorbește spaniolă. În timpul orei de matematică, mă uit pe geam și văd un grup de nativi americani la pândă prin ierburile înalte. În timpul liber petrecut afară, descopăr tabăra bolnavilor de poliomielită plină ochi de lume, dar după ce clipesc este din nou abandonată și lăsată în paragină.

Peste tot în jurul meu, timpul se fisurează și dezvăluie momente din istorie.

Sau – iar asta mă sperie cel mai mult – văd morți. În fața mea apar stafii. Spirite care se îndreaptă spre mine și mă acuză că le răvășesc trecutul.

Uneori nu sper decât s-o văd pe Sofia. Alteori, însă, mă îngrozește gândul că dacă aș vedea-o, ar însemna că a ajuns deja undeva de unde n-o mai pot salva, că a murit deja.

Așa că Ziua Familiei mă găsește oarecum zăpăcit. Am sărit peste micul dejun și m-am dus la ședința de dimineață cu dr. Franklin, dar nu era nimeni acolo. Abia când a trecut pe-acolo domnul Glover, profesorul de științe, și m-a văzut așteptând în fața ușii doctorului, mi-am dat seama în sfârșit ce zi era.

Dau fuga afară, unde dr. Franklin tocmai observase că lipseam. Se ocupă de noi cu o atenție deosebită, ca în filmele vechi, când orfanii sunt scoși la paradă în fața posibililor părinți adoptivi. Numai că aici nu-i vorba să fim aleși să mergem într-o casă nouă, sperăm doar ca părinții noștri să fie îndeajuns de mulțumiți de noi ca să ne ia înapoi.

Părinții sosesc pe rând. Pare să dureze o veșnicie până să apară cineva, dar pe urmă parcă vin toți deodată. Prima ajunge mama lui Gwen, toată familia lui Harold. Urmează părinții mei, care o târăsc după ei pe Phoebe. Numai familia lui Ryan nu se obosește să apară, dar doctorul îi cere să rămână afară împreună cu toată lumea, ceea ce e cam răutăcios din partea lui.

Este încă puțin cam frig azi ca să stăm afară, deși anotimpul a început să se schimbe. Toată lumea poartă haine groase, iar Gwen țopăie de pe un picior pe celălalt încercând să se încălzească. În ciuda frigului, miroase a grătar. Personalul asociază „familia" cu „mâncarea simplă". Ultima oară la Ziua Familiei ne-am făcut sendvișurile singuri.

— Salut, le zic alor mei.

Harold este foarte bucuros să-și vadă familia, dar eu îi văd pe ai mei la fiecare sfârșit de săptămână. Sincer, nu știu de ce s-au obosit să vină. Phoebe n-a mai fost niciodată până acum.

Dr. Franklin le iese în întâmpinare tuturor atunci când intră în foaierul mare de la baza scării ornamentate a Academiei Berkshire. Deasupra parterului atârnă un banner laminat – BINE AȚI VENIT, FAMILII –, iar personalul a acoperit bufetul cu fețe de masă festive din hârtie, pe care au stivuit mormane de hotdogi la grătar, de chipsuri din cartofi și de sosuri, dar totul arată... forțat. Toată lumea afișează zâmbete false, dar nimeni nu pare fericit, mai ales după ce dr. Franklin îi prezintă pe oficiali, spunând că sunt aici pe post de consultanți „în timpul tragediei prin care tre-

cem". Nimic mai potrivit decât să reamintești tuturor dispariția unei eleve, dacă vrei să-i înveselești!

— Permiteți-mi să mă duc să-mi iau hotdogul meu de trei sute de dolari, zice tata.

Zâmbește ca și cum ar fi glumit, dar îmi dau seama că de fapt nu i se pare deloc amuzant. Mama mă strânge de braț ca și cum ar încerca să-mi spună că totul este în regulă.

— Dr. Franklin, zice ea, iar doctorul o salută cu un zâmbet prea larg, arătându-mi toți dinții. Pot să vă vorbesc?

Îl trage lângă ea și încep să stea de vorbă încetișor. Arunc o privire spre soră-mea, care stă pur și simplu și scrie mesaje pe telefon, ignorându-ne pe toți.

Ryan se strecoară lângă mine cu patru hotdogi pe farfurie.

— Mare plictiseală! Hai să plecăm.

Clatin din cap.

— Haide, se văicărește Ryan.

O urmăresc pe mama încuviințând din cap tot ce spune dr. Franklin. Mă aștept să se uite la mine – este evident că eu sunt subiectul conversației lor –, dar în loc de asta, mama privește pe lângă locul unde stau.

La Phoebe.

— I-ai văzut? zice Ryan și îmi arată familia lui Harold – doi tați, o soră mai mică și un frate mai mare.

Sunt atât de gălăgioși, încât par să acopere întregul foaier. Cu excepția lui Harold, desigur. El tace ca de obicei, chiar și alături de familia lui. Dar măcar zâmbește, iar asta e ceva. Surioara lui mai mică e din Haiti, iar fratele mai mare din Cambodgia. Sunt printre puținii oameni vii despre care Harold se obosește vreodată să pomenească.

— Parcă sunt o vitrină a diversității, zice Ryan, fără să-i pese dacă îl aude cineva.

Surioara lui Harold poartă o rochie de vară galben neon și are părul împletit în două codițe ridicate în sus. Sare și țopăie de parcă n-ar fi mâncat în viața ei decât zahăr.

— Par o familie drăguță, zic eu.

Văd chipul lui Harold însuflețindu-se de bucurie într-un fel cum nu l-am mai văzut niciodată.

— Par o adunătură de ciudați.

Tare mi-ar plăcea să-i spun lui Ryan să se care, dar mama tocmai se apropie de noi. Nu... de fapt, se îndreaptă către sora mea. O conduce pe Phoebe până la doctor, spunându-i ceva cu glas scăzut. Phoebe dă din cap că nu, dar au ajuns deja în fața doctorului Franklin, iar mama o înghiontește de la spate până când îi zâmbește politicos.

Ryan își îndeasă un hotdog în gură.

— Haide, eu plec, zice el.

Se întinde după mine, dar mă feresc. Vreau să știu ce-i spune doctorul lui Phoebe. Ea îi aruncă o privire plină de indignare și îmi dau seama că ar vrea să-i spună ceva, dar nu poate pentru că este mama de față. Oare despre ce vorbesc de s-a înfuriat așa?

Pe urmă, ochii lui Phoebe mă fulgeră pe mine. Aha. Deci despre mine vorbesc. Dar Phoebe se uită repede în altă parte și comportamentul i se schimbă cu desăvârșire, concentrându-se din nou asupra a ce-i spune doctorul. Din furioasă, devine vizibil... speriată?

De unde sunt, nu aud nimic; nu-mi dau seama despre ce vorbesc. Îmi concentrez privirea asupra doctorului cu atâta intensitate, încât restul lumii parcă dispare. Phoebe este fată deșteaptă, dar nu vreau să creadă minciunile pe care i le spune dr. Franklin.

Mă izbește un zgomot ca vuietul oceanului și impactul cu el mă face să mă clatin. Mă uit repede în jur – Ryan e tot lângă mine și mestecă foarte încet. Toată lumea din foaier se foiește încolo și încoace, dar abia dacă se mișcă. Văd cum flutură rochița galben neon a surioarei lui Harold, fetița se oprește în mijlocul unei țopăieli, cu picioarele desprinse de pământ, dar gravitația parcă nu are efect asupra ei,

pentru că aproape plutește, lăsându-se în jos milimetru cu milimetru.

— Hei? zic eu, dar zgomotul din jur a devenit aproape subsonic.

N-am oprit timpul, doar l-am încetinit și l-am făcut să se târască.

Asta e șansa mea. De data asta fluxul temporal lucrează în favoarea mea, ajutându-mă să mă apropii de dr. Franklin și de Phoebe fără să bage ei de seamă. Din perspectiva lor, probabil că mă mișc ca o pasăre colibri, abia vizibil, atunci când ocolesc cu încetinitorul corpurile persoanelor dintre sora mea și mine. Chiar și așa, încerc să evit direcția privirii lor, deplasându-mă iute printre umbrele de la marginea încăperii și înaintând în salturi scurte.

Când mă apropii destul, închid ochii și dau drumul timpului. Urechile mi se umplu de zgomot de parcă tot aerul din încăpere ar fi sorbit afară, dar lumea din jurul meu se poartă, se mișcă și vorbește normal. Ryan se uită în stânga și în dreapta, surprins de dispariția mea, dar ridică din umeri și se îndreaptă singur către scări.

— Știu că eu sunt aici, la Academia Berkshire, și că lucrez cu fratele tău, dar în astfel de situații... zice dr. Franklin cu glas scăzut. Nu-l ajut numai pe Bo. Îți stau la dispoziție și ție.

Phoebe ridică oarecum din umeri, răsucind iar și iar telefonul în mână.

— N-am nevoie de ajutor, zice ea.

— Nu-i ușor să trăiești alături de cineva care are nevoi speciale, așa ca fratele tău. Uneori te poți simți neglijat, zice dr. Franklin

Ei bine, asta este absolut neadevărat. Poate că am eu puteri, dar Phoebe este cea specială pentru părinții mei. Este fără discuție fetița tatei, cu note maxime pe linie și o listă de activități extrașcolare lungă de un kilometru. Phoebe și-a construit întreaga viață pentru ca toată lumea să o placă,

de la părinții noștri, până la profesorii din comisia de admitere la facultate. Nimic din ce fac eu nu se poate nici măcar compara cu perfecțiunea lui Phoebe.

— Am discutat cu mama ta și la telefon, iar ea ar vrea să stăm puțin de vorbă, continuă doctorul.

Phoebe își pune telefonul în buzunar.

— Nu prea știu despre ce am putea vorbi.

— Hai să mergem în biroul meu, zice dr. Franklin.

Se întoarce puțin, suficient cât să se uite la mine și să îmi dea de înțeles că știa că mă aflu acolo.

— Este un loc mai retras, adaugă el.

O ia ușor de cot și o conduce în sus pe scări, unde eu nu-i mai pot ajunge.

Capitolul 38

Phoebe

Dr. Franklin se așază în spatele biroului, cu fața luminată slab de monitorul calculatorului din fața lui.

— Phoebe, mama ta a vrut să stăm puțin de vorbă.

Se apleacă în față, își împreunează mâinile și își lipește degetele arătătoare de buze.

— Despre Bo?

Până și pe mine mă surprinde dușmănia din vocea mea. Sigur că vrea să vorbim despre Bo.

— Despre orice simți nevoia să vorbești.

Mă străduiesc să nu dau ochii peste cap. Nu știu cum rezistă Bo aici. Eu urăsc până și simpla idee de terapie. Ce-i cu oamenii ăștia care cred că pot rezolva orice problemă vorbind? Unele probleme sunt dincolo de cuvinte. Iar despre altele nu-i nevoie să vorbești deloc.

— Ce-ar fi să-mi spui câte ceva despre școală? îmi sugerează dr. Franklin.

Ridic din umeri.

— E școală.

— La ce te pricepi cel mai bine? Ești la liceu, nu? Te gândești deja la o facultate anume?

Mă străduiesc să zâmbesc. Detest că toată lumea mă întreabă asta.

— Nu-mi pasă unde mă duc, atâta vreme cât au un program bun de studii în străinătate.

— Aşadar, vrei să călătoreşti?

— Vreau să evadez.

Mă crispez imediat ce-mi ies vorbele din gură.

Slavă Domnului, dr. Franklin nu spune nimic despre asta. Trece la un subiect nou.

— În ce fel ţi se pare diferită şcoala acum, faţă de când mergea şi Bo la Liceul James Jefferson?

Ridic iar din umeri.

— Nu e chiar diferită. Aveam cursuri separate. Eram în ani diferiţi. Cei mai mulţi nici măcar nu ştiau că eram rude.

Timpul cel mai lung petrecut împreună era când mă ducea cu maşina la şcoală, în anul întâi – o condiţie ca să aibă propria lui maşină. După ce şi-a distrus maşina, iar eu mi-am luat permisul, n-am mai avut nici măcar legătura asta.

— Voi doi sunteţi foarte diferiţi, admite dr. Franklin. În anumite privinţe, însă, îmi păreţi destul de asemănători. Amândoi sunteţi foarte prudenţi, de exemplu.

Mă abţin să mă încrunt. Nu-mi place deloc că mama mi-a aranjat discuţia asta neplăcută şi aş vrea ca dr. Franklin să treacă direct la subiect, oricare ar fi el.

— Acasă cum stă treaba? insistă dr. Franklin. Lucrurile merg bine?

— Este mai linişte, recunosc eu.

Mai puţin atunci când nu mai este. Când tata scoate uşa de la camera lui Bo, de exemplu.

— Mai linişte?

— De când a plecat Bo.

Dr. Franklin intuieşte ocazia şi se apleacă spre mine.

— În ce fel?

Îmi feresc privirea de dr. Franklin. Mi-e mai uşor să vorbesc dacă mă uit pe deasupra lui, la draperiile grena cu bej de la ferestrele care dau spre ocean.

— Bo era mult mai furios înainte să vină încoace, zic eu. Nici nu știu dacă își dădea seama. Mie mi se părea că sunt două persoane în el; în majoritatea timpului era foarte calm, dar ajungea să meargă prost cel mai mic fleac și își pierdea controlul.

— Controlul este un subiect despre care vorbim foarte mult aici, la Berkshire, adaugă blând dr. Franklin, încercând să nu întrerupă fluxul povestirii mele.

— Da, păi, înainte nu-l avea deloc. Când eram mici, mi-a rupt mâna.

Nu-mi dau seama de ce mă gândesc atât de mult la momentul acela. Probabil că din cauza mesajului de la Bo.

Când eram mici, obișnuiam să ne prefacem că suntem pe Titanic. Era un joc prostesc, născut din obsesia mea pentru film după ce-l descoperisem în colecția mamei, dar pe Bo nu-l deranja să se joace cu mine fiindcă îi plăcea destinul inevitabil al navei. Ne foloseam de leagănul din fața casei. Mă urcam pe el, iar Bo mă împingea, prefăcându-se că leagănul era vaporul. Când săream, vaporul „se scufunda". A fost nostim, până când mi-am rupt brațul pentru că am aterizat aiurea. Zăceam pe jos, plângând și țipând după ajutor, dar Bo a rămas pur și simplu în picioare lângă mine, cu privirea lipsită de orice expresie, în timp ce leagănul se plimba gol înainte și înapoi. Nu trăda niciun fel de emoție. Parcă nici nu era acolo.

A fost prima oară când mi-am dat seama că ceva nu era în regulă cu el.

Dr. Franklin se îndreaptă de spate și mișcarea mă obligă să-mi întorc privirea de la fereastră asupra lui.

— N-am știut că te-a rănit, zice el.

— A fost un accident. Ne jucam la leagăn și m-a împins prea tare, iar eu am căzut aiurea.

— Nu cred că Bo vrea să-i facă rău cuiva.

Nu răspund nimic. Dr. Franklin bagă de seamă.

— Phoebe? zice el. Crezi că Bo i-ar face rău cuiva în mod intenționat?

Nu mă uit în ochii lui.

— Nu cred, acum nu.

— Dar înainte să vină la Academie?

Îmi încrucișez degetele.

— Atunci, poate.

Cum dr. Franklin nu spune nimic, cuvintele mele umplu tăcerea aproape fără voia lor.

— Adică, nu cred că ar fi devenit un ucigaș în serie sau ceva. Nici vorbă. Dar... îmi amintesc de primul lui an de liceu, când avea atâtea probleme să se adapteze. Erau niște nemernici la școală, pentru că mereu există niște nemernici la școală care se iau de tine dacă ești chiar și o idee diferit de ceilalți. Iar Bo era ceva mai mult decât numai o idee, știți?

Dr. Franklin încuviințează din cap.

— Eu eram...

Mă străduiesc să găsesc cuvintele potrivite.

— Eram foarte bucuroasă că tata nu ținea arme în casă pentru că așa insistase mama. Dar mă întrebam ce putea face când se ducea acasă la prietenul lui Lee, dacă nu cumva Lee avea pistol și poate că numai atât i-ar fi trebuit lui Bo ca să... înțelegeți.

— Crezi că Bo ar fi putut împușca pe cineva la școală? întrebă dr. Franklin, coborând puțin glasul.

— Nu! Nu! zic eu și scutur energic din cap. Asta ar fi presupus să-și facă un plan, să turbeze de mânie și... Bo nu este cu adevărat violent, adaug eu. Nu cred că ar fi în stare cu adevărat să facă ceva. Dar dacă i se ivea ocazia...

Înghit în sec, cu greutate.

— Nu știu. Adică, n-a făcut nimic... Dar mă gândesc că... poate că ar fi făcut. Poate. Iar dacă ar fi făcut vreodată ceva, probabil că n-ar fi fost cu intenție. Pur și simplu sunt momente în care nu este el însuși, spun oftând adânc. Cât

sunt de oribilă, cum să mă gândesc că fratele meu ar fi putut face așa ceva?

— Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru tine să trăiești cu frica asta, zice dr. Franklin.

Nu înțelege. Nu despre asta-i vorba. Bo nu este un om rău.

— E vorba numai despre faptul că putea... să treacă cu ușurință de la calm la furie și că uneori cele două sentimente se contopeau.

— Ce vrei să spui?

— Când calmul și furia deveneau un singur lucru pentru el, atunci era înspăimântător, zic eu. Când era în același timp foarte calm și rece, dar și copleșit de furie.

— S-a întâmplat des?

Stiloul doctorului scârțâie pe notesul din fața lui. Aș vrea să nu fi spus nimic. Bo este altfel acum; Academia Berkshire l-a ajutat să devină altfel. Era atât de furios numai pentru că vedea lumea într-un mod atât de diferit. Majoritatea oamenilor văd lumea în alb și negru, chiar dacă susțin că nu-i așa. Îți place cineva sau nu-ți place; ești de acord cu o opinie sau nu ești de acord. Bo n-a fost niciodată așa, niciodată. A văzut întotdeauna lucrurile dintr-o perspectivă diferită, ca un artist care observă conturul, culoarea și umbra unui obiect, dar care nu vede niciodată obiectul în sine. Așa se uita Bo la lume. Ca la o șansă, nu ca la un târg încheiat. Se înfuria atunci când lucrurile nu puteau fi schimbate, când oamenii nu voiau să se schimbe, chiar dacă ar fi putut.

De aceea se încontra atât de des cu tata. Tata este o forță de neclintit. El merge într-o singură direcție, drept înainte. Nu știe să se descurce cu un copil care nu procedează la fel, care vede atât de multe căi diferite, dintre care unele ocolesc sau duc înapoi. Care nu acceptă ideea că lucrurile sunt așa cum sunt.

Lui Bo nu i-a plăcut niciodată cu adevărat la școală – cel puțin nu până la Academia Berkshire –, și de obicei din cauza asta se certa cu tata. Bo stătea în pat cât mai mult cu putință, până când tata începea să-l scoale aruncând pe el apă de la gheață, ceea ce se termina întotdeauna cu urlete.

— Nu înțeleg ce rost are, striga Bo la el, măturând cu palma cuburile de gheață de pe pat.

— Rostul este să obții o diplomă, mârâia tata. Și pe urmă să te duci la facultate. Și să-ți iei o slujbă.

Spunea lucrurile astea de parcă erau cât se poate de evidente, la fel ca doi și cu doi fac patru.

— Dar eu nu vreau așa ceva! protesta Bo.

Iar tata nu-l credea în ruptul capului. De parcă să nu-și dorească diplomă-facultate-serviciu echivala cu să nu vrea să mănânce, să nu vrea să respire, să nu vrea să trăiască.

— Bunica îl înțelegea pe Bo, zic eu, fără să vreau de fapt să vorbesc cu voce tare.

Dar cum cuvintele plutesc acum în aer între noi, continui să povestesc:

— Bunica îl înțelegea pe Bo mai bine ca oricine. Reușea întotdeauna să-l liniștească.

Îmi aleg vorbele cu grijă, să nu se înțeleagă din ele cât eram de invidioasă.

Oamenii mari mint. Mint că își iubesc copiii la fel de mult. Niciodată nu e adevărat. Își iubesc copiii diferit, iar diferențele sunt atât de mari, încât nici vorbă de egalitate. Părinții mei, de exemplu, mă iubesc pe mine pentru că sunt ascultătoare. Mă iubesc pentru rezultatele la învățătură, pentru ambiție și pentru ce aș putea face și ce aș putea deveni în viitor. Pe Bo îl iubesc pentru cine este acum, pentru momentele de liniște, de calm; se agață de ele, neștiind dacă vor dura.

Bunica îl iubea pe Bo în mod absolut și complet. Îl accepta în întregime, dar eu am ajuns să nu am încredere în

dragostea ei necondiționată. Pentru că pe mine nu m-a iubit niciodată în felul acela. Pe mine mă iubea din cauză că nu i-am dat niciodată motive să nu mă iubească. Eu eram copilul cuminte și bine-crescut, care se purta respectuos și binevoitor, dar eram cât se poate de conștientă că atitudinea bunicii față de mine se baza exact pe purtarea mea. Bo, pe de altă parte, putea să facă orice și să fie oricum, iar bunica îl iubea exact la fel.

Poate chiar mai mult.

— Problemele lui Bo s-au agravat după moartea ei, spun. Așa a ajuns aici.

— Bo a povestit de câteva ori despre bunica lui. Îi consideră casa „refugiul lui".

Așa și era. Mie nu mi-a plăcut niciodată să mă duc la bunica. Era o casă veche, întunecoasă și mirosea a fum stătut de țigară. Dar Bo o adora.

— Mulțumesc, spune dr. Franklin. Mi-ai fost de mare ajutor. Bo a avut niște probleme în ultimul timp și ne străduim să creăm cumva o legătură cu el. Credeam că i-am câștigat încrederea, dar pare să se închidă în el față de mine din ce în ce mai mult.

Ridic dintr-o sprânceană. Nu mi se pare că dacă mă pun pe mine să-l torn l-ar putea face pe Bo să aibă mai multă încredere în doctor, dar nu eu sunt specialistul aici.

— Vreau să știi, de asemenea, că sunt oricând și la dispoziția ta, adaugă dr. Franklin.

Îmi împinge o carte de vizită peste birou.

— Poți vorbi cu mine ori de câte ori vrei.

— Eu nu sunt ca Bo, zic fără să stau pe gânduri. Nu am aceeași problemă ca el.

Dr. Franklin ezită.

— O am? îl întreb. E genetică sau ceva? Există posibilitatea ca și eu să...

— Nu, nu, n-am vrut să insinuez asta, zice repede dr. Franklin. Există o predispoziție familială pentru astfel de

lucruri, dar nu-i ceva obligatoriu. Am stat de vorbă cu mama ta și nu putem confirma că toate rudele voastre au probleme asemănătoare cu ale lui Bo.

— Dar este posibil.

— Este... posibil, admite el.

Mă foiesc pe scaun. N-am avut niciodată simptome ca ale lui Bo, poate că nu mă paște niciun pericol. Sau poate că în mine se ascund același fel de înzestrări și de blesteme, chiar în clipa asta, încolăcite ca un șarpe iarna, gata să iasă la iveală. Dacă nu eu, atunci poate copiii mei vor fi ca Bo, vor sări de la o stare la alta, din când în când, lăsându-mă în urma lor la fel cum a făcut Bo.

Mi-am construit un colț de paradis în normalitate, dar sunt teribil de singură în el.

Capitolul 39

— Trebuie să vorbim, îmi șoptește Ryan.

Răsuflarea îi miroase a mușțar.

— Tocmai i-am auzit pe unii membri ai personalului vorbind despre niște „scrisori oficiale" care le vor fi trimise familiilor noastre în vacanța de primăvară.

Ziua Familiei este lipită de vacanța de primăvară – de fapt, majoritatea părinților își iau copiii acasă, după prânz. Deși microbuzul nu-l va duce pe Ryan la aeroport decât mâine dimineață, văd că și-a făcut deja bagajele și că îl așteaptă lângă ușa camerei lui.

— Și? întreb eu, fără să-mi iau ochii de la scara care duce spre biroul doctorului, unde e Phoebe.

— Și scrisorile oficiale înseamnă belele oficiale. Măscăricii guvernamentali se pregătesc să plece; în scrisori se află probabil verdictul lor despre toată prostia asta.

Cum nu-i răspund, Ryan adaugă:

— Mă tem că au de gând să închidă școală. N-ai băgat de seamă cum se poartă profesorii?

Mă uit cum se schimbă rapid vremea de dincolo de fereastre – de la un vânt ca de uragan se trece la o zi însorită, apoi la fulguieli. Închid strâns pleoapele, iar când mă uit din nou, nu mai văd decât un cer mohorât și cenușiu.

— Berkshire nu se poate închide, zic eu în șoaptă. Am nevoie de locul ăsta mai mult decât oricând.

— Exact, tâmpitule! Dacă se închide, eu ajung la școala militară, iar de tine cine știe ce se alege. Mie chiar îmi place locul ăsta. N-am de gând să-i las să strice totul numai pentru ce s-a întâmplat cu Sofia.

— Știu, zic eu, acordându-i acum toată atenția. Dacă aș putea s-o salvez, ar fi nevoiți să plece.

— Păi, asta n-o să se întâmple, zice Ryan cu gândul aiurea, pe un ton care arată că nu mă ia în serios.

— Ce vrei să spui? îl întreb, trăgând adânc aer în piept.

Ceva din vocea mea îl face pe Ryan să se oprească, iar când se întoarce din nou spre mine, observ în ochii lui ceva greu de recunoscut. Să fie frică?

— Scuze, frate, adică sigur că o poți salva, numai că...

Nu-și găsește cuvintele. Dau drumul aerului din piept.

— Lasă, frate, am priceput. Puterile mele sunt date peste cap. Mă gândeam numai... Mă gândeam că poate te-au afectat oficialii și pe tine. Toată lumea e complet altfel de când au venit ei.

Ryan zâmbește malițios.

— Nu mă afectează ei pe mine, zice el. Dețin pe deplin controlul.

Se întoarce iar, cu ochii ațintiți asupra unui grup de profesori adunați lângă ușă, care și-au apropiat capetele și vorbesc în șoaptă.

— Ce controlezi tu pe deplin?

Gwen se apropie de noi, vorbind mai încet decât de obicei. Își face loc lângă mine, împingându-mă cu tot corpul ca să mă silească să mă mai apropii cu un pas de Ryan.

— Despre ce vorbiți? întreabă ea agresiv.

— Despre nimic. Cară-te!

Ryan flutură din mână, făcându-i semn să plece.

Gwen se întoarce spre mine.

— Te simți bine, Bo? zice ea cu glas mai blând.

— Sigur că da, răspund.

— Ce-ți tot spune Ryan?

— Nimic.

Se încruntă și mai tare. Peste umărul ei, îl văd pe Ryan înfuriindu-se. Lui nu i-a plăcut niciodată Gwen, iar felul în care l-a întrerupt... Ryan nu-i un tip foarte răbdător.

— Uite, Gwen, zic eu și o trag într-o parte. Totul va fi bine. Știu că Ryan nu-i tocmai preferatul tău, dar acum trebuie să colaborez cu el...

— De ce?

Vocea ei îmi retează cuvintele ca un cuțit.

— De ce trebuie să colaborezi cu ticălosul ăla? Știi că se folosește de tine, da? Nu-mi dau seama cum și de ce, dar Ryan numai asta face – se folosește de oameni.

— Nu-i prea frumos din partea ta, zice Ryan.

Vorbește lenevos, aproape plictisit, dar asta nu reușește să ascundă furia care i se citește în ochi.

— Păi, ăsta-i adevărul, i-o retează Gwen, fără să-și bată capul să se întoarcă și să se uite atent la el. Bo, indiferent în ce încearcă să te amestece...

— Gwen, e în regulă, zic eu, încercând s-o împac.

Unii dintre profesorii de lângă ușă se uită spre noi.

— Uite, știu că nu înțelegi ce se întâmplă. Nu-i vina ta. Oficialii...

— Doamne, nu-mi spune iar că e nu știu ce conspirație împotriva ta! zice Gwen cu voce tot mai disperată. Oficialii nu fac decât să cerceteze moartea Sofiei.

— Și încearcă să închidă școala, mârâie Ryan.

— Poate chiar ar trebui să fie închisă!

Profesorii de lângă ușă se uită la Gwen. Este Ziua Familiei. Ne vede lumea. Gwen dă din cap liniștitor spre profesori, ca să nu încerce să ne despartă, și continuă pe un ton mai scăzut.

— Dacă doctorul ar fi înțeles mai bine ce se întâmplă, dacă ar fi fost mai dispus să ne dea medicamente, poate că Sofia n-ar fi murit.

Gwen n-are cum să înțeleagă. Este prea afectată de iluzia oficialilor.

— Nu-ți face probleme, îi spun eu. Știu că nu înțelegi, dar rezolvăm noi lucrurile.

— Ba n-o să le rezolvați, zice Gwen tăios. Iar școala se va închide oricum.

— Nu voi permite așa ceva, zice Ryan pe un ton scăzut și fioros.

În spatele lui, un tablou de la deschiderea Academiei Berkshire tremură pe perete. Ryan nu-și poate controla puterile telechinetice, atunci când se enervează.

— Treaba ta.

Gwen îl fulgeră cu privirea, iar când se întoarce spre mine, compasiunea pe care i-am văzut-o mai devreme în ochi a dispărut, înlocuită de furie și de nerăbdare.

— Eu am încercat. N-ai cum s-o scoți la capăt.

Gwen pleacă vijelios și se duce spre mama ei. Chiar dacă și-a uitat puterile, eu tot o văd împrăștiind scântei din pumnii încleștați.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, zice Ryan, este să ne asigurăm că toate înregistrările au fost distruse. În caz că Gwen are dreptate și școala este categoric condamnată, măcar să știm că n-o să ne trimită într-un loc mai rău.

Observ o mișcare în vârful scărilor. Ridic capul așteptându-mă s-o văd pe Phoebe, dar în locul ei, din capătul palierului se uită la mine printre șuvițele de păr căzute pe față un băiat ud leoarcă.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Ryan.

Nu bag în seamă protestele lui și mă strecor în sus pe scări spre înecatul Carlos Estrada. Mă mișc încet, ca și cum m-aș apropia de un cerb în pădure.

— Salut, șoptesc.

Carlos Estrada nu se mișcă, dar întoarce spre mine ochii tiviți cu roșu.

— De ce... De ce te afli aici? De ce te văd?

Carlos deschide gura. Din ea curge apă și se aude un zgomot gâlgâit.

— Știi unde... Poți vorbi cu Sofia? îl întreb.

Și atunci dispare.

— Cu cine vorbești? mă întreabă în șoaptă o voce de pe treapta de sus.

Mă întorc. Ryan m-a urmărit și mă privește de parcă aș fi nebun, dar lângă el e Harold, care pare doar curios.

Mă duc imediat la Harold. Cu nimeni n-aș dori să vorbesc acum mai mult.

— Deci tu nu l-ai văzut pe...?

Întorc capul spre locul gol de pe palier unde șiroia mai devreme apa pe covor de pe Carlos Estrada.

Harold clatină din cap. Nu l-a văzut.

Înseamnă că eu nu văd fantome – deși Carlos Estrada este în mod sigur mort. Nu, eu văd oameni din trecut. Îl văd pe Carlos Estrada chiar în clipa dinaintea morții, în timp ce i se umpleau plămânii cu apă. Dacă ar fi fost salvat, dacă cineva l-ar fi observat la timp, l-ar fi tras afară, i-ar fi acordat primul ajutor și i-ar fi salvat viața, Carlos Estrada ar fi bolborosit oare o poveste imposibilă despre cum a înghițit apă și pe urmă a ajuns pe holul somptuos al unei superbe Academii, alături de un băiat care îi vorbea și îl întreba despre Sofia?

Oare dacă îl apuc zdravăn pe Carlos data viitoare când îl mai văd, voi fi tras în prezentul lui, la aniversarea aceea de cincisprezece ani la care a participat Sofia, sub apă, dar în același moment din timp ca și ea? Oare aș putea țâșni la suprafață ca s-o surprind pe versiunea de cincisprezece ani a prietenei mele? Am de gând să încerc. Data viitoare când îl mai văd, voi încerca.

Îmi scapă de pe buze un chicotit de ușurare. Nu contează deloc. Ce contează este că eu nu văd spirite, nu cum vede Harold.

Asta înseamnă, desigur, că în loc să înnebunesc sau să fiu bântuit, mă aflu într-o lume unde fluxul temporal se destramă în jurul meu, și este posibil ca întreg continuumul spațiu-timp să se facă țăndări la picioarele mele ca un obiect de sticlă, dar mai înseamnă și că dacă zdrobesc timpul ca să trec prin el, o voi vedea pe Sofia, iar pentru mine asta e destul.

— Mulțumesc, îi spun lui Harold.

Mă întorc pe călcâie și mă duc spre dormitoare. Vreau să încerc din nou să controlez fluxul timpului. Doctorul spune mereu că emoțiile sunt cele care ne fac să pierdem controlul asupra puterilor noastre și sper acum că numai îndoielile mi-au afectat abilitatea de a călători în timp. Cu cât m-am întrebat mai mult dacă aș putea-o salva pe Sofia, cu atât a devenit fluxul temporal mai inconstant. Intenția contează. Poate că și încrederea contează.

Ușa de la biroul doctorului Franklin se deschide chiar când trec pe lângă ea, iar Phoebe se izbește practic de mine.

— Bo! exclamă doctorul surprins. N-am știut că erai aici!

Mă uit la el și la Phoebe, care o pornește repede în jos pe scări, spre părinții noștri, fără să mă privească în ochi. Ce-a fost asta? Ce i-a spus doctorul? Ce i-a spus ea lui?

— Vino la mine în birou, zice dr. Franklin, ținând ușa deschisă.

Capitolul 40

Mă întreabă ce mai fac.

Mint și îi spun că totul merge bine. Nu pomenesc despre dezordinea din fluxul temporal. Nu-i mărturisesc că l-am văzut pe Carlos Estrada și nu-i pomenesc despre nimeni din trecut.

N-o pomenesc nici măcar pe Sofia.

Aduc însă vorba despre Phoebe.

— Ce-ați vorbit cu ea?

— Am întrebat-o ce mai face. Crede că te simți mai bine aici decât acasă. Este adevărat?

Era. Înainte să se fi întâmplat toate mizeriile astea.

— Mi-a spus că și-a rupt o mână când era mică. Tu îți aduci aminte?

Mi se pare ciudat că a adus vorba despre asta.

— Și ce v-a spus? îl întreb eu.

— A zis că a fost un accident.

Deci nu m-a turnat că puteam călători în trecut încă de când eram mic. Măcar Phoebe știe să-mi păstreze secretele.

— Despre ce altceva ați mai vorbit?

— Mama ta a vrut să stau de vorbă cu ea,

— De ce? ripostez eu agresiv. Ce-i în neregulă cu ea?

Mi se strânge inima și mă întreb ce mă îngrijorează mai mult: că ar putea fi ceva în neregulă cu ea, sau că m-ar putea

depăși și în treaba asta, că are și ea o putere, una mai mare ca a mea.

— Nu, nu, zice doctorul. Nici vorbă de așa ceva. Am vrut numai să mă asigur că se simte bine. E foarte stresată.

— Stresată? Phoebe?

— Există diferite feluri de stres, Bo, zice doctorul, cu voce împăciuitoare și enervantă. Tu te confrunți cu problemele tale, dar asta nu înseamnă că Phoebe nu le are pe ale ei.

Să aleagă la ce facultate se duce și să se întrebe dacă va lua sau nu o notă maximă, ăsta-i stresul prin care trece Phoebe. Nu e nevoită să-și bată capul dacă puterea pe care o are nu cumva o s-o înnebunească sau dacă își poate salva prietena de la moartea care o pândește în trecut în timp ce trebuie să-i salveze în prezent și pe toți cei de la școală.

Stres. Bine.

Dr. Franklin îmi spune ce mândru este de mine și cât de bine mi-am controlat stările de spirit în ultima vreme. Dacă ar ști că fluxul temporal are fisuri peste tot, mă îndoiesc că ar mai fi de aceeași părere. Dar îmi reamintesc că acesta nu-i doctorul pe care îl cunosc. Este cel aflat sub influența oficialilor.

Îmi vorbește despre medicamentele pe care vrea să le iau în timpul vacanței de primăvară.

— Am discutat despre asta și cu părinții tăi, desigur.

Asta s-ar putea dovedi o problemă. Indiferent ce i-a spus doctorul tatei, l-a făcut să înceapă deja să nu aibă încredere în mine. Dacă o să-i mai îndese și mamei în mână un pumn de pastile, sunt sigur că ea va încerca să mă facă să le înghit.

Știu că asta este lucrătura oficialilor. Nu-mi pot modifica percepția asupra realității, așa că încearcă o tactică diferită – să mă drogheze până mă supun. Ar trebui să-l avertizez pe Ryan că s-ar putea să încerce să-l drogheze și pe el.

— Când te vei întoarce, continuă doctorul, dr. Rivers și domnul Minh vor fi deja plecați. Au terminat ancheta referitoare la moartea Sofiei și la practicile din școala noastră.

— Plecați? repet eu.

Dr. Franklin încuviințează.

— Pleacă pur și simplu? îl întreb, încă nevenindu-mi să cred.

Au control deplin asupra școlii. De ce să plece pur și simplu?

— Și-au terminat treaba. Vor trimite un raport consiliului școlar și pe baza lui activitatea Academiei ar putea suferi modificări, dar una peste alta au terminat.

Vocea doctorului este puțin tristă. Dincolo de fereastra biroului, o corabie ca pe vremuri se leagănă pe valurile oceanului. Când clipesc, dispare.

La fel și eu.

Am fost tras înapoi în alt timp. Ferestrele sunt acoperite de gheață și de zăpadă, iar radiatorul bâzâie într-un colț. În biroul doctorului nu mai este nimeni altcineva. Mă ridic de pe scaunul albastru de plastic și mă întorc încet, căutând un indiciu. Ușa începe să se deschidă, iar eu sar în spatele dulapului în care își ține doctorul fișele.

În birou intră dr. Franklin, dar este doctorul dintr-un moment din trecut. Nu știu sigur de când. Nu de prea multă vreme în urmă.

Se duce imediat și se așază la birou. Eu rămân nemișcat. Cum de nu m-a văzut? Nu sunt prea bine ascuns.

Se aude un ciocănit la ușă – unul discret, șovăielnic.

— Intră, zice doctorul, iar ușa se deschide puțin mai mult.

Intră Sofia.

Se uită direct spre mine.

Dar este limpede că nu mă vede. Nu mă vede niciunul dintre ei. Aș putea la fel de bine să fiu invizibil.

„Asta n-are niciun sens", mă gândesc. Pot călători prin timp, dar rămân totuși eu însumi. Am corp. Ar trebui să mă poată vedea.

— Hai să stăm de vorbă, zice doctorul cu blândețe.

Sofia se joacă cu medalionul de la gât – un delfin prins cu un lănțișor de argint.

— Ce s-a întâmplat? zice dr. Franklin, pentru că Sofia nu scoate nicio vorbă. Poți să-mi spui?

Sofia nu zice nimic. Nu ridică din umeri și nici nu-l respinge pe doctor; rămâne pur și simplu nemișcată și tăcută.

Mă apropii și mă uit la ea, mă uit la ea insistent. Sofia se pricepea foarte bine să treacă neobservată chiar și atunci când nu era invizibilă. Dar acum mă uit și îi văd cearcănele negre de sub ochi. Văd că are buzele crăpate și uscate. Văd că nu-i strălucește pielea ca de obicei.

Observ felul în care stă pe marginea scaunului, felul rugător în care se uită la doctor, implorându-l să vadă că ceva nu-i în regulă cu ea. Sperând ca el să poată înțelege. Să o poată ajuta.

— Trebuie să vorbești cu mine, zice dr. Franklin, cu o nuanță disperată în glas. Vreau să te ajut, dar nu pot s-o fac fără tine.

Mă așez lângă Sofia, pe același scaun pe care stăteam înainte să alunec în trecut. Niciunul dintre ei nu-mi observă prezența.

Doctorul o așteaptă îndelung pe Sofia să vorbească, dar ea rămâne tăcută.

— Îmi pare rău, șoptesc eu, deși știu că Sofia nu mă poate vedea. Nu mi-am dat seama.

Nu-mi dau seama nici acum. Știu numai că ceva nu este în regulă, ceva important, ceva ce n-am văzut la timp. A avut nevoie de mine, iar eu n-am înțeles.

— Totul este bine acum, îi spune Sofia doctorului cu voce blândă, care păstrează încă o undă de hotărâre ca de oțel.

Vorbește ca și cum ar fi luat o decizie.

Pe urmă se întoarce și se uită la mine. Irișii ochilor ei sunt invizibili. Întotdeauna dispar primii.

— Trebuie să te trezești, zice ea, privindu-mă fix.

— Mă poţi vedea? o întreb. Ce se întâmplă? De ce nu poate dr. Franklin să mă vadă? Şi ce vrei să spui?

— *Trezeşte-te!* strigă ea, iar cuvântul se transformă într-un ţipăt.

Sar împleticindu-mă de pe scaun.

— Bo? zice doctorul.

M-am întors în prezent.

— S-a întâmplat ceva?

Mă uit la scaunul gol de lângă mine.

— Nu, zic eu încet. Nu, totul e în regulă acum.

Capitolul 41

Stau turcește pe pământul nisipos și rece din fața ruinelor hornului de la marginea mlaștinii. Sunt atât de nemișcat, încât cine m-ar vedea ar crede că meditez.

Dar nu meditez. Aștept.

Mă uit țintă la fluxul temporal, concentrându-mă asupra zonelor cu fisuri din jurul meu. Nu toate momentele și toate locurile au legătură cu insula, dar majoritatea da. Triburile de nativi americani pe care le zăresc seamănă cu cele care au trăit aici înaintea venirii primilor coloniști europeni, iar pelerinii pe care îi văd ar putea fi din orice colonie, dar par să locuiască în vecinătate. Copiii din tabăra pentru bolnavi sunt categoric de pe-aici.

Durează o vreme până înțeleg că oamenii care par a fi din locuri diferite – oameni precum Carlos Estrada, sau familia mexicană care vorbește spaniolă repede, sau un grup de fete de cincisprezece ani, în rochii vaporoase, care chicotesc – au cu toții legătură cu Sofia cea din trecut.

Toate fisurile în timp au în centrul lor fie insula, fie pe Sofia. Sunt cumva conectate între ele. Dacă mi-aș da seama care este elementul care le leagă, poate că aș reuși să înțeleg cum să opresc scurgerile de timp, cum să controlez fluxul temporal și cum s-o salvez pe Sofia.

Așa că aștept, mă uit și încerc să leg cumva laolaltă toate crâmpeiele diferite de timp care se învolburează în acest loc și în jurul lui.

Încerc să uit cum au devenit invizibili ochii Sofiei atunci când a strigat la mine.

Stau absolut nemișcat, în timp ce fluxul timpului scârțâie și geme ca puntea unei corăbii de lemn. Întorc capul încet și văd cum dă buzna un grup de copii care aleargă și râd, în timp ce unul dintre ei flutură un băț lung, ornamentat colorat. Este ceva din trecutul Sofiei – o petrecere aniversară din copilărie sau ceva asemănător. Îmi trece prin minte să sar și să fug după ei în timpul lor, unde aș putea-o vedea pe Sofia când avea opt sau nouă ani. Poate că aș reuși s-o avertizez să se țină departe de băiatul care poate controla timpul.

Dar ar fi mult prea mică. Iar eu aș fi prea nepotrivit acolo.

În inima căminului ruinat izbucnește un foc. Flăcările se întind, creând și distrugând casa în același timp. Pot simți căldura lui pe piele, iar fumul mă orbește. Încep să tușesc și mă trag mai în spate, îndepărtându-mă de flăcări. Așa a fost distrusă casa în secolul al XVIII-lea. De data asta n-au alunecat oameni prin fluxul temporal, a alunecat toată blestemata de casă.

Apoi aud un țipăt.

— Sofia? îngaim eu, sufocat de fum.

Nu. Este imposibil. Sofia a fost trimisă în timp cu o sută de ani înainte să izbucnească incendiul. Nu se poate ca...

Pe urmă o văd. În a doua poveste a arderii casei. Strigă, bate cu mâinile în geamurile de sticlă. Este prizonieră înăuntru și arde de vie.

— SOFIA! urlu eu, năpustindu-mă spre casa în flăcări.

Casa dispare.

Zgomotul și fumul dispar și ele, lăsându-mă gâfâind și cu capul învârtindu-se.

„Era acolo."

Dar... cum?

Poate... poate că toate crăpăturile în timp au legătură cu Sofia și cu insula nu pentru că este ea prizonieră în secolul

al XVII-lea, în timpul proceselor vrăjitoarelor din Salem, ci pentru că Sofia cade și ea prin crăpăturile timpului și singura ei legătură cu realitatea este această insulă.

În timp ce stau și încerc să înțeleg ce se întâmplă, casa reapare. Nu miroase înțepător a ars; miroase a lemn proaspăt tăiat și a zugrăveală nouă. Treptele de piatră care duc spre ușa de la intrare cresc chiar sub tălpile mele, iar eu mă întorc încet cu spatele la casă.

O văd iarăși pe Sofia.

De data asta plânge. Încet, dar în hohote – umerii i se zguduie și îi clănțănesc dinții de frică.

Are în jurul gâtului o frânghie.

Patru bărbați – pe doi dintre ei i-am văzut mai demult călărind prin mlaștină – stau lângă ea. Are niște haine potrivite cu vremurile acelea; arată ca un pelerin, doar că are pielea prea închisă la culoare.

Mai este acolo încă o femeie, abia ieșită din adolescență, blondă cu ochi negri. O arată pe Sofia cu degetul și strigă:

— Vrăjitoare!

Femeia începe să se zbată de parcă ar avea o criză de epilepsie, dar mișcările ei sunt prea gândite, prea repetitive. Intră în acțiune bărbații de lângă Sofia. Unul se desparte de grup și se duce s-o liniștească pe fată. Ceilalți aruncă frânghia peste o creangă groasă a stejarului din apropiere, apoi o ridică pe Sofia tot mai sus, trăgându-i corpul cu ajutorul unui cal. Ea se agață din toate puterile de ștreangul din jurul gâtului, cu ochii mari și ieșiți din orbite.

— Opriți-vă! strig, alergând spre ei.

Dar înainte să pot interveni în vreun fel, dispar cu toții.

Mă răsucesc înnebunit în jur, uitându-mă după orice spărtură în timp s-ar nimeri la îndemână. Căminul este iarăși o ruină; din copacul de care o spânzurau pe Sofia n-a mai rămas decât un ciot. Mă prăbușesc în genunchi. Să fie ăsta iadul Sofiei? Să fie prinsă și omorâtă undeva departe în timp?

Aud râsete.

Mă ridic din nou, cu picioarele tăiate, dar mă străduiesc să mă îndrept spre locul de unde se aude zgomotul, spre tabăra părăsită pentru copii bolnavi.

Când ajung acolo, totul mi se pare... straniu. Clădirile sunt vechi și goale, părăsite ca de obicei. Dar sunt mai mult de zece copii în halate, care arată ca în anii '70. Unii dintre ei sunt bolnavi în mod evident, stau în cărucioare cu rotile, poartă proteze sau căști, dar alții nu. Doi se stropesc cu apă în piscină. Sau... Mă uit mai bine și rămân cu gura căscată. Piscina e secată și plină de buruieni crescute pe fund. Dar cei doi copii stau la marginea mai puțin adâncă, râzând și dând din mâini ca și cum ar fi plină de apă. Unul dintre ei sare pe spate, iar eu aproape țip, așteptându-mă să-și facă zob capul de cimentul crăpat, dar rămâne plutind într-o apă pe care el o simte, iar eu n-o pot vedea.

Alți doi copii se joacă în apropiere aruncându-și mingea. Pot vedea mingea imediat ce atinge mâna unuia dintre ei, dar cum începe să zboare prin aer, devine invizibilă din nou.

— Unde-i Sofia? murmur eu, uitându-mă.

În cele două viziuni de mai înainte era și ea. Avea nevoie de mine. Trebuie să aibă nevoie de mine și de data asta. Trebuie să fie în această tabără.

Alerg spre clădiri, dau ușile în lături și mă uit înăuntru. Sunt goale, părăsite, în paragină. Printre scândurile strâmbe ale pereților pătrunde lumina soarelui, dând la iveală într-un colț rahat de șobolani și un gândac mort. Dar afară aud în continuare zgomot de oameni care râd și vorbesc, care forfotesc și umblă prin clădiri, inclusiv prin cele din care eu tocmai am plecat.

Mă cutremur.

Dar Sofia nu este nicăieri.

Mă întorc în centrul taberei. Singurele persoane pe care le văd sunt copiii care se joacă. Niciun adult, niciun supra-

veghetor sau cine ar trebui să se mai afle aici. Prind de umăr copilul cel mai apropiat, o fetiță cu sindrom Dawn.

— O cunoști pe Sofia? îi strig.

Începe să plângă. Peste tot în jurul meu, tabăra prinde să devină din ce în ce mai prezentă. Piscina se umple de apă, iarba înverzește, clădirile sunt mai noi. În fundal apare mai multă lume, inclusiv câțiva adulți care se îndreaptă spre mine. Când am atins fetița, m-a transportat în timpul ei.

O zgâlțâi disperat de umăr.

— Mă poți vedea? O cunoști pe Sofia?

Ea hohotește și mai tare.

— Bo?

Mă întorc și mă pomenesc imediat uitându-mă în ochii Sofiei. Înainte să apuc însă să-i spun ceva, ea îmi arată ceva în spatele meu și țipă:

— Fugi!

Mă răsucesc și...

Și sunt smuls de acolo. Nu de un om, ci de o forță. De timp.

Mă trezesc aruncat într-un loc pe care nu îl recunosc. Nu-i tabăra pentru copii bolnavi. Nu-i Berkshire. Nu-i hornul din secolul al XVII-lea... Nici măcar o casă. Nu-i decât insula goală, mlăștinoasă, răsunând de zgomotul valurilor care se izbesc de țărm. Mă bâzâie o muscă verde.

În iarba înaltă se aude un foșnet. Rămân complet nemișcat și un cerb tânăr se ivește cu botul ridicat în aer, adulmecând pericolul. Se întoarce și mă vede. Vreme de-o clipă ne uităm unul la altul, apoi el o rupe la fugă cu coada albă sus și trece săltat pe lângă mine.

Simt smucitura timpului mai întâi în buric și sunt tras înapoi o dată și pe urmă încă o dată, înainte să apuc s-o strig pe Sofia.

Mă trezesc iar în tabără, dar și mai în trecut, la deschidere, când era numai pentru copiii cu poliomielită. Pe urmă sunt la Berkshire chiar când se construia clădirea, apoi

sunt aruncat din nou într-un timp care ar putea fi în viitorul îndepărtat, pentru că din Academie n-a mai rămas decât fundația roasă din cărămizi, iar tabăra este complet ascunsă de copaci și de buruieni. Sunt smucit înainte și înapoi prin timp, aruncat peste tot pe insulă, martor la toate încarnările ei.

Ascunsă în fiecare moment este... Sofia.

Îi văd pe furate părul negru, îi aud șoaptele rugătoare sau țipetele smulse de pe buze. Uneori este invizibilă. Alteori o zăresc de departe: fugind de ceva necunoscut, ținută prizonieră de bărbați din alte vremuri, pășind tăcută în ocean de una singură, îngreunată de pietre. La un moment dat nu văd nimic altceva decât un mormânt proaspăt săpat pe care nu scrie niciun nume, dar știu că este al ei, De fiecare dată când o văd, *de fiecare dată*, n-o pot atinge și se află exact atât de departe de mine cât să n-o pot salva.

Încerc să invoc fluxul timpului. Încerc să găsesc firele care m-ar putea trage în propriul meu timp sau care măcar m-ar putea ancora în orice timp. Mă învârt iute, tot mai iute și simt că-mi pierd cumpătul. Insula și tot ce-i pe ea se topește și se amestecă, arborii și iarba și pământul și clădirile devin laolaltă doar o ceață verde-maronie. Dar chipurile pe care le văd în fiecare moment din timp sunt clare și distincte, nu se amestecă în acest vârtej, dar rămân necunoscute. Nici urmă de Sofia. Nici urmă de dr. Franklin, de Ryan, de Gwen sau de Harold. Nici măcar de oficialii guvernamentali.

Pe urmă zăresc cu coada ochiului o coadă care mi-e familiară. Mă întind orbește după ea, abia fiind în stare să apuc cu degetele părul fetei.

Părul surorii mele Phoebe.

Când deschid ochii data următoare, sunt în camera mea de acasă, de la părinți. Arată exact cum am lăsat-o ultima oară, cu un cearșaf în loc de ușă, cu agenda mea și cu stickul

USB pe birou. Încerc să găsesc totuși un indiciu cât timp a trecut de atunci sau cât timp urmează să mai treacă.

Perdeaua care ține loc de ușă este trasă într-o parte. În prag stă Phoebe, luminată de becul din hol.

— E timpul să te trezești, zice ea.

Capitolul 42

Cum am ajuns aici?

Părinții și sora mea se poartă de parcă ar fi normal să fiu acasă. Mama pregătește cina în fiecare seară și radiază când îmi pune în față o farfurie cu mușchiuleț de porc, cu kebab de vită sau ce rețetă a mai găsit pe Internet. Tata citește ziarul. Phoebe se uită la televizor și îmi aduce un castron cu popcorn ca și cum n-ar fi câtuși de puțin ciudat să mă aflu acolo.

Dar uneori... uneori uită că sunt aici. Când se uită direct la mine, mă văd și îmi acceptă prezența. Dar dacă mă strecor pe lângă pereți, în umbră, dacă le evit privirea, devin la fel de invizibil ca Sofia.

Nu cred că sunt aici cu adevărat. Sunt numai pe jumătate, devin real numai când își amintesc ei de existența mea.

Sau poate că sunt aici și ei își dau seama că ceva nu e în regulă. Familia mea se pricepe extraordinar de bine să ignore problemele, mai ales când problema sunt eu.

Sau poate că am căzut într-o realitate în care este ceva normal să exist uitat și fără puteri.

Tata intră într-o zi la mine în cameră – remarcabil de ușor, când n-ai decât să tragi o perdea – și îmi ia laptopul. Îl ia pur și simplu. Tocmai îl foloseam, iar el mi l-a ridicat pur și simplu din brațe și a plecat cu el. Nu sunt sigur dacă

asta s-a întâmplat sau nu în unul dintre acele momente când nu mă poate vedea.

Dar înainte să mi-l ia, am citit cât am putut de mult despre călătoria în timp. M-a captivat Teoria corzilor, din cauză, probabil, că fluxul timpului arată și pentru mine ca un șuvoi de fire. În Teoria corzilor, însă, ideea este că fiecare fir te conduce într-o realitate diferită.

Am încercat să invoc fluxul timpului.

Nu pot.

Poate că aici mă aflu acum, într-o realitate în care puterile mele nu funcționează. Sau poate că ultima experiență, când am zburat prin diferite timpuri cu atâta viteză, încât abia dacă puteam respira, mi-a făcut puterile să se oprească temporar.

Timpul, ca întotdeauna, o va dovedi.

Nu prea știu ce să fac aici. Casa asta – familia asta – nu mi se mai potrivesc. Nu-i ca atunci când ți-au rămas niște blugi scurți cu câteva degete; mai degrabă parcă mi-ar fi dat cineva o salopetă de bebeluș și m-ar fi pus să încerc s-o port.

Părinții mei tot găsesc motive să arunce câte o privire la mine în cameră. Tata zăbovește pe hol în spatele perdelei de la ușă, cu picioarele în direcția mea, iar uneori înaintează ca și cum ar vrea să intre. Mama găsește motive să intre de-a binelea: rufe de spălat, o gustare, ceva. Ea măcar ciocănește în perete înainte să tragă cearșaful deoparte, dar din moment ce n-au încredere în mine cât să-mi lase o clanță, nu văd ce diferență face ciocănitul acela.

Încerc mereu să mă întorc pe insulă și la Berkshire. Sau măcar înapoi în timp. De fapt, încerc să mă duc oriunde. Simt fluxul timpului ca pe o mâncărime pe sub piele, dar nu pot ajunge la el, indiferent cât de des încerc să-l invoc.

Dacă mi-am pierdut puterile pentru totdeauna?

Nu. Refuz să cred așa ceva. Să-mi pierd puterile înseamnă să o pierd pe Sofia.

Pentru totdeauna.
Iar eu nu pot trăi într-o lume fără ea.
Voi găsi o cale să ajung din nou la fluxul temporal.
Să ajung la ea.

* * *

Phoebe se poartă ciudat. În cea mai mare parte a timpului iese cu prietenele sau stă încuiată în camera ei, dar se petrece ceva cu ea.

Nu știu cum de nu-și dau seama părinții mei, dar când mă uit la Phoebe, este evident că ceva nu-i în regulă. O roade grija, ceva ce nu vrea să exprime în cuvinte – poate că nici nu poate. Se ascunde mereu în spatele unui zâmbet cu buze rujate cu roz intens, dar ascunde ceva...

Îmi amintește cum o rodea și pe Sofia ceva. La ea n-am băgat de seamă, dar la Phoebe observ.

Am încercat să vorbesc cu Phoebe, dar cuvintele au sunat aiurea, și a râs de mine și s-a întors la ea în cameră. Casa asta blestemată nu-i decât un șir de uși închise. În afară de a mea.

Poate că de asta m-a aruncat timpul aici. Poate că pe lângă tot ce merge prost în viața mea, mi se năruiește și căminul, dar familia mea nu face decât să zâmbească și să închidă ochii.

Capitolul 43

Phoebe

Bo merge ca un animal sălbatic, frecându-se de pereții casei.

Îl aud strecurându-se pe hol cu câteva clipe înainte să ne strige mama că e gata masa. Trec pe lângă el pe scări – se lipește de balustradă de parcă atingerea mea l-ar putea otrăvi și mă urmărește cum cobor, fără să se clintească până când n-am păsit eu de pe ultima treaptă.

Mama a aranjat masa cu tot harul ei de gospodină. În mijloc a așezat un buchet de hortensii albe și bleu, flancat pe fiecare parte de câte două lumânări neaprinse. Chiar înainte să ia mama florile de pe masă ca să facă loc puiului la cuptor, observ, totuși, că sunt artificiale. Scumpe, realiste, dar totuși false.

Oare nu înțelege că singurul scop pentru care există lumânările este să le aprinzi? Că florile sunt minunate tocmai pentru că în cele din urmă vor muri?

— Pui cu rozmarin! anunță mama, ca și cum ar fi un triumf.

— Arată bine.

Tata închide ziarul și îl netezește ca să stea drept.

Eu mă cufund în scaun, așteptând să fiu servită. Tata taie puiul, punând câte o bucată în farfuria fiecăruia.

Mama ne pasează o caserolă cu macaroane cu brânză la cuptor și un castron cu fasole verde presărată pe deasupra cu ceva roșu.

Bo stă în picioare în spatele scaunului lui. Mama se uită la el, deschide gura să spună ceva, dar pe urmă se retrage brusc de la masă și mormăie că mai bine am folosi lingura perforată pentru fasolea verde, în locul celei pe care a înfipt-o ea în castron. Bo se apleacă peste scaun și își umple farfuria fără nicio ceremonie. Nu trage lângă el castroanele sau platoul cu pui, pur și simplu se întinde spre ele peste masă. Imediat ce își pune tot ce voia, ia farfuria și se întoarce la el în cameră fără să scoată o vorbă.

Mama se întoarce din bucătărie și deschide gura ca să-l cheme pe Bo înapoi la masă.

— Lasă-l să plece, Martha, zice tata, întorcându-se la paginile de sport din ziar. E mai liniște așa.

Liniște. Casa asta este atât de plină de liniște încât este practic moartă.

Mama pare că se prăbușește pe scaun și ridică furculița fără tragere de inimă. Mănâncă în cerc – începe cu fasolea verde, trece la macaroanele cu brânză și abia pe urmă taie puiul în bucățele mici. Tata mănâncă absent, citind ziarul.

Eu ciopârțesc mâncarea și o plimb prin farfurie, dar rar bag ceva în gură.

— George, zice mama.

Tata ridică privirea.

— Suntem la cină.

Mama se uită cu înțeles la ziar. Tata îl împinge pe marginea mesei, spre locul unde în mod normal ar fi stat Bo, dar ochii îi rămân pe text.

Ne mestecăm cu toții mâncarea.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să apuc carcasa puiului de pe masă și s-o izbesc de podea. Platoul alb de porțelan s-ar face zob absolut superb, împrăștiind cioburi pe

toată dușumeaua și stropind cu grăsime de pui în toate direcțiile.

Mă întind după castronul cu macaroane cu brânză, deși n-am mâncat încă ce am în farfurie. Mă întreb ce-ar face tata dacă i-aș vărsa castronul în cap. Doar atât. Doar să îl întorc cu fundul în sus și să-i curgă macaroanele galbene și slinoase pe față, iar apoi să mă duc la mine în cameră ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cum s-a dus Bo.

Cum ar fi să fiu Bo? Să fiu deja distrusă, să nu mai aștepte nimeni nimic de la mine? Oricât de mult mi-ar veni să ard sufrageria din temelii, știu că n-o s-o fac. Niciodată. Părinții mei pot face față unui copil care umblă de parcă ar fi în transă, luând ce își dorește și pe urmă plecând fără o vorbă.

Dar n-ar suporta să fac și eu la fel.

Simt că puiul are gust de pământ. Nu l-am mai văzut niciodată pe Bo purtându-se în felul ăsta, ca și cum s-ar putea preface că este singur și ar acționa ca atare. Nu l-am mai văzut niciodată atât de dus, atât de închis în bula lui.

Sunt atât de dată peste cap! Sunt *atât* de dată peste cap, încât în momentul ăsta mă simt cumva invidioasă.

Eu nu am luxul de a-mi permite o cădere nervoasă. Bo este Bo. El poate face ce vrea, poate fi cine vrea. Eu, nu. Eu trebuie să fiu fiica cea bună. Eu trebuie să mă întorc acasă în fiecare seară. Eu trebuie să iau note bune, să arăt decent și să am obiective și ambiții în concordanță cu ale părinților mei.

Pentru că dacă eu cedez, cedează și ei.

Este o responsabilitate pe care înainte n-am mai simțit-o niciodată cu adevărat, sau cel puțin nu m-am gândit niciodată suficient la ea ca s-o conștientizez. Dar acțiunile lui Bo tocmai mi-au cimentat locul în familie. El poate pleca de la masă în timpul cinei.

Eu nu pot.

* * *

După ce o ajut pe mama să spele vasele înainte să le pună în mașina de spălat, mă întorc la mine în cameră. Perdeaua de pe ușa lui Bo e trasă într-o parte, așa că îl pot vedea cum stă în mijlocul patului, aproape ca și cum ar medita, cu picioarele încrucișate, cu capul plecat. Ține brațele întinse în față ca și cum ar încerca să apuce ceva, dar degetele nu întâlnesc decât aer.

— Hei.

Bo deschide ochii și pare cumva surprins că sunt acolo.

Îi iau farfuria murdară de pe marginea patului.

— Mama spală vasele, spun, ca scuză pentru că l-am întrerupt.

El face un semn indiferent din cap. Mă întorc să plec, dar pe urmă se foiește, iar eu mă opresc și mi se pare că jucăm amândoi un joc stângaci în care îl așteptăm pe celălalt să dea un semn.

— E totul în regulă? întreabă el în cele din urmă.

Îl privesc fix. „Totul în afară de tine", îmi vine să spun, dar știm amândoi că nu-i adevărat. Nu-i absolut deloc adevărat.

În loc de asta, încerc să zâmbesc.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, zic, și nu-mi îngădui să mă gândesc dacă spun sau nu adevărul.

Bo își mută privirea de la mine. Se vede clar că el nu simte același lucru.

— Ascultă, zic eu, mutând farfuria dintr-o mână în alta.

Vreau să-i spun... ceva. Discuția de acum câteva zile cu doctorul acela m-a făcut să mă gândesc o mulțime la trecut, la cum a fost când mi-am rupt mâna, de pildă. M-a făcut să mă întreb când au luat-o razna lucrurile. Iar asta m-a făcut să mă gândesc când au fost ca lumea.

— Mulțumesc, zic.

— Pentru ce?

Bo pare nedumerit.

— Pentru că... m-ai învățat să conduc.

Bo râde încetișor.

— Poftim? N-am făcut eu asta. Te-a învățat tata sau...

— Nu, zic eu cu voce liniștită, dar fermă. Tu m-ai învățat.

Când se uită la mine, e clar că tot nu înțelege.

— Am fost într-o excursie, ții minte? În Colorado. Iar tata a vrut „să ne scoată de pe potecile bătătorite", așa că ne-a dus cu mașina pe un drum cu serpentine, ceva de speriat. Nici măcar nu era șosea, doar un drum forestier. Mama nu voia să se uite pe geam și se ținea strâns de mânerul de deasupra ușii.

— A, da, zice Bo și pe chip îi apare un zâmbet.

Excursia aceea a fost ultima noastră vacanță împreună. Când eram copii, ne plăcea să mergem în excursii cu mașina și cu cortul, dar atunci eram deja amândoi la liceu și mi se părea mare bătaie de cap să trebuiască să împart încărcătorul electric al mașinii cu toată lumea și să sper că o să am semnal la telefon și în pădure.

— Iar pe urmă tata a oprit mașina și mi-a spus mie să trec la volan.

Încă îmi aduc aminte aerul rece și proaspăt și mirosul de vegetație pe care le-am simțit atunci când am schimbat locul în mașină cu tata. Aveam cincisprezece ani, așa că oficial nu era legal, dar probabil că nici drumul nu era oficial legal și nu se afla nimeni prin preajmă. Doar noi, munții și copacii. Mama avea emoții, dar pe mine ideea mă încânta – prima oară când treceam la volan. Numai că imediat ce m-am așezat pe scaunul șoferului, am luat-o razna de frică. N-am lăsat să se vadă, evident, dar mintea mea urla de spaimă.

— Mi-a fost teribil de frică, murmur eu. Pe o parte era prăpastie, iar pe cealaltă copaci. M-am gândit tot timpul: „Dacă o iau puțin mai la stânga sau mai la dreapta, fac mașina zob și ne omor pe toți. O să-mi omor întreaga familie."

Bo pufnește.

— Mergeai cu trei kilometri pe oră!

— Ba nu!
— Ba da! Te-aș fi depășit și mergând pe jos.
— În fine. Iar tata urla...
— Îți spunea să accelerezi...
— Și mama îmi spunea să frânez...
— Pentru că e o mâță sperioasă...
— Iar eu mergeam din gard în gard...
— Ascultă, abia dacă te mișcai...
— Și mai ții minte ce mi-ai spus?

Vreau să știe că momentul acela a fost cu adevărat important pentru mine. Mi-l amintesc teribil de intens. Mă aplecasem înainte, cu jumătate de corp îndoit deasupra volanului și încercam să văd drumul cât mai bine, uitându-mă chiorâș la pietrișul din fața botului mașinii. „Trebuie să te uiți mai departe", a spus Bo de pe bancheta din spate. „Nu poți să te uiți fix în fața mașinii." Și atunci, nu știu cum, pur și simplu am înțeles. Am priceput. Trebuia să mă concentrez mai la distanță; trebuia să văd încotro mergeam.

Dar Bo pur și simplu ridică din umeri. El nu-și amintește.

— În orice caz... Îți mulțumesc, îi spun, iar apoi ies din camera lui și pășesc fix în groapa din podea.

* * *

Duc farfuria lui Bo în bucătărie. Pe scară, în timp ce mă întorc la mine în cameră, primesc un mesaj de la Jenny. Trec din nou pe lângă camera lui Bo cu ochii în ecranul telefonului, nedorind să-i întâlnesc privirea și să mai conversăm a doua oară.

„Ce mai faci?" scrie Jenny.

„Nimic." Intru la mine în cameră și închid ușa. „E Bo acasă."

„Mereu te-am invidiat că ai un frate", scrie Jenny.

„LOL, nu pe ăsta."

„Nu, tu nu pricepi." Cuvintele apar rapid și furios la mine pe ecran. „Habar n-ai cât e de aiurea să fii singur la pă-

rinți. Era mult mai bine să fi avut și eu un frate sau o soră, ceva. Habar n-ai cât de bine îți este."

Închid telefonul și nu bag în seamă bâzâielile care mă anunță că primesc și alte mesaje. Jenny este cea care habar n-are. Adevărul este că o vrea ea un frate, dar nu-l vrea pe Bo. Pur și simplu nu înțelege. Adică, știu că m-a auzit plângându-mă de el, dar ea crede că-i ca în filme, când doi frați se ceartă, dar până la urmă se împacă și devin cei mai buni prieteni. Numai că asta-i o idee la fel de greșită ca aceea că ajunge să-ți scoți ochelarii și să te dai cu rimel ca să ajungi din ciudata clasei o bunăciune. Adevărul este că frații n-au uneori în comun decât sângele. Uneori știi pur și simplu că ideea de fratele-cel-mai-bun-prieten nu se poate aplica în familia ta.

Uneori stai noaptea până târziu și te gândești la lucruri care te fac să te simți ca un monstru fără inimă, care te fac să-ți dorești altceva și pe urmă să te simți bolnav de vină pentru că știi care ar fi prețul pentru acel „altceva".

Jenny nu vrea o astfel de viață. Este o mare diferență între a nu avea frați și a avea unul defect.

* * *

Peste o oră, ușa camerei mele se deschide fără nicio bătaie, iar eu sar din pat, gata să urlu la mama. Asta-i regula noastră nescrisă – eu sunt fiica pe care și-o doresc, dar ei mă lasă în pace.

Dar nu-i mama, e Bo. Îmi aruncă o privire și pe urmă se uită în altă parte, ferindu-se de ochii mei și lipindu-se de perete de parcă ar vrea să se strecoare pe după mobilă. Se duce la birou și scoate laptopul meu din priză, apoi îl ia sub braț.

— Puteai să mă întrebi! strig în urma lui.

Dar el iese din cameră ca și cum nici măcar nu m-ar fi auzit.

Capitolul 44

Uneori mă observă, alteori nu. Mă întreb dacă eu dispar și apar la loc, sau ei.

Sofia mi-a povestit odată că a găsit o agendă roșie printre lucrurile mamei ei, după ce a murit. Primele vreo douăzeci de pagini erau acoperite cu scrisul ei de mână ilizibil, dar restul erau goale.

Sofia stătuse acolo, în mijlocul camerei în care se refugia maică-sa atunci când tatăl ei bea prea mult, înconjurată de hainele și de parfumul ei, și citise totul.

Mama ei începuse să scrie în ziua în care făcuse un test de sarcină și își dăduse seama că urma să mai aibă un copil. Mai mult de jumătate dintre pagini erau despre speranțele și despre spaimele legate de Sofia, care creștea la ea în burtă. Își vărsase în acele pagini tot ce-i apăsa inima, mărturisind cu scrisul ei abia inteligibil dorința ca Sofia să fie tot fată și să crească mai puternică și mai curajoasă decât fusese mama ei vreodată.

Restul paginilor fuseseră scrise după nașterea Sofiei. Între o însemnare și alta începuse să treacă tot mai mult timp. Unele însemnări erau pline de furie – pe Sofia, pe tatăl ei, pe viața cu care se lupta maică-sa. Altele, însă, erau tare blânde. Acele însemnări fuseseră făcute cu creionul, abia vizibile pe hârtie, de parcă mama Sofiei ar fi fost foarte sigură

că zilele bune nu vor dura și își lăsa posibilitatea să șteargă urmele lor, dacă se dovedeau neadevărate.

Sofia îmi spusese că a plâns atunci când a găsit carnetul – a plâns prima oară după accident. Și că l-a strâns la piept, supărată nu din cauza celor scrise în el, ci din cauza paginilor rămase albe. Cea mai mare parte din carnet era goală. Deși mama începuse însemnările înainte de nașterea ei, faptul că o născuse apoi pe surioara mai mică, faptul că avea trei fete de crescut, faptul că trebuise să trăiască alături de tatăl Sofiei și tot ce-i mai scotea viața înainte o făcuseră să le abandoneze. Poate că uitase. Poate că nu mai avusese nimic de spus. În orice caz, paginile albe urmau să rămână albe pentru totdeauna.

Cum nu pot accesa fluxul timpului și sunt blocat în casă, stau și scriu într-un carnet vechi. Uneori, în loc să înșir idei despre cum aș putea face să revină totul la normal, scriu pur și simplu despre Sofia. Sau îi scriu Sofiei. Iar uneori paginile goale se holbează la mine și așteaptă, iar eu nu știu dacă vor rămâne albe pentru totdeauna sau vor deveni altceva.

Cuvintele mele le-ar da sens, dar există un înțeles și în spatele paginilor goale.

* * *

Am luat laptopul lui Pheebs. Dacă nu pot descifra trecutul cu ajutorul fluxului temporal, poate că măcar voi afla mai multe de pe stick-ul USB.

În cea mai mare parte, ședințele înregistrate sunt o combinație ciudată între ce știu că s-a întâmplat și lucruri care nu au niciun sens. Nu-i decât vorbărie. Vorbărie, vorbărie, vorbărie. Niciun fel de puteri.

Nu știu dacă oficialii au modificat înregistrările, dar cine a făcut-o, a lucrat grozav. Orice persoană din afară care le-ar vedea nu și-ar da seama câtuși de puțin că fiecare ședință cu doctorul era de fapt un curs în grup despre cum să ne

controlăm puterile. Focurile lui Gwen fie lipsesc, fie sunt produsul unor chibrituri sau ale unor brichete pe care doctorul sare imediat să le confişte. În loc să călătoresc prin timp, eu stau pur şi simplu şi mă uit în gol. Când Ryan îşi foloseşte puterile telepatice, arată pur şi simplu ca şi cum ar azvârli cu obiecte.

Iar Sofia este vizibilă mereu.

Cel mai mult mă uit la ea. Uneori amintirile mele se potrivesc cu ce văd pe ecran. Momentele din şedinţe în care devine invizibilă sunt modificate şi pare numai să rămână nemişcată şi retrasă, uneori cu chipul ascuns de păr.

Îmi place să cred că eram un elev bun. Am fost mereu atent în timpul şedinţelor cu doctorul şi mereu mi-am dorit să-mi pot controla puterile, să nu mai fie asta aşa o responsabilitate.

Dar acum mă uit la Sofia, în loc să mă uit la dr. Franklin. Caut acele momente care o determină să devină invizibilă. În şedinţele cu doctorul există clipe când parcă ar avea loc o explozie; Sofia tresare vizibil, apoi o cuprinde imobilitatea aceea ciudată, semn că în realitate devenea transparentă.

Se întâmplă atunci când dr. Franklin ne vorbeşte despre modul în care reacţionăm la lucrurile care ne liniştesc, despre cum primele instincte în clipele de frică sau de tensiune s-ar putea să nu fie cele mai nimerite. Se întâmplă atunci când Harold vorbeşte tare cu spiritele lui, într-un fel care dă şedinţa peste cap, iar doctorul este nevoit să-l conducă afară. Se întâmplă atunci când Ryan se aşază prea aproape de Sofia sau îi acordă prea multă atenţie.

Se întâmplă atunci când doctorul vorbeşte despre familie. Îi place să vorbească despre familie şi despre modul în care aceasta ne defineşte, iar Sofia devine invizibilă de fiecare dată.

Capitolul 45

Înregistrările se succed rapid, una după alta, începând și terminându-se brusc la începutul și sfârșitul fiecărei ședințe. Cu excepția uneia.

Mă îndrept de spate în pat. Îmi amintesc vag ziua aceea când Ryan încercase să-și întărească puterea telechinetică și pe cea de a controla mințile altora. Încă își dezvolta puterile – era deja mult mai bun la telechinezie, dar nu și la controlul minții. Îl văd pe Ryan pe ecran în plină criză de nervi, urlând la toată lumea, dar în viața reală, în clipa aceea își pierduse controlul asupra puterii lui. Noi stăteam acolo în timp ce el făcea un experiment și încerca să ne inducă o idee în minte. Inițial, doctorul propusese ceva inofensiv: să ne facă pe toți să ne gândim că vrem să mâncăm un măr. Doctorul chiar avea un coș cu mere și ne-am ridicat cu toții să luăm câte unul, chiar dacă abia luasem micul dejun. Dar în timp ce mâncam merele influențați de Ryan, gustul li s-a schimbat în amar. Ryan își pierduse controlul nu numai asupra minții lui, ci și asupra minților noastre.

Mă înec și acum, când mă gândesc la asta. Pentru mine, mărul s-a transformat în praf. Sofia a spus că al ei devenise lipicios și plin de viermi, moale de-i putea storci putreziciunea în mână. Iar Harold a văzut la mărul lui ceva ce l-a făcut să țipe și să-l arunce de-a curmezișul încăperii, aproape gata să spargă fereastra biroului.

După aceea a fost și mai rău. Nu mai simțeam doar mărul în capetele noastre, scârbos și deformat, simțeam toată mintea lui Ryan. Ni s-a strecurat în creiere întreaga lui mentalitate, preluând controlul asupra noastră, ștergându-ne gândurile și umplându-ne cu crâmpeie de amintiri pe care nu voiam să le vedem, lucruri pe care le trăise Ryan și pe care niciunul dintre noi nu le cunoștea: mama lui, actriță, care abia dacă își amintea cum îl chema pe copilul ei; tatăl lui, regizor, care o ura pe mama lui pentru că îl înșela și îi luase fiul. Un șir de bone, fiecare mai incompetentă decât cealaltă, mai puțin una de când avea el doisprezece ani și care îi făcuse rău în feluri pe care niciunul dintre noi nu și le-ar fi imaginat vreodată.

Era prea mult. Să ne avem pe noi înșine, dar și pe Ryan, să simțim tot ce simțea, el ne acoperea creierele ca un mucegai negru. La sfârșitul ședinței ne țineam toți de cap și plângeam, iar doctorul a trebuit să-și folosească puterea vindecătoare asupra fiecăruia dintre noi ca să ne pună pe picioare.

Cu excepția lui Ryan. Doctorul nu l-a putut vindeca și pe Ryan, pentru că amintirile și gândurile din mintea lui erau chiar ale lui. Doctorul nu le putea alunga.

Poate de aceea se străduia Ryan atât de mult să avanseze cu telepatia și să-și controleze propria minte. Poate că acel control îl putea ajuta să țină la distanță o parte din el însuși, partea care ne otrăvise pe toți atunci când o atinseserăm.

În înregistrare, însă, ședința se desfășoară foarte diferit. Nu facem decât să stăm de vorbă, iar apoi Ryan cedează și izbucnește în plâns – plânge cu adevărat, cum nu l-am mai văzut niciodată – și petrece restul timpului mărturisindu-și cele mai tenebroase secrete, povestindu-ne despre o bonă care l-a agresat și despre părinții care l-au neglijat. Suntem tulburați, desigur, chiar și doctorul, dar nu ne îndeasă nimeni literalmente în creiere acele sentimente, iar la sfârșitul ședinței, plecăm cu toții.

Mai puțin Ryan. Doctorul îl strigă.

— Da? răspunde Ryan posomorât.

— Întoarce-te puțin, prietene. Vreau să te întreb câteva lucruri.

Ryan se trântește la loc în unul dintre scaunele albastre de plastic, iar doctorul se așază în fața lui.

— Poftim, zice Ryan, cu o undă de asprime în glas.

— Am vrut să-ți mulțumesc că te-ai deschis astăzi în fața noastră, zice dr. Franklin.

Ryan ridică din umeri.

— Și vreau să-ți mai spun că atunci când ești pregătit, putem să mergem la poliție cu unele dintre aceste informații. Felul în care te-au tratat adulții din viața ta nu este corect. Înțelegi asta, da? De fapt, constituie chiar o infracțiune, mai ales ce ți-a făcut bona. Putem depune o plângere...

Se oprește când îl vede pe Ryan râzând.

— Doamne sfinte, pe bune? *Pe bune?* zice Ryan, cu ochii strălucind de veselie. Sincer, mă gândeam că am făcut-o prea gogonată, dar chiar m-ați crezut, așa-i? De la început și până la sfârșit.

Doctorul se trage înapoi și mijește ochii.

— Ai inventat tot ce ai spus azi? întreabă el. Ryan, sunt profund dezamăgit.

Ryan ridică din umeri.

— Am vrut doar să văd dacă vă pot face să mă credeți. Și am putut. E bine de știut.

— Încrederea pierdută este greu de recâștigat, zice dr. Franklin.

Ryan se cufundă în scaun și mai relaxat.

— Am vrut numai să mă distrez.

— Să inventezi o poveste cum că ai fost agresat când erai copil nu este deloc „distractiv", Ryan.

— Pentru mine este.

Doctorul se încruntă tare, dar Ryan continuă:

— Uitați care-i treaba, mă plictisesc, da? Sunt plictisit. Locul meu nu e aici. Închis alături de nebunii ăștia.

— Nimeni din cei de aici nu este „nebun", zice dr. Franklin. Academia Berkshire este un loc pentru copiii cu probleme emoționale și comportamentale.

— Mă rog. Nu vă spun ei totul. Sunt nebuni. Ceea ce uneori este amuzant, sincer să fiu. Mă întreb dacă pot folosi asta în beneficiul meu. Ar fi de comă să reușesc să-l fac pe Harold să creadă că „spiritele" lui există cu adevărat. Sau poate s-o fac pe Gwen să dea foc locului ăstuia.

— Gwen răspunde foarte bine la terapie, zice dr. Franklin.

Ryan pufnește.

— Pun pariu că o pot face să dea foc.

— De ce să faci asta?

Doctorul încearcă din răsputeri să nu-și modifice expresia, să-l asculte blând și cu răbdare, dar îi citesc sila din ochi.

— Ar fi distractiv, zice Ryan. Să văd dacă sunt în stare. Să-i fac pe toți să dea greș. Dacă aș avea brichetă, i-aș da-o lui Gwen cât ai zice pește și aș face-o pe mica piromană să ardă școala din temelii.

— Ai putea provoca foarte mult rău, Ryan. Minciunile și manipulările tale nu sunt simple vorbe. Ar putea suferi oameni din cauza lor, ar putea chiar muri.

Ryan ridică din umeri.

Dr. Franklin se apleacă spre el, încercând să-i surprindă privirea.

— Ryan, zice doctorul foarte serios, felul în care manipulezi oamenii mă îngrijorează serios. Trebuie să știu că înțelegi bine diferența dintre bine și rău.

Îi mai vorbește o vreme, dar privirea mea nu se dezlipește de chipul lui Ryan. N-am văzut niciodată această latură a lui. *Sau am văzut-o?*

— Înțelegi? îl întreabă dr. Franklin.

— Ce să înțeleg?

Ryan se uită la pereți, de parcă lemnul lambriurilor ar fi mai interesant decât discuția cu doctorul.

— Înțelegi ce-ți spun? Ți se pare că știi diferența dintre bine și rău?

— Da, zice Ryan, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-se spre ușă. Sigur că o știu.

Dar este o diferență între a ști ce e bine sau rău și a acționa în consecință.

Doctorul se uită lung la ușă și pare nehotărât dacă să se ducă sau nu după Ryan. În cele din urmă se ridică și se duce spre camera video, ca s-o închidă. Pentru o clipă îi văd fața în plan apropiat. A fost o ședință de seară, chiar înaintea weekendului, iar dr. Franklin poartă pe chip povara întregii săptămâni. Mult din această înregistrare este falsificat – tot ce s-a întâmplat în timpul ei, de fapt –, dar expresia feței doctorului este reală. Are privirea îndreptată tot spre ușă, dar îi văd ridurile de la colțurile lor, felul în care încruntă sprâncenele, crăpăturile din fațada lui de obicei voioasă. Acum arată epuizat – are un moment când e învins. Se duce spre ușă, cu gura deja deschisă ca să strige după Ryan.

Înainte să apuce, ușa se deschide. Se întoarce cu chipul îngrijorat, așteptându-se să-l vadă din nou pe unul dintre noi. În loc de asta, apar conducătorii celorlalte grupuri din școală, împreună cu câțiva dintre profesori. Doamna Grantham duce o tavă cu brioșe, domnul Glover are în brațe trei sticle de vin, iar restul dau buzna cu toții în birou, cântând „Mulți ani trăiască".

Habar n-am avut că în ziua aceea fusese ziua doctorului. După expresia de pe chipul lui, s-ar părea că însuși doctorul nu-și dăduse seama. Dar e plăcut să vezi cum se topește toată îngrijorarea atunci când suflă în lumânarea înfiptă în brioșa cea mai mare.

Ceilalți conducători de grupuri se răspândesc pe scaunele pe care am stat noi. Este foarte ciudat să-i vezi comportân-

du-se ca niște.... nu știu cum să zic, ca niște oameni. Sunt obișnuit să fie autoritari, nu să râdă, să facă glume, să-și umple gura cu brioșe și să se amețească ușor de la vin.

Petrecerea nu durează mult, dar ultima care stă să plece e doamna Grantham. Zăbovește intenționat, făcându-și de lucru cu niște șervețele căzute pe jos sau aranjând scaunele la locul lor până nu mai rămâne nimeni în birou. Dr. Franklin se uită la ea și o întrebare și un fel de speranță îi atrag mai aproape, ca niște fire care s-ar încolăci în jurul lor. Dar înainte să se întâmple ceva, dr. Franklin se întinde și oprește camera video.

Capitolul 46

Phoebe

Sunt pe jumătate adormită când bate cineva la ușa mea.

— Da? strig eu.

Intră mama, cu două scrisori în mână.

— A venit poșta! zice ea veselă și îmi aruncă una dintre ele.

Este din partea Liceului James Jefferson; înăuntru sunt detalii despre excursia cu clasa în Europa de la vară.

— Acolo ce e? întreb, uitându-mă la scrisoarea deschisă rămasă în mâna mamei.

Pe plic tronează sigla Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite.

— Ne-au scris de la școala lui Bo, începe mama.

— Bo are probleme?

Mama clatină din cap și îmi întinde scrisoarea. Am impresia că toată povestea asta cu „a venit poșta!" a fost doar un pretext să-mi arate această scrisoare. O citesc rapid. Prima pagină este o formulă standard care le-a fost trimisă probabil tuturor familiilor. Știu deja aproape tot ce scrie acolo – că o fată din clasa lui, Sofia Muniz, s-a sinucis. Că oficiali guvernamentali au fost acolo și au observat elevii și că peste câteva săptămâni consiliul va stabili prin vot viitorul școlii. Părinții sunt invitați să-și trimită opiniile prin e-mail.

A doua pagină conține un mesaj personal de la dr. Franklin, în care ne povestește cum l-a afectat în mod special pe Bo întreaga situație și ancheta oficială. Ne avertizează că terapia lui Bo nu merge atât de bine pe cât spera el, că îi schimbă din nou medicamentele și că Bo ar putea fi transferat la altă instituție, în funcție de soarta școlii.

— Aha, zic eu și îi înapoiez scrisoarea mamei.

— Am vrut să știi, zice ea. Ar trebui să fim extrem de atenți cu Bo. Este... o perioadă sensibilă.

— Bine.

— Vrei să stăm de vorbă despre asta? întreabă mama.

— Nu cu mine trebuie să stați de vorbă.

Îi susțin privirea, provocarea dintre noi e clară. Dar când iese de la mine din cameră, mama nu se duce la Bo. În loc de asta, merge în capătul holului să se consulte cu tata.

Tipic. Are motivul perfect să înceapă o discuție cu Bo, dar în loc de asta se duce să dosească scrisoarea și propriile frici în spatele ușii de la biroul tatei. Parcă ar încerca amândoi cu tot dinadinsul să păstreze tăcerea, ca și cum tăcerea ar fi cea mai bună și singura opțiune posibilă pentru această familie.

Mă joc pe telefon până târziu după miezul nopții, dar ce-mi doresc cu adevărat este ceva care să mă distragă. Îmi vreau laptopul înapoi și mă cam irită felul în care mi l-a luat Bo. Adică, nu că mi-ar *păsa* cu adevărat, pentru că nu-l foloseam, dar nici măcar nu mi l-a cerut. S-a purtat de parcă nici n-aș fi fost în cameră. În plus de asta, e al meu.

Mă dau jos din pat și deschid ușa. La Bo este lumina stinsă și îl aud sforăind în pat, dar mi-e ușor să intru, ținând cont că nu are ușă. Luminița bateriei de la laptop luminează destul cât să-l pot localiza pe birou, așa că mă strecor în cameră, pășesc peste hainele lui murdare de pe jos și îl șterpelesc la loc.

Abia după ce mă așez din nou la mine în pat, cu laptopul băgat în priză și deschis pe pernă, observ că are într-o par-

te un stick USB. Este spart țăndări, dar pare să funcționeze totuși. Dau clic pe pictograma lui de pe ecran și găsesc niște fișiere video. Numele lor sunt doar o înșiruire de numere, dar nu durează mult să-mi dau seama că reprezintă date calendaristice și ore. Aleg un fișier la întâmplare și în secunda până se încarcă și începe să ruleze, mă gândesc cu groază că poate am dat peste colecția lui Bo de filme porno.

Dar în filmuleț se vede o încăpere. Biroul doctorului Franklin. E și el la birou, face niște însemnări.

Măresc volumul laptopului imediat ce văd că doctorul se oprește din scris și se deschide ușa.

Primul intră în birou chiar Bo. Îl urmează alți copii, pe care îi recunosc ca fiind de la școala lui Bo. Se așază în cerc ca și cum ar fi făcut asta de sute de ori.

Mă aplec înainte și lumina ecranului îmi luminează fața.

— Bună dimineața, zice dr. Franklin. Sper că aveți cu toții o zi bună de luni.

Bo se uită la fata care stă lângă el. E scundă, cu pielea cafenie și părul negru.

— Cea mai bună, zice ea zâmbind.

„O fi prietena lui?" mă întreb. Bo și-a tras scaunul mai aproape de ea, dar ea nu s-a apropiat în vreun fel. Bo o privește încontinuu; fata își lasă părul să-i acopere fața, pe partea dinspre el, ca și cum ar încerca să se ascundă. Dar pe urmă și-l trece după ureche și lasă mâna lângă mâna lui, atingându-i palma deschisă cu degetele.

Dr. Franklin începe ceva ce seamănă a ședință de terapie de grup pe tema descifrării sentimentelor altora și a grijii față de zonele lor de confort. Îl pune pe unul dintre băieți, unul micuț și alb ca varul, să stea în mijlocul camerei pentru o demonstrație despre cum trebuie să te porți cu oamenii. Pare cumva o cruzime. Băiatul tremură ca frunza, dar eu sunt atentă mai ales la fratele meu.

Nu l-am văzut niciodată astfel. Fără să se apere. Real.

Mai mult decât atât, nu l-am văzut pe Bo niciodată altfel decât ca pe fratele meu. În toată viaţa mea, de fiecare dată când m-am uitat la Bo, pentru mine era doar fratele meu. Dacă îl vedeam într-o mulţime, într-o adunare, mă gândeam: „Sunt acolo nişte oameni împreună cu fratele meu." El era separat. Era definit astfel.

Acolo, însă, în acel filmuleţ de la Academia Berkshire, înconjurat de oameni pe care el îi cunoaşte şi eu nu, îl văd nu ca pe fratele meu, ci ca pe o persoană. Chiar un străin, aş zice.

Mi se pare fascinant, dar şi cam înfiorător.

Nu l-am văzut niciodată cu privirea asta de căţel din filmare, cea pe care o are atunci când se uită la fata de lângă el. Mă face să vreau s-o cunosc. O fi de treabă? Oare se foloseşte de Bo? Oare simte şi ea aceleaşi lucruri pentru el?

Pe ecran, dr. Franklin se întoarce spre fată.

— Sofia, zice el, vrei să adaugi ceva?

Ea clatină din cap fără să scoată o vorbă.

Aşadar, asta-i Sofia, fata care s-a sinucis. Dr. Franklin mi-a spus că ea şi Bo erau apropiaţi, dar acum văd ce simţea el pentru ea. Erau mai mult decât apropiaţi.

O iubea.

Nu-mi dau seama, totuşi, ce simte ea pentru el. Se închide în sine, dar nu mi se pare vizibil deprimată. Bănuiesc că îmi imaginam că o fată care s-a sinucis ar trebui să arate tristă şi tragică. O *emo* îmbrăcată în negru, care obişnuieşte să se taie singură. Dar Sofia arată... *normal*. Nimic din felul în care stă lângă fratele meu, în care îi ascultă pe ceilalţi, în felul în care îşi strânge părul pe umeri nu indică faptul că ar intenţiona să-şi ia viaţa. Verific data fişierului. Şi totuşi, parcă ar avea deasupra capului un cronometru care numără invers. La trei săptămâni de la această înregistrare, fata de lângă fratele meu se va sinucide.

Mă uit la restul filmării; poate pentru că sunt eu din afară şi n-o cunosc personal, sau poate pentru că ştiu ce se va

întâmpla, dar parcă încep să văd cum se adună din bucăți destinul Sofiei. Îl văd în felul în care stă, ca și cum simplul fapt că respiră ar epuiza-o, ca și cum greutatea propriului corp ar trage-o sub apă. În felul în care se uită la ceilalți, detașată, curioasă, ca un om de știință care ar studia animalele în sălbăticie. Pare să nu se implice. Când altcineva este supărat, trist sau bucuros, îi ia o clipă să-și dea seama că trebuie să oglindească și ea aceeași stare și încă o clipă ca să-și aranjeze pe chip o mască a emoției pe care o ascunde dedesubt.

Micile detalii trimit toate la moartea fetei. Fiecare semn de avertisment este mărunt, aproape neobservabil. Urmăresc ultimele înregistrări una după alta, știind că Sofiei i-au mai rămas numai câteva zile. Privirea ei își pierde concentrarea în timpul ședințelor de terapie de grup și devine treptat tot mai neinteresată de ceea ce se petrece în jur. Îi dă celeilalte fete din clasă o brățară de argint ca și cum n-ar conta deloc pentru ea, dar am văzut cum îi zăboveau degetele asupra brățării în înregistrările precedente. Când Bo îi zâmbește, îi trebuie tot mai mult timp ca să-i zâmbească la rândul ei, ca și cum ar avea nevoie să-și reamintească ce înseamnă configurația aceea de trăsături faciale, sau poate își adună pur și simplu energia să-l imite.

Uneori este... Nici nu știu cum s-o spun și mi se pare ciudat că gândesc astfel, din moment ce n-am cunoscut-o, însă uneori Sofia mi se pare că este ceva mai mult ea însăși. Dar pe urmă vin momente în care pare absentă.

Dacă eram în clasa lui Bo, dacă aș fi stat pe unul dintre scaunele acelea albastre din plastic, mă întreb dacă aș fi observat că Sofia se stingea. Oare aș fi văzut semnele, oare aș fi știut ce să fac? Sau aș fi fost la fel ca toți ceilalți din înregistrări, complet oarbă?

Dar nu-i corect. Nu sunt toți orbi. Doctorul încearcă s-o scoată pe Sofia din carapacea ei. Au o întâlnire între patru ochi cu patru zile înainte ca ea să se sinucidă. Îi schimbă

medicația, o întreabă despre efectele secundare, îi cere să înceapă să țină „un jurnal al sentimentelor".

— Vreau să fii conștientă că oamenii te iubesc, îi spune dr. Franklin. Știu că în familia ta te simți singură, dar nu ești. Oamenii țin la tine. Te văd. Contezi pentru ei.

— Știu, zice Sofia încet, dar nu pare să creadă ce spune.

Este ultima oară când Sofia mai vorbește în înregistrări.

Nu dispare. Încă mai este acolo, participă la fiecare ședință.

Până când nu mai este.

Peste câteva zile se sare fără nici o înregistrare, iar când ședințele se reiau, multe sunt așa cum mă așteptam – unii dintre elevi plâng, iar dr. Franklin îi ajută să reziste, deși pare și el pe punctul de a ceda nervos. Nu și Bo. Știu că era apropiat de Sofia, că ținea la ea la fel de mult sau chiar mai mult decât restul colegilor. Dar de fiecare dată când vine vorba despre moartea ei, chipul lui Bo se golește de orice expresie. Îi apare în privire un fel de visare.

Nici măcar o dată nu pare să-și dea seama că e moartă. Că a murit de ceva vreme.

Capitolul 47

Phoebe

A doua zi, când mă trezesc și cobor împleticindu-mă la micul dejun, încă mă mai gândesc la înregistrări.

Bo stă deja la masă și bagă în el cereale Cheerios presărate zdravăn cu zahăr. Aș vrea să-l întreb despre Sofia, dar nu mă pot gândi la niciun mod de a aduce vorba despre ea fără să fiu morbidă.

— Ce e? întreabă Bo cu gura plină.

— Nimic, zic eu, uitându-mă în altă parte și înhață cutia cu cereale.

Lingura lui Bo zdrăngăne pe masă, iar el își împinge scaunul în spate, gata să plece. Pe fundul castronului i-au rămas resturi de lapte îndulcit. N-o să înțeleg niciodată cum poate sări exact peste partea cea mai gustoasă, dar Bo nu-și termină niciodată laptele.

În loc să plece imediat ce s-a ridicat, Bo se uită lung la mine și se așază la loc.

— Hei, zice el.

Îl privesc, alarmată brusc.

— Mă gândeam... ești și tu ca mine? mă întreabă el.

— Poftim?

— Ești, știi tu... ca mine?

Clatin din cap în tăcere. Nu. Nu sunt ca Bo. Dacă am înțeles ceva de când a plecat Bo la Academia Berkshire, atunci am înțeles că problemele mintale sunt greu de diagnosticat și încă și mai greu de tratat. Există o mulțime de încercări și de greșeli. Există o mulțime de speranțe că un anumit medicament va echilibra anumite substanțe chimice din creier sau că atenuarea unui anumit simptom va face să merite efectele secundare. Nu-i deloc limpede când ceva este în neregulă cu mintea ta. Dar cel puțin este destul de clar când nu-i nimic în neregulă.

Umerii lui Bo par să se lase ușurați, atunci când îi spun că sunt în regulă și simt că mi se strânge inima. M-am întrebat cândva dacă Bo îmi poartă pică pentru că sunt „normală", dar acum văd că e mai degrabă îngrijorat decât invidios.

Simt pentru prima oară că Bo ține cu adevărat la mine. S-a purtat frumos și înainte, desigur, dar nu-i ca și cum mi-ar fi luat vreodată apărarea la școală sau în autobuz. Am văzut-o pe Rosemarie luându-se de un băiat care îl făcuse gay pe fratele ei – Bo n-a făcut niciodată ceva asemănător pentru mine. Dar, ca să fiu dreaptă, m-am străduit din greu să mă asigur că nu voi fi niciodată în situația să am nevoie de ajutor. N-am vrut să verific dacă l-aș fi primit sau nu.

Credeam că nu-i pasă de mine.

Dar acum mi se pare că îi pasă, cel puțin atunci când contează. Poate că i-a părut tot timpul. Tocmai mi-a arătat-o într-un mod pe care nu l-am mai văzut.

Bo se joacă pe telefon, în timp ce-mi mănânc cerealele, dar când dau să mă ridic și să plec, lasă telefonul pe masă. Mă uit la el, surprinsă de mișcarea bruscă.

— Și... începe el stângaci. Ce zici despre Patriots?

Râd.

— Cred că au o mare șansă la titlu anul viitor, tată, răspund eu sarcastic.

Bo ridică din umeri și îmi zâmbește.

— Nu știu, zice el. Ce mai faci?

Deși îmi dau seama că Bo încearcă s-o facă să pară neînsemnată, toată conversația asta pare ciudată. Mut castronul gol de cereale dintr-o mână în alta.

— Nu știu, îi răspund.

— Ce ai de gând să faci după absolvire?

Ridic dintr-un umăr. În câte feluri diferite le pot spune celorlalți „nu știu"?

— Adică, nici nu trebuie să te duci la facultate, adaugă el. Ai putea pur și simplu să pleci. Cu rucsacul prin Europa, cu cortul prin America sau pur și simplu să stai în pădure și să pictezi ori mai știu eu ce.

Mă uit la el și ridic dintr-o sprânceană. Asta-i ceva nou. Toată lumea mă întreabă ce vreau să fac în viitor, dar se referă la ce facultate vreau să mă duc, ce specializare, ce fel de carieră.

Mă așez la loc.

— Nu-i chiar așa de simplu, totuși, nu crezi? zic eu.

— De ce nu?

„Pentru că eu sunt eu și tu ești tu", vreau să spun. „Pentru că ai luat tu tot necunoscutul." De asta mă întreabă mereu toată lumea ce voi face după absolvire – pentru că vor un anumit grad de siguranță măcar din partea unuia dintre noi. Nimeni nu știe ce va face Bo, dar toată lumea știe ce-mi rezervă mie viitorul, chiar dacă eu mă tot prefac că aș avea de ales. O universitate bună și respectată de la noi din stat; o specialitate care să-mi asigure o carieră cu salariu bun, contribuții sociale plătite și cont de economii; un plan de pensii. Sunt cu doi ani mai mică decât Bo și tot ce știu este că orice îmi rezervă viitorul trebuie să includă un plan de pensii.

— Ascultă, zice Bo serios. Poți să faci orice vrei. Chiar poți. Îți poți face o firmă, îți poți da doctoratul sau poți face autostopul prin Wyoming.

— De ce aș vrea să mă duc în Wyoming?

— Nu știu, zice Bo. Chiar nu vreau să te duci acolo. Și mi-aș dori să stau de vorbă cu tine, dacă te hotărăști vreodată să faci autostopul. Serios. Dar dacă vrei să te apuci de așa ceva, să știi că e în regulă.

Mă uit chiorâș la el. Vorbește fără sens.

— Vreau să spun doar că viitorul tău este plin de posibilități, zice Bo și mă privește direct în ochi. Crede-mă, știu ce spun.

Pufnesc pe nas.

— Ba nu știi, zic eu cu voce triumfătoare. Pentru că știi ce vreau cu adevărat?

Bo se uită la mine și așteaptă.

— Vreau libertatea să dau greș, zic eu.

Vreau măcar o dată să fiu eu cea căreia i se îngăduie s-o dea în bară. În clipa asta nu am de ales. Trebuie să fiu așa cum sunt. Dar într-o zi voi deveni liberă. Îmi voi putea trăi viața fără datoria de a fi perfectă. Voi putea face tot ce doresc – sau absolut nimic. Voi hoinări fără rost. Voi face greșeli. Nu-mi voi mai bate capul să fiu în siguranță și să fiu perfectă.

Nu-mi voi mai face griji că îmi dezamăgesc părinții.

Cel puțin așa îmi spun eu mie. Pentru că libertatea mea are un preț pe care nu cred că părinții mei îl pot plăti.

Capitolul 48

Aveam doi ani când s-a născut Phoebe. Nu-mi amintesc când s-a întâmplat, dar îmi amintesc vizitele doctorului.

Phoebe s-a născut cu o gaură în inimă. Pare mare grozăvie, însă n-a fost chiar așa. S-a dovedit mai degrabă o problemă de rutină. Dar când Phoebe a împlinit trei ani, doctorii au decis că gaura nu se va vindeca de la sine și că trebuia operată. Înainte de asta, i-au făcut lui Phoebe un EKG și mi s-a permis să asist.

Phoebe era întinsă pe patul de spital, iar mama o strângea de mână de parcă își luau rămas-bun pentru totdeauna, deși toți ceilalți, inclusiv Phoebe, erau destul de relaxați. Phoebe se uita la desenul animat pe care i-l pusese tehnicianul, dar eu am urmărit monitorul aparatului. Tehnicianul a plimbat o baghetă peste pieptul lui Phoebe, iar pe ecran a apărut o imagine alb-negru cu inima ei, care se contracta și se dilata la fiecare bătaie.

— Ce-i asta? am întrebat eu, arătând cu degetul.

Tehnicianul mi-a arătat arterele și diferitele încăperi ale inimii lui Phoebe.

— De aici vine problema, a zis el. Aici este gaura.

— Seamănă cu o pasăre, am zis eu, iar tehnicianul a râs.

La fiecare bătaie a inimii, aripile păsării fluturau. Nu era decât sângele care curgea peste țesut, dar mie mi se părea că seamănă cu unul dintre desenele cu păsări pe cer

făcute de copii, în care păsările seamănă cu litera M alungită. Mă uitam vrăjit cum aripile păsării se mișcau mereu în sus și în jos, în sus și în jos.

Au operat-o și a rămas în spital numai o zi, iar pe urmă i-a șantajat pe părinții mei să-i dea înghețată la cină până s-a săturat de înghețată – și asta a fost tot.

Uneori însă mă uit la Phoebe și mă gândesc cum are o pasăre în inimă. Pe dinafară arată la fel ca toată lumea, dar mie îmi place să cred că poate poartă în ea ceva magic și liber.

Capitolul 49

Phoebe

Nu pot să dorm.

Plec din camera mea, mă strecor pe scări și ies din casă. În fața mea se întind stelele, licărind peste coroanele copacilor. Curtea noastră este mică, dar pare uriașă, pitită cum este într-o poieniță și înconjurată pe trei laturi de copaci. O mașină trece încet și farurile ei luminează scurt copacii, aruncând umbre lungi și fioroase peste pădure. Imediat ce mașina dispare, noaptea se întoarce la întunecimea ei obișnuită. Chiar dacă iarba e umedă, mă așez pe dâmbul din spatele casei și mă uit la cer, prefăcându-mă că n-am rămas pe lume decât eu, o sută de milioane de stele și întunericul nopții.

La început este liniște, dar apoi aud pe cineva venind spre mine din direcția casei. Mă uit și descopăr silueta fratelui meu, apoi mă întorc din nou către stele.

— Salut, zice Bo în timp ce se apropie.

— Salut.

Se așază lângă mine, uitându-se înapoi spre casă, nu spre stele.

— Ce faci? mă întreabă.

— Mă gândesc.

Deschide gura să spună ceva, dar nu rostește niciun cuvânt. În loc de asta, vorbesc eu.

— Te-am văzut.

Mă privește nedumerit.

— Te-am văzut la începutul săptămânii cum te uitai la mine când stăteam cu Rosemarie și Jenny pe verandă. De ce mă spionai?

— N-am vrut să te spionez, zice el.

— Să nu mai faci asta.

Vreau să spun mai mult decât „nu mă mai spiona". Vreau să spun: „Nu-mi mai da speranțe deșarte despre viitorul meu în fața unui bol cu cereale." Vreau să spun: „Nu te preface că nu-i nimic în neregulă." Vreau să spun: „Nu te purta cu mine cum te porți cu mama și cu tata."

Vreau să spun: „Nu."

— E ciudat, zic.

— Ce anume?

— Când ești plecat.

Tot nu mă uit la el. Dacă era ziuă, nu știu dacă i-aș fi putut spune toate astea. Dar am obosit și nu-mi pot petrece viața prefăcându-mă, așa cum fac mama și cu tata.

— Este altfel, adaug eu. Iar acum, că te-ai întors, iar e altfel.

Mă întreb cum crede Bo că este viața noastră când e el plecat. Crede că apăsăm pe butonul „pauză" și îl așteptăm să se întoarcă? Nu, continuăm să trăim, numai că nu zăbovește nimeni în fața ușii de la camera lui, întrebându-se dacă să intre sau să treacă pe nesimțite. Nimeni nu stă cu nervii în pioneze întrebându-se în ce dispoziție va fi el. Nimeni nu se ascunde. Mă întorc acasă și mama mă întreabă cum a fost la școală, iar pe urmă mă ascultă povestind fără să-și bată capul ce-ar putea face ca să-l ajute pe Bo. Tata stă în living și se uită la televizor la sport pentru că așa vrea, nu pentru că încearcă să arate că nu-i nimic în neregulă. Există viața-cu-Bo și există viața-fără-Bo, vieți complet diferite una de cealaltă, iar eu mă simt sfâșiată încercând să le trăiesc pe amândouă.

— Se face frig, zice Bo, întrerupându-mi gândurile.

— Atunci, du-te înăuntru.

Bo se ridică și o ia spre casă. Aș vreau să știu cum să mă apropii el. Este fratele meu; ar trebui să fim apropiați. N-ar trebui să fim atât de detașați unul de altul și să încercăm atât de stângaci să găsim ceva în comun, orice.

Sar în picioare și alerg după el. Ne îndreptăm amândoi spre casă, în tăcere.

Când ajungem în fața ușii, el se oprește și se uită la încuietoare. Iese în evidență, aurie, pe suportul nichelat. Tata a înlocuit-o săptămâna trecută, înainte să-l ia pe Bo de la Academia Berkshire.

— Aș vrea să nu trebuiască să mai pleci, zic eu, uitându-mă la rândul meu la încuietoare.

Poate am reușit să ne găsim identitatea ca familie, dacă Bo ar rămâne aici mai mult decât un weekend.

— Trebuie, zice Bo. Pentru siguranța ta. Trebuie să deprind controlul.

Clipesc, surprinsă să descopăr că este atât de conștient de sine.

— A fost... încep eu, nesigură dacă să vorbesc despre asta. Atunci am fost mai speriată decât oricând, spun eu încet. În seara dinainte să te ducă prima oară la școala aceea. Te-ai certat cu tata. Îți amintești?

Bo încuviințează, dar pare nedumerit.

— Mama a venit la mine în cameră, în timp ce voi vă certați. Eu citeam în pat și dădusem muzica tare de tot. De-atunci n-am mai fost în stare să ascult melodia aceea. „The Remedy", adaug. De Jason Mraz.

Aș vrea să spună și el ceva, dar nu spune nimic.

— În orice caz, continui, mama a venit, mi-a încuiat ușa și pe urmă a plecat din nou.

— De ce te-ai speriat așa de tare?

— M-am speriat pentru că o mamă n-ar trebui să fie nevoită să-și încuie un copil într-o cameră ca să-l apere de celălalt copil.

Capitolul 50

Simt cum îmi îngheață sângele.

Phoebe se uită în sus la mine și văd în ochii ei că spune adevărul. Momentul acela a schimbat-o, este vina mea, iar eu nici măcar n-am știut. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un om de care să-ți fie frică. Știu, desigur, că este esențial să învăț să-mi controlez puterea, iar sensul mersului la Berkshire a fost să o controlez cât să nu fac rău altcuiva. Și știu că în ciuda acestui lucru, încă îi pot răni pe cei din jur. Este vina mea că Phoebe și-a rupt mâna când eram mici și este vina mea că Sofia a rămas prizonieră în trecut. Dar în seara dinainte de a pleca la Academie, nu m-am certat cu tata pe tema controlului asupra puterilor mele. Ne-am certat așa cum ne certam noi de obicei: el era furios pe mine că mă purtam ca un ciudat, iar eu eram furios pentru că... Eram pur și simplu furios.

Ideea este că a fost o ceartă ca oricare. Doar vorbe. Strigate, e adevărat, dar vorbe. Habar n-am avut că mama și Phoebe se speriaseră. Nu m-am gândit niciodată că Phoebe se ascundea în spatele unei uși încuiate în timp ce eu urlam la tata. Credeam că era pur și simplu prea absorbită de viața ei ca să mă bage în seamă și pe mine, oricât de tare aș fi strigat.

— Iartă-mă, îi spun.

Phoebe ridică dintr-un umăr.

— Acum ești aici, zice ea, ca și cum asta ar fi de ajuns.

— Voi pleca din nou curând.

Am simțit toată ziua cum mă trage fluxul temporal, cum mă presează să mă întorc acolo unde ar trebui să fiu. Dacă m-aș lăsa în voia lui, cred că aș pluti imediat până în propriul meu timp și loc ca purtat de un curent dintr-un ocean.

Mă gândesc să intru în casă și să-mi caut părinții. Să-mi cer iertare de la ei și să le spun... ceva. Dar nu vreau asta. Nu știu cum să mă uit în ochii mamei, după ce mi-a spus Phoebe ce mi-a spus.

— Da, zice Phoebe. Și pentru mine vacanța se apropie de sfârșit.

— Vacanța?

— Vacanța de primăvară, zice Phoebe.

Ochii ei mă privesc cercetător.

— De asta ești acasă – pentru vacanța de primăvară, adaugă ea. Tata te duce mâine înapoi cu mașina..

— Cu mașina...

Inima îmi bubuie în piept. Cu mașina? Vacanța de primăvară? Nu – sunt aici pentru că am alunecat prin fluxul timpului.

— Îți place acolo? întreabă Phoebe.

— La Berk? Da. E bine.

Mintea mea se învârte. Asta este vacanța de primăvară? Dar n-am venit încoace cu mașina; m-a aruncat fluxul temporal.

— Bo?

— Da.

— Eu... Mă bucur că primești ajutor. Eram... Nu m-am gândit că școala aceea va schimba ceva, dar mă bucur că primești ajutor.

— Mulțumesc.

— Îmi dau seama că trebuie să fie groaznic la Academia Berkshire, dar mergi acolo... pentru sănătatea ta. Te vor face bine din nou.

— Nu sunt bolnav! zic, uitându-mă la sora mea. Ce naiba îți tot spun ei?

— Iartă-mă! ridică ea amândouă mâinile și se trage înapoi, lovindu-se de peretele casei. N-am vrut să spun că ești bolnav, doar că Berkshire este... Este un loc bun, da? Te ajută, nu?

Dau din cap, iar ea adaugă:

— Mă bucur. Că te ajută. Atâta tot. Iar tu ești mulțumit? Chiar și fără fata aceea? Fără Sofia?

Strâng mâinile pumn.

— Uite, Pheebs, tu știi ce putere am. Știi că o pot salva.

— Putere?

— Îți amintești de Titanic? Când eram copii?

— Îmi amintesc că ne jucam un joc pe leagănul din curtea din față.

Scutur violent din cap. *Nu.* Nu ne jucam. Am fost acolo.

— *Știi!* zic eu și o apuc de umeri. Știi, Phoebe. Știi de ce sunt în stare.

— Mă sperii, zice Phoebe cu voce mică, mică, mică de tot.

Îi dau drumul de parcă ar fi din foc.

— Spune-mi că știi, îi cer.

— Știu, zice ea, dar nu mi se pare că ar ști.

— O pot salva pe Sofia, zic eu repede. Spune-mi că știi că o pot salva pe Sofia.

— Dar, Bo, zice ea, cu ochii larg deschiși în care se reflectă lumina stelelor de deasupra noastră. Sofia este... A murit, Bo.

Scutur din cap, simțind cum mi se zgâlțâie creierul și cum se lovește de craniu.

— Nu, n-a murit! zic, iar Phoebe tresare la auzul vocii mele și se lipește de casă. Îmi pare rău. A fost un accident. Dar nu-ți face griji, o voi salva. De aceea merg la Berkshire. Ca să-mi controlez puterile și s-o pot salva.

Phoebe ridică încet capul și îi citesc în ochi nedumerire și încă ceva. Compasiune?

— Of, Bo, zice ea, și vocea i se frânge.

Lângă ușă se mișcă o perdea – tata a observat că suntem afară și se încruntă, iar perdeaua cade la loc. Va fi la ușă cât ai clipi.

O apuc pe Phoebe de umeri și o întorc cu fața la mine. Pălește și face ochii mari.

— Ție ce ți-au spus? mârâi eu. Despre Berkshire? Despre mine?

— Știi de ce ești acolo, zice ea, dar în timp ce mă privește în ochi, adaugă: Nu-i așa?

— De ce? o întreb. Spune-mi tu. De ce sunt la Berkshire?

— Pentru că ești... ești bolnav. Încă nu ți-au pus un diagnostic clar, dar am căutat și eu pe Internet. Doctorul tău, dr. Franklin, a pomenit de tulburare disociativă, dar eu cred că este vorba despre ceva mai complex...

Se oprește, văzând furia care îmi cuprinde chipul.

— Academia Berkshire este destinată special adolescenților cu probleme mintale. Ei spun că este un mediu specializat în care te pot ajuta mai bine decât într-un program școlar de educație specială, că te pot trata mai bine...

Simt deja cum mă trage fluxul temporal tot mai departe. Phoebe îmi alunecă printre degete și dispare din ochii mei.

— E o minciună! strig eu din toate puterile, aruncând cuvintele peste timp și spațiu. O minciună! Nu sunt bolnav! Nu-i lăsa să-ți spună asta! Tu știi adevărul!

Deși strig, vorbele mele abia dacă sunt niște șoapte. Phoebe se albește la față și se agață de mine. Mâinile noastre alunecă unele pe altele ca și cum am fi amândoi făcuți din apă.

— Nu sunt bolnav! țip eu, dar Phoebe nu mă mai poate auzi.

Capitolul 51

Deschid ochii, dar nu văd nimic. Am vederea înceţoşată şi mi se învârte capul. Sunt în camera mea de la Berkshire, iar pe pereţi se află desene de-ale mele sau afişe de-acasă, iar dulapul seamănă în mod straniu cu cel din camera mea de-acasă – toate astea nu erau înainte aici. Mă foiesc în pat. Nu port hainele mele; sunt îmbrăcat într-un fel de halat medical ciudat. Am un pansament în jurul cotului şi un plasture pe dosul palmei.

— Trezeşte-te, fraiere!

Îmi concentrez atenţia asupra cadrului uşii.

— Ryan, murmur eu.

— Frate, dar chiar că eşti distrus de tot.

— Ce?

Mă străduiesc să înving oboseala, încercând să fiu atent la Ryan.

Dar când mă uit din nou, nu-i acolo.

Mă străduiesc să mă ridic, dar parcă aş fi îngropat sub nisip. La uşă se aude mişcare, dar de data asta îi văd pe dr. Rivers şi pe domnul Minh. Credeam că au plecat. Ţâţâie din limbă în timp ce trec, aproape comic, iar mişcările lor sunt lente şi legănate. Mă frec la ochi, nesigur dacă i-am văzut cu adevărat. Simt în stomac o senzaţie tot mai puternică de frică. Reali sau nu, ştiu că nu pot avea încredere în oamenii aceia.

Stai puțin! Ce spun eu acolo? Contează dacă sunt reali. Contează dacă nu cumva...

„Am halucinații."

Oare chiar am fost acasă? Mutarea mea în lumea părinților s-a produs brusc – poate că fluxul temporal m-a aruncat înapoi aici cu violență, cu mult mai multă violență decât înainte.

Încerc să invoc fluxul temporal. Poate că are el un răspuns. Dar nici vorbă să-mi pot controla puterea – abia dacă mă pot concentra suficient cât să rămân treaz.

Pe urmă nu mai pot nici măcar asta.

* * *

Mă trezesc cu senzația că stă cineva la picioarele patului meu. Rămân cu ochii închiși. Sunt obosit. Pe urmă simt miros de lămâie și lavandă – același miros ca al șamponului Sofiei – și sar din pat.

„Este aici."

— Cum... încep eu, șocat.

Sofia zâmbește.

— Ai venit aici în somn, zice ea, apoi se încruntă. Dacă ajungi întâmplător în diverse locuri în timp ce dormi... Înseamnă că îți pierzi controlul, nu-i așa?

Îmi trec degetele prin păr.

— Nu mai știu.

— Îți pierzi controlul, zice ea hotărât, și trebuie să te trezești.

— Bo?

Deschid ochii. Nu mi se mai învârte capul, dar tot sunt amețit. Doctorul stă pe un scaun cu spătarul drept de lângă patul meu.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Ai fost tratat pentru scurt timp la un spital local, apoi părinții tăi te-au trimis înapoi aici.

Asta nu răspunde câtuși de puțin la întrebarea mea.

— Bo, zice dr. Franklin cu voce blândă. Vreau să fiu sincer cu tine și vreau să fii și tu sincer cu mine.

Încuviințez și îmi scot plasturele de pe dosul palmei. Văd un semn ca de înțepătură deasupra unei vene.

— Poți să-mi spui de ce ești la Academia Berkshire?

„Pentru că pot controla timpul. Și pentru că tu poți vindeca. Pentru că avem puteri, puteri pe care oamenii normali nu le-ar înțelege."

— Pentru că nu sunt normal, răspund.

— Ba *ești* normal, zice imediat dr. Franklin. Dar îmi poți spune mai precis motivul pentru care te afli la Berkshire?

Îi pot spune ceea ce vrea să audă.

— Sunt nebun.

Dr. Franklin clatină din cap.

— Nu ești. Dar ai anumite probleme care trebuie tratate. Ți-am schimbat din nou medicația. Simți vreun efect secundar negativ?

— Nu știu, zic eu.

Îmi alunecă privirea spre fereastră, spre lumina soarelui care pătrunde printre gratiile de fier din fața ei.

— Unde sunt dr. Rivers și domnul Minh?

— Au plecat, răspunde oftând dr. Franklin.

Pare nemulțumit și furios, dar nu știu dacă din cauza mea sau a situației.

— Bo, vom mări frecvența ședințelor tale de terapie, continuă el după o vreme. Întrerupem cursurile până când stabilim echilibrul potrivit între tratament și terapie.

Se întinde și pune palma peste mâna mea.

— Îmi fac griji pentru tine, Bo. Și mă îngrijorează că nu înțelegi ce s-a întâmplat cu Sofia.

„Sofia a fost chiar aici", mă gândesc eu. Era aici, am văzut-o. Am simțit-o. Era reală.

La fel de reală ca și el.

Fără să mă gândesc, ridic mâna de pe pat și îi zgârii cu unghiile dosul palmei, jupuindu-i pielea. Văd cum îi răsar semne roșii pe încheietură.

— M-a durut, Bo, zice dr. Franklin, trăgându-se într-o parte și privindu-și mâna. De ce ai făcut asta?

— Ca să văd dacă vă puteți vindeca.

— Sigur că mă pot vindeca, zice enervat dr. Franklin. Am mai vorbit despre asta la grup, îți amintești? Nu poți strica ceva numai ca să vezi dacă poate fi reparat. Distrugerea de dragul distrugerii nu este un mod potrivit de a-ți exprima sentimentele.

Nu asta am vrut și ar fi trebuit să știe, măcar la un anumit nivel. Semnele roșii trebuiau să fi trecut deja, nu să se înroșească de sânge. Chiar dacă mintea lui și-a uitat puterile, corpul lui tot ar fi trebuit să fie capabil să repare răul făcut.

Doar dacă...

Doar dacă nu cumva e adevărat. Nu avem puteri. N-am avut niciodată.

Dar eu nu pot trăi fără Sofia, iar să nu am puteri înseamnă să n-o am pe ea.

Peste umărul doctorului Franklin, observ pe cineva în umbră. În timp ce mă uit lung, silueta trece la lumină și stă în cadrul ușii mele.

Carlos Estrada mă privește tăcut, cu apa șiroindu-i de pe corp și udând covorul.

Îmi tresare inima de bucurie, chiar dacă asta înseamnă că timpul continuă să curgă aiurea în jurul meu. Pentru că dacă îl văd pe Carlos, înseamnă că puterile mele sunt reale, iar dacă puterile mele sunt reale, încă o mai pot salva pe Sofia.

Dar când mă uit din nou, nu Carlos stă în dreptul ușii.

E Ryan.

Se uită la mine cu ochii mijiți și zâmbește răutăcios. Doctorul observă încotro mă uit și se întoarce.

— Du-te în camera ta, Ryan, zice el. Sau în salon. Eu și Bo avem o discuție privată.

— Da, bine, zice Ryan rar.

Pleacă mergând cu spatele și continuă să se uite la mine cât poate de mult.

Capitolul 52

Doctorul îmi dă medicamente ca să pot dormi, dar nimic care să mă ajute să pot sta treaz pe urmă. Și chiar dacă s-a întunecat și acum vreau cu adevărat să dorm, nu pot.

Mai ales că se aude muzică.

Este o muzică melodioasă și obsedantă și îmi dau seama imediat că se aude un violoncel; sora mea a exersat destul în copilărie ca să pot recunoaște un violoncel oriunde. Dar cine de la Berk are violoncel?

Mă strecor pe hol, urmărind muzica. La început mi se pare că vine din salonul comun, dar acolo nu-i nimeni.

În camera Sofiei este lumină.

Îmi bubuie inima în piept. Probabil că iar călătoresc în somn. Ușa Sofiei e întredeschisă și mă întâmpină prietenoasă vederea camerei. Încăperea este exact așa cum mi-o amintesc, decorată în diverse nuanțe de roz, cu un covor pufos pe podea și cu afișe pe pereți – o trupă muzicală de băieți, o reproducere după Frida Kahlo și un afiș cu un citat frumos caligrafiat din Shakespeare: „Fii ție însuți credincios."

— Sofia?

Stă pe marginea patului, cu un violoncel între picioare. I se mișcă tot corpul atunci când trece cu arcușul peste coarde, umplând spațiul cu note pline și profunde.

— Habar n-aveam că știi să cânți la violoncel, zic eu.

Habar n-aveam că *are* violoncel. Este un instrument destul de mare ca să-l ascunzi aici.

— Asta este o fugă, zice ea și vocea i se contopește cu muzica.

— O fugă, repet eu.

— Înseamnă repetiția unei scurte melodii.

Ascult o vreme și identific linia melodică repetată iar și iar, cu sunetele întrețesute ca firele din fluxul timpului.

— Într-o fugă bună, continuă Sofia, există mai multe planuri. Cânți o melodie – din violoncel erupe o scurtă izbucnire muzicală –, iar melodia aceea nu se repetă pur și simplu, ci se dezvoltă. Evoluează. Se transformă. Este aceeași și totuși diferită.

Continuă să cânte, iar eu aud schimbările subtile despre care vorbește. Recunosc melodia inițială, însă acum este mai complexă, mai profundă.

— Sofia, zic eu. Cum ai ajuns aici?

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— De ce ai violoncel? o întreb.

Simt cum îmi crește panica în voce. Ceva nu e în regulă.

— Și când ai devenit expertă în fugi?

— Aceasta este o fugă, zice ea încet. O repetiție a unei scurte melodii. Într-o fugă bună, există trei planuri. Cânți o melodie, iar melodia aceea nu doar se repetă, ci se dezvoltă. Evoluează. Se transformă. Este aceeași melodie și totuși diferită.

— Tocmai ai spus asta.

Îmi simt palmele umede.

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— Sofia?

Continuă să cânte, cu tot corpul aplecat peste violoncel, cu ochii închiși.

— Aceasta este o fugă. O repetiție a unei scurte melodii. Într-o fugă bună, există mai multe planuri. Cânți o melodie, iar melodia aceea nu doar se repetă, ci se dezvoltă. Evoluează. Se transformă. Este aceeași melodie și totuși diferită.

Mă retrag încet înapoi cu spatele și bâjbâi cu mâna după ușă.

— Cheia unei fugi nu constă în felul în care lucrurile se repetă, zice ea, ci în acela în care devin diferite.

— Sofia, te rog, te rog, spune altceva, zic eu cu o voce care îmi trădează frica. Orice!

Muzica se oprește.

Sofia ridică privirea spre mine, cu gâtul răsucit în mod nefiresc.

— N-ar trebui să fii aici, zice ea cu voce amenințătoare.

Se ridică brusc în picioare și violoncelul cade pe podea. Corzile scot sunete slabe, frânte, înăbușite de covorul roz.

— Sofia?

Ține arcușul ca pe o sabie.

— Aceasta este o fugă, zice ea pe un ton oribil de monoton.

Înaintează spre mine cu ochii morți și goi. Mă lipesc cu spatele de perete.

Întinde brațul, cu ochii lipsiți de suflet ațintiți asupra mea, și îmi înfige arcușul în piept.

Totul devine negru.

Nu vreau să spun că am leșinat. Vreau să spun că în clipa asta eram aici, cu un arcuș de violoncel înfipt în piept, cu așchii de lemn destul de ascuțite încât să-mi străpungă pielea, iar în clipa următoare pluteam în nicăieri. Fără vreun arcuș de violoncel.

Și fără Sofia.

Fără lume.

Doar... nimic.

— Hei? rostesc eu în vid.

Liniște.

Exist vreme îndelungată în nimic. Pe urmă, la margini încep să licărească lumini. Încep să simt o apăsare pe spate; sunt întins cu fața în sus. Încep să-mi văd camera și mă ridic în fund pe pat.

Pe noptiera de alături ticăie ceasul meu.

Capitolul 53

Când dr. Franklin vine la mine în cameră a doua zi, sunt cu garda sus. Mă prefac că totul este bine. Dr. Franklin spune banalități despre paranoia și încredere, iar eu dau din cap. Curând mi se dă voie să ies din cameră și să mă reîntâlnesc cu cei din grupul meu.

— Unde-ai fost, nebunule? mă întreabă Ryan încetișor când mă duc spre bibliotecă.

Am primit permisiunea să sar peste cursuri și să fac doar studiu individual, atâta timp cât fac ședințe private cu dr. Franklin.

Nu răspund, și prin urmare Ryan mă urmărește pe hol.

— Dai de belea, dacă chiulești de la ore, îi spun eu.

El ridică din umeri.

— Pun pariu că n-o să le pese. Locul ăsta oricum se duce de râpă.

— O să-i pese doctorului.

— Dacă va mai fi mult pe aici și doctorul.

Mă opresc în fața bibliotecii, cu mâna pe clanță.

— Ce vrei să spui?

— I-am auzit pe oficiali vorbind cu doctorul înaintea vacanței de primăvară. Au terminat ancheta. Contestă acreditarea școlii. Nu știam ce înseamnă asta, dar am căutat și e de rău.

— Și, ce înseamnă? îl întreb eu cu glas scăzut.

— Tata zice că școala o să piardă finanțările și că n-are cum să mai rămână deschisă, dacă se întâmplă asta, spune Ryan și se uită înapoi spre ușa închisă de la biroul doctorului Franklin. Frate, a fost de groază. Oficialii i-au mai aruncat doctorului o chestie. Au spus că școala nu este un loc sigur și că Sofia constituie o dovadă – la fel ca tine.

— Ca mine?

— Da, te-au pomenit și pe tine. Ți-am spus să nu fii atât de ciudat în fața lor. Au zis că doctorul te-a lăsat prea liber și că nu a folosit cu tine „toate mijloacele care se impun". L-au pomenit și pe Harold. Au zis că ar trebui dus la azil sau ceva.

Săracul Harold! Dacă se închide Berkshire, o să ajungă într-o celulă căptușită cu saltele.

Urechile mi se umplu de zgomot de ciocane și le simt trepidația în oase. Mă uit în jos și podeaua a dispărut. Stau în echilibru pe bârne de lemn deasupra construcției neterminate a Academiei, în timp ce tâmplari, electricieni și instalatori lucrează să înalțe clădirea.

Clipesc și podeaua apare la loc – lemn masiv însemnat de timp și praf adunat printre scânduri.

— Dacă școala se închide, o să mă înfurii rău de tot, continuă Ryan, orb la timpul care o ia razna în jurul lui. Cred că știu ce trebuie să fac, dar...

„Ce vor face părinții mei cu mine?"

Mă gândesc cât de tare am speriat-o pe Phoebe, atât în noaptea dinainte de a pleca la Berkshire, cât și în cea când am stat amândoi afară, înainte să mă tragă timpul înapoi aici.

Poate că eu ar trebui să fiu închis undeva.

— Aș vrea să fi fost Sofia aici, zic eu încet.

— Și eu, frate, zice Ryan cu voce aspră. Dacă era, oficialii ăia n-ar mai fi venit niciodată.

A strâns degetele pumn și lovește peretele aproape de ușa bibliotecii. Tare.

— La dracu', zice el clocotind de nervi. *Nu* o să-i las pe nenorociții de oficiali să-și bată joc de locul ăsta! Îmi strică toate planurile!

Există ceva în ultima propoziție, ceva legat de *planurile* lui Ryan care răsună în aer ca un clopot. Dar eu sunt prea cu mintea aiurea ca să mă concentrez asupra acestui fapt. Nu văd decât cum se unduiește și se mișcă peretele ca apa acolo unde l-a lovit Ryan.

Clipesc și peretele redevine normal.

— Trebuie să plec, zic, și împing ușa bibliotecii.

Ryan vine după mine înăuntru. Aș vrea să știu cum să scap de el.

Mă duc la computerele străvechi din spatele încăperii. Ryan vorbește cu mine în timp ce deschid unul dintre ele. Se laudă cu toate lucrurile pe care le are acasă în L.A., cu vacanța lui petrecută înotând, făcând surf și tot felul de alte lucruri grozave de care nu are parte aici. Aș vrea să-i spun că minte – Ryan nu arată ca unul care să se ducă să înoate fără tricou pe el, ca să nu mai vorbim de cât de puțin pare să se priceapă la surf – dar nu-mi pasă prea tare de treaba asta ca să insist. Mă epuizează, pe bune! Și nici măcar nu cred că mă simpatizează: Pur și simplu are nevoie de public.

— Uite, trebuie să mă apuc de lucru, zic eu. Poate că tu nu dai doi bani pe cursuri, dar eu dau.

Ryan îmi arată degetul mijlociu, dar măcar mă lasă singur o vreme și pleacă să se plimbe de colo-colo printre rafturile de cărți.

Mă întorc spre computer și tastez *Sofia Muniz*. Pe ecran apar mai multe linkuri – mai ales profilurile de pe rețelele de socializare ale altor fete numite Sofia Muniz – dar când adaug la căutare *Academia Berkshire* și *Insula Pear*, primele rezultate sunt toate articole de ziar și declarații oficiale ale consiliului Academiei.

Deschid mai întâi știrile.

ELEVĂ DISPĂRUTĂ LA ACADEMIA LOCALĂ DESTINATĂ ADOLESCENȚILOR DE ELITĂ. Mi se taie respirația la vederea fotografiei Sofiei pe o coloană întreagă. Este o fotografie veche, probabil una de la liceul unde mergea înainte de a veni aici, dar ea este. Întind mâna și ating cu două degete imaginea de pe ecran. Articolul e o înșiruire de fapte: Sofia a dispărut la data de, Academia Berkshire nu a comentat, oficialii statali și federali fac investigații. Se termină cu o listă de numere la care poate suna oricine are informații despre dispariția ei.

— Ce faci? întreabă Ryan, uitându-se la mine.

Se apropie de locul în care stau. Cu cât se apropie mai tare, cu atât devine mai neclar ecranul calculatorului. Rândurile încep să se modifice în fața ochilor mei.

ELEVĂ MOARTĂ LA ACADEMIA LOCALĂ
PENTRU ADOLESCENȚI CU PROBLEME

Sofia Muniz, 17 ani, a fost găsită moartă noaptea trecută pe terenul Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite din Insula Pear. Autoritățile locale au declarat moartea ca fiind sinucidere. Academia, care se ocupă de un mic grup de elevi cu vârste cuprinse între 15 și 21 de ani, este specializată în tratarea cazurilor grave de copii cu probleme emoționale și comportamentale care au nevoie de mai multă îndrumare decât le poate oferi o școală obișnuită.

Muniz a fost găsită de către psihiatrul ei, dr. Demitrious Franklin, și de un alt elev. Rapoartele preliminare indică faptul că Muniz a luat supradoză din medicamentele prescrise, dar investigațiile continuă. „Faptul că a avut acces la medicamente dovedește că există o deficiență gravă în practicile școlii", a spus într-un comunicat de presă dr. Alexander Hartford, președintele consiliului Academiei. „Colaborăm

cu autoritățile locale și de stat pentru a stabili cum putem redefini optim aceste practici." Hartford a adăugat că școala s-a oferit să găzduiască oficiali din consiliul de stat pentru educație care s-o ajute să stabilească viitorul Academiei Berkshire.

„Pe Sofia o iubeau toți cei care o cunoșteau", a afirmat dr. Franklin înainte de comemorarea privată care a avut loc în cadrul școlii. „Ne va fi foarte dor de ea." Gwendoline Benson, una dintre colegele Sofiei, a adăugat: „Era prietena mea cea mai bună. Nu m-am gândit niciodată că într-o zi pur și simplu va dispărea."

Înaintea lui Muniz au mai murit mama și cele două surori ale ei, victime ale unui accident de mașină în orașul ei natal Austin, Texas. Tatăl victimei nu a putut fi contactat pentru comentarii.

Articolul se încheie cu o serie de numere de telefon de urgență pentru preîntâmpinarea sinuciderilor.

— Te-ai hotărât în cele din urmă să accepți realitatea? întreabă Ryan, aplecându-se peste calculator și uitându-se la ecran.

Cu cât se apropie mai mult, cu atât devine imaginea mai limpede, până când nu mai există nicio urmă din articolul real pe care l-am văzut înainte de venirea lui Ryan. Fotografia Sofiei își mărește și ea contrastul, dar într-un fel ciudat, ștergându-i trăsăturile destul ca să nu mai arate ca înainte, așa cum o cunoșteam. Acum pare o străină.

— Pleacă de aici, dobitocule, mârâi eu, uitându-mă la fotografie.

Ryan dă ochii peste cap.

— Cum vrei tu. Dar ascultă, la noapte vreau să mă ajuți.

— Cu ce?

Nu mă obosesc să-mi ascund furia; rămân cu privirea ațintită la fotografia deformată a fetei pe care o iubesc și la minciunile care îi înconjoară chipul.

— Vreau să mă uit la ce are dr. Franklin prin birou, zice Ryan. Înregistrările ședințelor noastre s-au dus și asta-i bine, dar mai are însemnări pe hârtie, însemnări care m-ar putea indica pe mine drept făptaș.

— Pleacă de-aici, îi spun.

Nu-mi pasă ce vrea Ryan.

— Bine. Dar sunt însemnări și despre Sofia.

Îl fulger cu privirea. Mereu încearcă să mă manipuleze.

— Ți-am spus să te cari.

— Și despre tine. Nu vrei să știi ce spune doctorul despre tine? Ce scrie în dosarul tău? Dacă recomandă să fii dus la azilul de nebuni, ca Harold?

— Dacă accept să te ajut, pe urmă mă lași în pace?

— La noapte, la o oră după stingere.

— Bine.

Ryan se îndepărtează de biroul peste care stătea aplecat și pleacă la plimbare.

Cu cât se îndepărtează mai mult, cu atât ecranul pâlpâie și se întunecă, iar titlul blestemat este înlocuit de cel original. Mă uit cum cuvintele *Sofia Muniz, 17 ani, a fost găsită moartă noaptea trecută* se transformă din nou în *Sofia Muniz, 17 ani, a fost dată dispărută.*

Mă întorc în scaun și mă uit cum dispare Ryan printre rafturi.

„El a făcut asta."

Capitolul 54

Când a dat Ryan peretele cu pumnul în perete, acesta s-a vălurit. Când s-a apropiat de ecran, imaginea s-a schimbat, iar când a plecat, a revenit la loc.

În tot acest timp am crezut că oficialii ne modificau realitatea. Dar asta nu are sens cu adevărat, nu-i așa? Dacă intenționau să ne folosească pentru puterile noastre, n-aveau de ce să ne facă să uităm de ele.

Iar Ryan... el n-a uitat niciodată. Nu din cauză că se putea proteja în fața oficialilor, ci pentru că tocmai el era cel care crea falsa realitate.

Ryan este telepat. El putea modifica înregistrările video. Și-a extins limitele puterilor până a ajuns capabil de asta. El știe *exact* cum să păpăcească mintea cuiva. S-a mai jucat cu mințile noastre și înainte, iar puterile lui au crescut de-atunci și au ajuns mult mai mari decât am crezut noi vreodată că se poate. Mai mari decât tot ce poate controla doctorul sau oricine altcineva.

Probabil că venirea oficialilor l-a speriat. Trebuie să fi știut de la început că Academia era în pericol să se închidă. Poate că totul a început ca o încercare de a salva școala și de a-i alunga pe oficiali, dar dacă intențiile lui Ryan au fost bune la început, pe parcurs disperarea lui le-a schimbat. Oficialii au plecat, dar el continuă să mențină iluzia că nimeni nu are puteri. Nu poate opri închiderea școlii – e prea mult

pentru el –, dar îi poate împiedica pe toți ceilalți să-și amintească cine sunt cu adevărat. Îi poate împiedica pe oficiali să-l trimită pe el la altă academie.

* * *

Imediat ce Ryan iese din bibliotecă, nu mai pierd vremea și invoc fluxul timpului. O clipă îmi fac griji că nu voi reuși.

Dar e acolo. Timpul întreg se întinde în fața mea, cu firele plutind ca la suprafața unui râu, încâlcindu-se și întreţesându-se într-un haos minunat. Mă apuc repede de treabă și găsesc o dată când o pot vedea pe Sofia în trecut. Firul roșu care mă conectează cu Sofia este subțire cât un fir de păr, dar îmi taie degetul ca lama atunci când îl ating. Trag repede mâna înapoi, sugând sângele care a țâșnit din piele.

Apuc firul din nou, cu toată palma, fără să-l mai înfășor pe un singur deget. Simt cum mă taie și scrâșnesc din dinți de durere.

Trebuie să fac ce am de făcut.

Îmi simt oasele pârâind, strânse de firul roșu pe care îl răsucesc în jurul palmei. Sângele îmi face mâna lipicioasă și caldă. Nu mă pot da bătut.

Nu mă pot da bătut.

Durerea dispare. Mă uit în jos și firul a dispărut și el, odată cu sângele.

Sofia stă în picioare în fața mea.

— Salut, zic eu.

Zâmbește, dar bucuria nu i se vede și în ochi.

— Ce faci aici? mă întreabă.

— Trebuia să te văd.

— Trebuie să pleci.

Clatin din cap, traversând scurta distanță dintre ea și mine.

— Nu.

— Trebuie.

Vreau să-i spun totul, dar timpul nu mă va lăsa. Așa că spun doar:

— Lucrurile merg prost în clipa asta.

— Ai tot venit la mine în trecut, zice Sofia. Mi-am închipuit că ceva nu-i în regulă în viitor – în prezent, adică. Prezentul tău. Am dreptate?

Dau din cap că da.

— Iar eu nu sunt acolo ca să te ajut.

Dau iarăși din cap. Mă aștept ca timpul să mă smulgă înapoi în orice clipă. Dar încă suntem amândoi aici.

— Mi-a fost frică, zic eu prudent, încă testând limitele timpului.

— De ce anume?

— Că puterile mele nu sunt reale.

Pentru o clipă scurtă, totul pâlpâie. Culorile se schimbă și se învolburează unele în jurul altora. Totul tremură... mai puțin Sofia. Ea continuă să rămână în fața mea, reală, vie și autentică.

Se întinde și îmi pune palmele pe obraji. Are pielea răcoroasă și liniștitoare.

— Dar, Bo, zice ea, dacă nici eu nu sunt reală? Dacă nimic din toate astea nu este real?

— Tu ești singurul lucru de care nu mă îndoiesc, șoptesc.

Deschide gura, dar în loc de vorbe, din gura ei curge apă. Îi picură de pe bărbie, îi șiroiește pe gât, îi formează pârâiașe pe piept. Mă întind s-o apuc, dar degetele mele îi străpung brațele de parcă pielea i-ar fi doar un balon cu apă, și din corpul ei începe să curgă un lichid albastru aprins care miroase a clor.

— Sofia! strig, întinzându-mă din nou după ea.

Mâna mea îi atinge părul și toate șuvițele închise la culoare devin invizibile, apoi reflectă lumina ca suprafața unei piscine. Corpul îi devine translucid, lichid și curge până când din el nu mai rămâne decât o băltoacă la picioarele mele.

* * *

Ryan vine să mă ia din camera mea la o oră după stingere. Nu știu cum reușește să treacă de încuietoarea ușii, dar reușește. Încă o dovadă că încuietorile – la fel ca gratiile – fac parte din iluzia creată de el.

— Ești gata? întreabă Ryan cu glas scăzut.

Mă uit la pata de apă de pe podea, la conturul ei care desenează o formă ciudată, circulară pe lemn.

Dau din cap că da.

Ușa de la biroul doctorului Franklin este încuiată, dar Ryan a făcut rost cumva de o cheie. Ne strecurăm în încăperea întunecată.

Locul pare straniu fără doctor, nimeni înăuntru. Scaunele sunt ca niște pietre de mormânt umbrite, așezate în cerc în jurul unui spațiu gol, care nu înseamnă nimic.

Ryan aprinde lumina.

— Căutăm rapoarte permanente. Însemnările doctorului. Tot ce m-ar putea incrimina sau m-ar putea expedia într-o școală mai rea atunci când se închide asta.

— Ce fel de însemnări?

Mă apropii de biroul doctorului Franklin, pe care se află un teanc răvășit de hârtii. De fapt, nu prea sunt atent la Ryan. Am venit aici din propriile mele motive. Am nevoie de o dovadă. După ce am văzut-o pe Sofia topindu-se și dispărând, trebuie să știu care este realitatea – dincolo de iluzia creată de Ryan. Nu vreau să trăiesc o minciună... dar nici nu vreau să trăiesc într-o lume fără ea.

Vreau pur și simplu adevărul. Poate că reușesc să-l găsesc aici.

Ryan ridică din umeri.

— O să știu ce caut când o să găsesc. Toate școlile păstrează dosare. Am nevoie de un început curat, zâmbește el malițios. Așa că spune-mi dacă vezi ceva pe care scrie numele meu. Nu pot avea un dosar prost dacă n-am dosar deloc.

Mă uit pe fereastră și pentru o secundă văd strălucirea soarelui. Clipesc și o înlocuiește lumina lunii. Peste tot în jurul meu, fluxul timpului continuă să pârâie din încheieturi. Am nevoie de ajutor. Dar pur și simplu nu știu cine mă poate ajuta.

Mă așez la biroul doctorului și răsfoiesc printre hârtii. Sunt toate însemnări scrise cu scrisul lui aproape ilizibil. Cuvinte pe care nu le cunosc sunt încercuite sau tăiate.

Pe hârtie picură apă.

Ridic privirea. Ryan a trecut la al doilea sertar al fișierului doctorului și îi verifică rapid conținutul. Dar lângă mine stă Carlos Estrada și arată spre unul dintre sertarele de la biroul doctorului Franklin.

Mă aplec și trag sertarul greu. Este plin cu alte dosare și dau să-l închid la loc, numai că îmi văd numele. Și numele lui Ryan. Și numele lui Gwen și al lui Harold. Îmi tremură mâinile și observ că există un singur dosar roșu, o culoare vie ascunsă printre celelalte coperte bej.

Sofia Muniz.

Scot teancul cu dosarele noastre și îl răsfir pe birou.

Mă întind mai întâi după dosarul Sofiei, dar o palmă udă îi apasă coperta. Mă uit în sus. Carlos Estrada clatină din cap în tăcere.

— De ce? întreb eu.

— Poftim? zice Ryan, fără să se întoarcă de la fișier.

— Nimic, zic eu.

Carlos Estrada ridică mâna, lăsând în urmă o pată udă mare pe coperta roșie. Încă face semn din cap că nu, atunci când dau deoparte dosarul Sofiei. Aleg pe nevăzute altul de pe birou.

Gwendoline Benson.

Deschid dosarul. Pe partea dreaptă este lipită o foaie cu informații despre Gwen – o fotografie mică, pătrată și oarecare, numele părinților, adresa ei, adresa tatălui ei, lista medicamentelor. Habar n-aveam că Gwen lua atât de

multe medicamente. Le citesc numele încet în minte, poticnindu-mă la cuvintele lungi și greu de pronunțat.

Pe partea stângă a dosarului este o listă cu însemnări făcută cu scrisul de mână al doctorului. Deasupra ei, dactilografiat cu majuscule, este un singur cuvânt:

DIAGNOSTIC.

Mă încrunt și citesc cuvintele scrise de doctor dedesubt. *Tulburare de control al impulsurilor (piromanie). Probleme de încredere și abandon.*

Dau deoparte dosarul lui Gwen și îl deschid pe următorul. Al lui Harold. Este structurat exact la fel, cu informații pe o parte, inclusiv o listă a medicamentelor și o serie de diagnostice lipsite de înțeles. Dosarul lui Ryan este similar, deși pot recunoaște multe dintre lucrurile notate despre el: narcisism extrem, complexul puterii, manipulare intenționată, nevoia de a controla, probleme de control al furiei. Tendințe sociopate. *Îi place să se joace cu emoțiile*, notează doctorul, *doar ca să se distreze, dar când dorește ceva, va folosi orice mijloace ca să obțină acel lucru. Narcisismul propriu îl face să creadă că desfășurarea normală a evenimentelor este direcționată spre el; dacă nu sunt mere la micul dejun, asta se întâmplă din cauză că personalul îl urăște pentru că este atât de deștept și complotează să se răzbune pe el atât psihologic, cât și fizic. Cu cât este mai apropiat de cineva, cu atât tendințele lui devin mai evidente.*

Când au sosit oficialii, a crezut că veniseră să-l ia pe el. Mereu a considerat că prezența lor îl va condamna să ajungă la școala militară. Că era singurul care avea ceva de pierdut.

Ridic privirea, așteptându-mă ca Ryan să se întoarcă și să mă surprindă citind despre el, dar nu se întâmplă așa. Carlos Estrada a dispărut.

Deschid dosarul meu.

Iată-mi numele. Adresa părinților mei. Phoebe. Adresa mea. O notă despre un „episod" avut la școală, alta despre unul avut în vacanța de primăvară.

O listă de medicamente.

Dar... nu-i adevărat. Eu nu iau niciun medicament. Nu înghit pastile și nu fac injecții.

Doctorul a zis că o să-mi dea medicamente, dar în afară de pastilele pe care le-am luat când m-am întors prima dată la Academie și care-mi dădeau somnolență, n-am mai luat nimic.

Nu-i așa?

Îmi mut privirea în partea dreaptă a dosarului, spre diagnostic. *Manualul de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale – ediția a cincea*, așa scrie sus și este înconjurat de mai multe ori.

Cazul lui Bo este cu mult mai complex decât am bănuit inițial. Bo a arătat semne de rupere de realitate după moartea Sofiei Muniz. Simptomele lui includ delir prelungit și, mai recent, paranoia, ambele manifestări exacerbate de insomnie. Lipsa somnului REM pare să alimenteze simptomele, deși Bo nu este conștient de problemă și de multe ori intră într-o stare delirantă în loc să doarmă.

Analizele sângelui indică faptul că nu a înghițit niciun fel de medicament suplimentar sau în scop recreativ, iar nivelul insulinei este mult sub limita pentru diabet. Tomografii cerebrale și analize suplimentare de sânge au fost programate peste două săptămâni la o clinică externă din Boston, pentru a verifica posibilitatea existenței unor leziuni pe creier. În istoricul recent al familiei nu există boli neurodegenerative, dar delirul prelungit poate fi o indicație de halucinoză pedunculară.

NOTE SUPLIMENTARE: Ședințele de terapie private și de grup arată că Bo prezintă o fugă disociativă cu amnezie selectivă, indicând o afecțiune mult mai gravă decât diagnosticul precedent. Această idee este susținută și de căderea

nervoasă suferită în timp ce îşi vizita părinţii în perioada 13-20 aprilie. Deşi paranoia lui Bo a crescut şi prin urmare este mai lipsit de disponibilitatea de a vorbi în timpul şedinţelor de terapie, a făcut aluzii la halucinaţii care par să aibă legătură cu moartea Sofiei.

La întâlnirea cu părinţii dinaintea vacanţei de primăvară am adus în discuţie posibilitatea unui diagnostic de halucinaţie vizuală complexă prelungită şi de delir al grandorii şi despre ce ar putea însemna acest diagnostic pentru familie. Sora lui a indicat că o anumită înclinaţie pentru violenţă a existat şi înainte de diagnostic şi tratament. Prin medicaţie şi terapie, tendinţa violentă s-a diminuat, fiind înlocuită de un delir personal mai accentuat care conduce mai degrabă la retragere decât la manifestarea frustrării.

Ultima frază este scrisă apăsat şi iese în evidenţă pe pagină.

Indiferent de soarta şcolii, se recomandă relocarea lui Bo într-o instituţie cu măsuri de siguranţă suplimentare, unde să i se poată monitoriza sănătatea mai îndeaproape.

Las dosarul să cadă şi zgomotul îl face pe Ryan să se întoarcă.

— Ai găsit ceva? mă întreabă el.

În jurul lui se împrăştie valuri. Dulapul-fişier se topeşte ca o lumânare de ceară, apoi clipesc şi totul redevine ca înainte.

— Uite la asta, zice Ryan.

Se foloseşte de telechinezie ca să-mi trimită în zbor un dosar, dar eu nu-l deschid.

— Hârtiile astea ne fac să părem nebuni, zic eu în cele din urmă, uitându-mă la dosarul închis.

— Păi, e clar, pufneşte Ryan.

— Nu, uită-te.

Îi întind dosarul cu istoricul lui medical, aşteptându-mă ca Ryan să-l aducă la el pe unde telechinetice, dar el închide sertarul şi traversează biroul până la mine.

Se uită peste conţinutul dosarului.

— Da, și?

— Scrie că ești narcisist și ai probleme cu controlul furiei.

— Zău?

Ryan ridică din umeri și aruncă dosarul pe birou.

— Despre mine scrie că sunt paranoic și delirez.

Ryan nu-și ascunde râsul sarcastic.

— Eu credeam că ești schizofrenic.

Îmi înghit fierea urcată în gât.

— Noi... Noi nu suntem nebuni. Suntem speciali.

— Da, „speciali", repetă Ryan luându-mă în râs. Ca ăia din autobuzul „special".

— Nu, adică... cum rămâne cu puterile noastre?

Ryan dă ochii peste cap.

— Iar începi?

— Ai făcut dosarul să *zboare* până la mine cu ajutorul *telechineziei!*

Ryan ridică dosarul și îl aruncă din nou pe birou.

— Ți l-am *aruncat* cu *mâna,* zice el. Frate, chiar ești nebun. Nebun de legat. La naiba!

Pereții biroului doctorului se unduiesc și se rotesc ca uleiul amestecat cu oțet.

Mă uit la informațiile din dosarul meu. Toate însemnările făcute de doctor despre mine sunt de după dispariția Sofiei. De când puterile lui Ryan au devenit mai mari. De când a început să ne iluzioneze.

Ryan își răsfoiește propriul dosar, plimbându-și privirea pe diagnosticul pus de dr. Franklin. Adună foile liniștit și le îndeasă în dispozitivul de distrus documente. Se uită zâmbind cum tot ce a scris doctorul se transformă în fâșii lungi de hârtie fără înțeles.

— Hai să mergem, zice Ryan îndreptându-se spre ușă.

— Tu ești de vină, nu-i așa?

Mă ridic încet, împing scaunul și mă retrag cu spatele la perete, poziționând biroul între Ryan și mine. N-am vrut să cred, chiar dacă toate dovezile îl indicau pe el.

— Ce naiba te-a apucat? zice Ryan, întorcându-se din nou spre mine.

— *Tu eşti!*

— Despre ce vorbeşti?

— Tu ai fost tot timpul. Nu doctorul sau oficialii. Tu.

— Ce drac...

Înşfac dosarul.

— Ai bănuit că îmi voi da seama. „*Se recomandă relocarea lui Bo.*" Încerci să te descotoroseşti de mine. Tu faci toate astea.

— Despre ce naiba vorbeşti? zice Ryan, cu o voce periculos de aproape de un strigăt.

— Tu. *Tu.* Tu poţi controla minţile. Tu ne controlezi pe toţi. Tu ai făcut să părem cu toţii nebuni, să pară că Berk nu e un loc pentru oameni cu puteri. L-ai păcălit până şi pe doctor...

— Eşti nebun, zice Ryan, întorcându-se spre uşă. Nebun de legat, vreau să zic. Ţi-ai pierdut minţile. Uită-te în jurul tău. Unde crezi că eşti?

Mă uit în jur. Văd licenţa de psihiatru a doctorului, apoi clipesc şi îi văd doctoratul în istorie. Văd dosarele cu diagnosticele. Pe urmă se topesc şi se transformă în dosare în care sunt descrise puterile fiecăruia.

Totul este fals.

Totul este o iluzie. O iluzie genială şi înspăimântătoare.

— Frate, înfruntă realitatea, mârâie Ryan. Mica ta prietenă a murit. E moartă. Moartă ca toţi morţii. Dacă preferi să te duci la balamuc mai degrabă decât să admiţi asta, treaba ta. Dar eu? Eu îmi văd de interesul meu.

Mă uit lung după Ryan, în timp ce se îndreaptă către uşă. Se întoarce să mă înfrunte, dar ce intenţiona să spună i se evaporă de pe buze.

Pare îngrozit. De mine. Şi de adevărul pe care acum îl ştiu.

Capitolul 55

Frica lui îmi face sângele să fiarbă de forţă. Acum, că îl văd aşa cum este, nu mă mai poate controla. Mătur cu mâna dosarele rămase în sertarul biroului şi mă ridic, urmărindu-l pe Ryan pe hol. Peste tot în jurul meu pereţii se unduiesc din cauza efortului depus de Ryan de a păstra lumea pe care a creat-o. Văd imagini scurte ale altor oameni, are altor timpuri – fisuri în fluxul temporal. Un bătrân cu părul alb vâlvoi – primul director al Academiei Berkshire, îl recunosc din portretul de la parter – se apropie de noi, mormăind de unul singur înainte să dispară.

Copilaşi îmbrăcaţi în tricouri galbene de tabără aleargă în jur. Ultimul copil se întoarce şi îmi face cu mâna, iar eu îl recunosc pe Carlos Estrada şi tricoul se întunecă la culoare din cauza apei.

Ryan rânjeşte dispreţuitor spre mine.

— La ce te uiţi?

Ceilalţi copii dispar. Doar eu şi Ryan mai suntem pe hol.

Ştiu ce se întâmplă acum. Puterile mele au fost înăbuşite de Ryan, slăbite de controlul minţii lui. Dar la fel cum pocneşte un balon prea umflat, puterile mele au explodat şi s-au revărsat în jur. Nu fluxul timpului se destrăma; eu mă destrămam.

— Opreşte-te! îi strig lui Ryan în timp ce deschide uşa.

Lumea trece clipind dintr-o realitate în alta, atât de repede încât mi se învârte capul. Prin fereastra lui Ryan răzbate lumina de parcă ar fi în continuare zi, apoi se transformă în întuneric cu viteza unui stroboscop.

Îl apuc pe Ryan de încheietură și îl țin bine, deși încearcă să scape de mine.

— Dă-mi drumul, ciudatule, mârâie Ryan.

— Știu ce faci, îi spun cu glas scăzut.

Cuvintele încremenesc. Soarele de afară nu se clintește. Pereții stau pe loc. Fantomele trecutului au dispărut. Eu controlez lucrurile.

— Nu poți modifica decât ce este real, îi spun. Nu poți crea o întreagă lume nouă, poți doar s-o schimbi puțin. Ce crezi că spune asta despre tine?

— Despre ce vorbești?

Încearcă să se elibereze, dar îl strâng mai tare.

— Despre „diagnosticul" tău. Ești cu adevărat narcisist, așa-i? Nu poți ascunde acest fapt, nici măcar într-o lume făcută de tine.

Ryan mă împinge cu forță în piept cu mâna liberă și trebuie să-i dau drumul. Intră la el în cameră și trântește ușa.

Cu zgomotul acela, lumea lui reapare la loc. Are încuietoare la ușă și gratii la ferestre.

Respir adânc, gâfâind.

— Eu controlez lucrurile, îi spun ușii închise a lui Ryan.

În timp ce aerul îmi iese dintre buze, iluzia se destramă din nou.

„Eu controlez lucrurile."

— Tu le controlezi, zice o voce blândă din stânga mea, ridicând ușor tonul pe ultimul cuvânt, de parcă ar fi o întrebare.

Capul îmi bubuie tare, o dată, o lovitură atât de violentă, încât mă apuc strâns de piept. Mă răsucesc pe călcâie.

Sofia stă în fața ușii camerei ei.

Pe față îmi fulgeră un zâmbet.

— Câștig, îi spun, grăbindu-mă spre ea. Pot să văd prin iluzia lui Ryan, știu ce face.

— Poți să vezi prin iluzii.

Iar aud nota aceea o idee mai înaltă de pe ultimul cuvânt.

Mă întind spre Sofia, dar ea se trage înapoi, cu mâinile la spate. Destul de departe cât să nu ajung la ea.

Clatină din cap și intră și mai mult în camera ei. Văd într-o străfulgerare covorul roz deschis, cuvertura roz neon de pe pat, veioza estompată de pe noptieră – apoi Sofia îmi închide ușa în față.

— Sofia, stai... încep eu, întinzându-mă spre ușă și deschizând-o.

Camera este goală. Salteaua este goală; pereții sunt nedecorați. Mă clatin și îmi simt gura umplându-se de fiere. Nu. Nu, eu controlam lucrurile. Îmi revenise puterea. Mă îndepărtez împleticindu-mă și ies pe hol.

Ușa lui Ryan e din nou deschisă. Mă urmărește cu un zâmbet cum o șterg la mine în cameră.

Capitolul 56

Phoebe

Este joi. E aproape vremea să vină Bo acasă pentru weekend.

Dar parcă nici n-ar fi plecat. În casă e liniște. Toată lumea păşeşte ca pe coji de ouă.

De fapt, cu toţii umblăm de parcă am fi noi din coji de ouă. Ne e frică să nu ne spargem.

Pe măsură ce ne apropiem de sfârşitul săptămânii, mama face curăţenie iar şi iar. Podelele strălucesc ca oglinda, ferestrele sunt imaculate şi nicăieri nu-i fir de praf. Cu excepţia camerei lui Bo. Mama trece pe lângă cearşaful care îi acoperă cadrul uşii ca şi cum nici n-ar fi acolo. Iar gaura făcută în duşumea de bormaşina tatei încă n-a reparat-o. Iese şi mai mult în evidenţă acum, o pată pe obrazul unei case perfecte, dar parcă ochii mamei alunecă pe lângă ea.

Tata trăieşte practic la el în birou. Cred că e posibil să şi doarmă acolo, deşi este la numai patru uşi de dormitorul mamei.

Toată lumea este încordată pentru că acesta este primul weekend al lui Bo de la „episod".

Urăsc treaba asta. Urăsc să etichetez ce s-a întâmplat. Când Bo a luat-o razna la şcoală, părinţii mei au numit toată povestea „incidentul". Acum avem „episodul".

A fost un fel de criză. Hai să-i spunem pe nume. A fost criza care precede halucinaţiile. Nu ştiu mare lucru despre

ea pentru că nimeni nu-mi spune nimic. Tata l-a dus pe Bo la o clinică în mijlocul nopții, dar doctorii n-au vrut să-i pună un diagnostic înainte să se consulte mai întâi cu dr. Franklin. Iar dr. Franklin n-a spus mare lucru, în afară de faptul că Bo trebuie să se întoarcă la Academia Berkshire. Cel puțin nu mi-a spus mie.

Sunt părți din Bo în toate diagnosticele despre care am citit pe Internet: tulburare bipolară, schizofrenie, depresie. Cu cât caut mai mult, cu atât găsesc boli mai stranii: leziuni ale creierului și viruși care controlează mintea, amibe mâncătoare de carne, bacterii și ciuperci. Nu există leacuri, doar tratamente temporare. Uneori, mintea se strică pur și simplu – vede lumea într-un mod fracturat. Oare chiar contează cum numim problema din creierul lui Bo, dacă nu se poate rezolva nicicum?

Nu că ar exista un nume pentru expresia din ochii lui atunci când s-a agățat de mine, implorându-mă să văd adevărul unei lumi care nu există.

M-am gândit la noaptea aceea de o mie de ori. În liniștea fiecărei nopți care a trecut de atunci, când mama închide ușa de la dormitor și tata închide ușa de la biroul lui și eu închid ușa de la camera mea, în acele nesfârșite spații goale când nimeni nu se mișcă, dar toată lumea este trează, am retrăit iar și iar acea ultimă noapte cu Bo. Felul nebunesc în care insista că prietena lui nu era moartă, că eu știam mai multe decât lăsam să se înțeleagă, că el are un fel de putere asupra tuturor acestor lucruri. Încă simt cum și-a înfipt degetele în umerii mei atunci când s-a agățat de mine, încercând să scuture realitatea lui din mintea mea.

Și nu voi uita niciodată modul în care privirea lui și-a pierdut claritatea, felul în care i-au înțepenit mușchii. Când vezi crize la televizor, sunt pline de tremurături violente, de oameni care cad și pe urmă li se zbat trupurile ca niște pești scoși pe uscat, dar cu Bo nu s-a întâmplat la fel. El a devenit țeapăn ca un lemn. A închis ochii, dar puteam vedea

prin pleoape cum încă i se mișcau violent într-o parte și în alta. Maxilarul i s-a încleștat, iar degetele i-au devenit gheare împietrite. Când a venit tata, n-a reușit să-l facă pe Bo să meargă; a trebuit să-l apuce de umeri și să-l târască stângaci înapoi în casă, în timp ce mama suna la Salvare.

Eu m-am tot tras în spate până când m-am lovit de peretele sufrageriei și am rămas acolo, cu spatele lipit de zid. M-am uitat cum a venit ambulanța, cum Bo a ieșit din criză doar ca să leșine după aceea. Am stat acolo în timp ce mama și cu tata s-au urcat în mașină – mama încă în pijama, cu un pardesiu mare pe deasupra – și au pornit în spatele ambulanței. M-am așezat pe podea, cu ochii ațintiți în continuare asupra locului unde stătuse Bo, și am adormit acolo, ghemuită lângă dulapul cu porțelanurile mamei. Părinții mei s-au întors dimineața, după ce l-au internat pe Bo la St. Lucy, și nici măcar nu m-au observat. Au trecut prin sufragerie ca din pușcă și s-au băgat în pat, epuizați de întâmplările nopții. Imediat ce am auzit-o pe mama sforăind, m-am ridicat, am urcat scările și m-am dus la mine în cameră.

Bo a rămas la St. Lucy aproape o săptămână, ca să poată fi ținut sub observație, să i se facă un RMN și alte investigații. Mama s-a dus la el în fiecare zi, dar tata a stat la el în birou și a lucrat. Când cei de la spital au fost pregătiți să-i dea drumul lui Bo, l-au trimis direct la Academia Berkshire. Nici măcar n-a trebuit să conducă tata până acolo, l-au dus cu o ambulanță.

Au trecut două săptămâni de atunci și peste două zile va veni acasă, iar eu nu știu cum se va termina totul.

Mama face curat. Tata lucrează. Iar eu...

Eu doar stau.

* * *

La șapte bate cineva la ușă.

— Da? strig eu.

Ușa se crapă, apoi mama o deschide de tot. Pare sfioasă.

— Masa e aproape gata, zice ea.

Putea striga asta de jos, de la baza scării, ca o mamă normală, dar n-a făcut-o.

De departe, din bucătărie, se aude un țiuit slab.

— Ah! zice mama. Mușchiulețul de porc! Du-te să-l iei pe tata și veniți jos, bine?

O ia la fugă pe hol – trecând pe lângă biroul tatei – și aleargă pe scări spre bucătărie.

Mă ridic din pat și pun deoparte cartea pe care o citeam.

Podeaua scârțâie sub pașii mei, iar când ajung la biroul tatei, bat de trei ori în ușa de lemn.

— Tată, strig tare de pe hol. La masă!

El mormăie în semn de răspuns.

Dau să cobor, dar ceva mă trage înapoi. Mă întorc la biroul tatei, unde ușa a rămas întredeschisă după ce am bătut.

Stă la fereastră, dar draperiile sunt trase. Ține în mână o minge de fotbal pentru copii, din aceea cu care se juca Bo când era în școala primară. La școala generală, Bo a vrut să se lase de fotbal, dar tata nu i-a dat voie. În primul an de liceu, însă, când Bo a prins loc în echipa de la James Jefferson ca rezervă, a renunțat încă din timpul antrenamentelor de vară, înainte chiar să înceapă școala. S-a asigurat că tata n-o să-l poată înscrie din nou răstindu-se la antrenor și era gata să fie exmatriculat. Cred că mai degrabă a fost dat afară din echipă, dar a făcut-o intenționat.

Tata aruncă mingea, făcând-o să se învârtă prin aer înainte s-o prindă la loc. Mișcarea este repetitivă și hipnotizantă. Poate că tata nici nu m-a auzit cu adevărat când i-am spus despre cină. Ridic mâna să ciocănesc din nou la ușă...

Dar chiar atunci o dungă de lumină pătrunsă printre draperii cade pe fața tatei și îi luminează urmele de lacrimi de pe obraji.

Las mâna jos și îmi lipesc fața de mica deschizătură a ușii ca să mă uit mai bine la tata. Nu l-am mai văzut niciodată plângând, iar acum pur și simplu stă și lacrimile

mari i se rostogolesc pe față. Degetele lui bâjbâie nesigure, iar mingea cade pe podea, rostogolindu-se până sub birou. Tata îngenunchează s-o ridice și îl aud hohotind. Nu-l mai pot vedea, nu de tot, doar mâinile și picioarele, în timp ce se ghemuiește sub birou să ia mingea, dar hohotul acela întretăiat mă răvășește.

Este sunetul înfrângerii. Nu. Nu-i corect. Înfrângerea presupune că s-a dat o luptă, că ai avut șansa să câștigi, dar s-a întâmplat să pierzi. Nu. Sunetul acela este mai lipsit de speranță decât atât. Este sunetul pe care îl scoate un bărbat când își dă seama că nu are cum să câștige pentru că nu are cum să lupte. Lucrurile sunt pur și simplu *așa* și nimic nu le poate schimba.

Aș vrea să deschid larg ușa și să fug la el, să-l iau în brațe. Nu vreau să-i spun că o să fie bine, pentru că niciunul dintre noi n-ar crede, dar măcar... Vreau să-i spun că înțeleg.

Dar nu mă clintesc din loc.

Eu am nevoie de școală ca să mă prefac că totul este în regulă. Poate că tata are nevoie de birou pentru asta. Poate că încearcă și el să supraviețuiască.

Văd cum sub birou tata strânge mai tare mica minge de fotbal. Mă întreb la ce se gândește. Întreaga situație – cu Bo care e așa cum e – este dificilă pentru el. Probabil că mai dificilă decât este pentru mama sau pentru mine. Pentru tata nu există decât o cale sau alta: alb sau negru, asta sau cealaltă, aici sau acolo.

Dar Bo? Cu Bo este altceva.

Sună telefonul. Tata dă drumul mingii de fotbal, care se rostogolește fără zgomot spre mine peste covorul scump. Dă să se ridice de sub birou, iar eu mă trag repede de lângă ușa crăpată și mă lipesc cu spatele de perete. În clipa următoare, tata răspunde la telefon.

Are vocea clară și răsunătoare, nu dă în vileag lacrimile sau amărăciunea.

— Salut, Tim, zice el vesel. Ce zici de Patriots?

Capitolul 57

Nu pot să dorm. M-am trezit în zori și de la fereastră l-am văzut pe doctor plecând din Academie. Mă grăbesc să mă îmbrac și dau fuga afară în lumina dimineții. Roua încă acoperă totul și o briză rece dinspre mare se învolburează în jurul meu imediat ce dau buzna pe ușă.

Poate că dacă mă îndepărtez destul de Berkshire, puterile lui Ryan nu se vor mai manifesta cu tot atâta forță. Poate că dacă reușesc să vorbesc cu dr. Franklin în afara influenței lui Ryan, vom putea sparge iluzia creată de el și vom reuși să găsim o modalitate să-l oprim pentru totdeauna.

Dr. Franklin a luat-o spre nord, probabil ca să facă o plimbare. Trec pe lângă ruinele taberei – doctorul nu-i acolo – și pe urmă o cotesc spre faleza din scânduri.

Îl găsesc pe dr. Franklin stând în fața rămășițelor hornului. Arată incredibil de mic și de vulnerabil, așa cum stă turcește pe nisip, uitându-se la cărămizile înnegrite de parcă încă l-ar mai putea încălzi.

— Bună, Bo, zice doctorul, întorcând capul spre mine atunci când mă apropii.

— Bună.

Mă așez lângă doctor, tot cu fața spre cămin. Ce-aș putea spune? Cum poți să-i spui cuiva că viața pe care o trăiește este o minciună, o iluzie creată de un adolescent nebun cu

puteri mai mari decât responsabilitatea lui? Că lumea este mai ciudată decât crezi și că ai puteri pe care nu le poți pătrunde?

Deschid gura să vorbesc, dar observ cu coada ochiului o mișcare fugară. Îl văd pe Carlos Estrada, ud leoarcă și tremurând. Duce un deget la buze. Dau discret din cap și îl aștept pe doctor să vorbească primul.

— Nu știu ce urmează să se întâmple, zice dr. Franklin în cele din urmă.

— Nimeni nu știe, răspund. Nici măcar eu.

Acesta este cel mai important lucru pe care l-am învățat de la dispariția Sofiei: viitorul este plin de posibilități, nenumărate variante pe care poți alege să le urmezi sau nu.

Dau să vorbesc din nou, dar din spatele doctorului, imaginea lui Carlos mă fixează tăcut.

— Am dat greș din plin în ultimul timp, Bo. Am dat greș cu Berkshire. Am dat greș cu Sofia. Am dat greș cu tine.

„Ryan vă face asta", aș vrea să-i spun. „Ryan îi face pe toți să creadă ceva ce nu este adevărat. Ryan este puternic. Toți avem puteri, chiar și dumneavoastră. Dar ale lui sunt mai mari."

Vreau să spun toate aceste lucruri, dar nu le spun. Nu.

— Ai fost azi-noapte la mine în birou, nu-i așa? întreabă dr. Franklin.

Îmi privesc palmele.

— Trebuia să aflu adevărul.

— Și l-ai aflat?

Nu se uită la mine.

— Cred că... Nu știu, dar... poate?

— Bine.

Doctorul se străduiește să nu i se simtă nicio emoție în voce, ca să nu-mi dau seama dacă este surprins, mândru sau dezamăgit. Dar zâmbește ușor și mă bate pe umăr.

— N-ar trebui să fiu surprins că ai venit și tu încoace, la cămin, la fel ca mine, continuă dr. Franklin. Te-ai atașat

de acest loc și nu-i de mirare, Bo, zice doctorul, atingându-mi brațul și silindu-mă să-mi îndrept toată atenția asupra lui. Vreau să știi că este normal să te simți vinovat în situații precum moartea Sofiei. Și eu mă simt vinovat. Dar, Bo, a fost o sinucidere. Depresia Sofiei nu era ceva pentru care să fii pregătit să o înfrunți. N-ai fi putut face nimic ca s-o previi.

Sinucidere. Cuvântul reverberează înăuntrul meu.

— Îți amintești prima zi la Academie, când ne-am prezentat cu toții? întreabă doctorul, dar nu mă așteaptă să-i răspund. Am vorbit fiecare despre cele mai mari probleme, despre mecanismele lor de declanșare și despre îngrijorările noastre. Iar eu v-am spus despre mine. Ții minte?

Îmi amintesc vag. Ne-a spus că avea puteri de vindecător și ne-a arătat ca dovadă niște cicatrici.

— V-am vorbit despre dependența mea de droguri de când eram adolescent, zice dr. Franklin. V-am spus că acesta este motivul pentru care mi-am ales această meserie, pentru care vreau să ajut alți copii cu probleme.

În urechi îmi vuiește oceanul, dar îl alung, ca să pot rămâne cu capul deasupra apei și să pot auzi. Inima n-are decât să se înece, dar de minte am nevoie.

— Mă tot întorc acum în momentul acela, continuă doctorul, cu voce gânditoare. Îmi tot reamintesc că nu toți putem fi salvați.

„Nu-i adevărat", aș vrea să-i spun.

— Uneori, oamenii nu doresc să fie salvați, zice el. Iar asta este descurajant.

— Da, zic eu.

— Înțelegi, nu-i așa?

Dau din cap că da. Nu-i ceva ce-aș putea exprima în cuvinte, dar așa este. Înțeleg.

Este complicat.

Viața seamănă cu fluxul temporal, toată numai noduri, încâlceli și răsuceli. Poate dacă am ști exact unde duc firele

sorții noastre, am putea face mereu alegerile corecte, dar nu putem. Nici măcar eu. Mai ales eu. Pentru că niciodată n-am văzut *asta*. Există posibilități pe care nu ni le putem imagina, viitoruri pe care nu le putem cu niciun chip imagina. Și există zone de întuneric dincolo de care nu putem vedea.

— Am vrut s-o salvez pe Sofia, zice dr. Franklin. Și am crezut cu adevărat că voia să fie salvată.

— Dar nu puteți salva pe toată lumea, șoptesc eu.

În spatele doctorului, Carlos Estrada, șiroind de apă și învinețindu-se încet, dă din cap aprobator.

Îmi amintesc ziua în care Sofia mi-a vorbit despre moartea lui Carlos. Felul în care n-a observat nimeni. Toată lumea se juca și se stropea cu apă în piscină, toată lumea în afară de el. El se ducea fără zgomot la fund. Și nu s-a mai întors niciodată.

„În realitate, înecatul se petrece pe tăcute", spuse Sofia. „Nu se dă de gol."

Se întâmplă pur și simplu.

Acum înțeleg de ce mi-a povestit despre Carlos Estrada.

* * *

— Ai vrut atât de mult să schimbi trecutul, încât ai crezut că puteai, spune dr. Franklin.

Mă uit la locul gol unde stătea mai devreme Carlos Estrada.

Nici măcar nu mai sunt sigur că știu ce este trecutul. Trecutul înseamnă Sofia în 1692. Trecutul înseamnă ziua de ieri și înțelegerea faptului că Ryan are puteri foarte mari. Trecutul este ușa încuiată de la camera surorii mele. Trecutul este un cerb pe un câmp gol, o tabără pentru copii bolnavi, doi bărbați călare în mlaștină.

Îmi amintesc gustul ei pe buzele mele atunci când am sărutat-o prima oară. Am sărutat-o în timp ce o rachetă

se ridica spre stele în spatele nostru. Îmi amintesc felul în care mă ținea de mână, de parcă era secret. Îmi amintesc sunetul vocii ei, privirea absentă din ochi, felul în care își dădea deoparte părul de pe o parte a feței.

Îmi amintesc dimineața în care am șters-o de la Berk ca să vedem cum răsare soarele din ocean și cum am adormit ținându-ne în brațe până când valurile ne-au măturat tălpile. Am pierdut răsăritul, dar ne-am găsit unul pe celălalt.

* * *

Îmi amintesc altă dimineață. Dimineața în care m-a părăsit.

Am văzut-o de la fereastră, exact cum l-am văzut azi pe doctor. Nu țin minte la ce m-am gândit; pur și simplu știu că am vrut să fiu cu Sofia. M-am îmbrăcat repede și am fugit afară. M-am dus mai întâi la ruinele taberei.

I-am văzut pantofii. Pantofii ei roșii.

Era frig și i-am adunat de pe jos pentru că știam că ar fi avut nevoie de ei.

Dar Sofia nu era la tabără.

M-am dus până la marginea terenului Academiei, la ruinele hornului, unde am găsit-o pe Sofia cuibărită în vatră. Dormea.

Nu, nu dormea. Avea vomă pe bluză – vomă roșu-aprins și portocalie ca focul, îi rămăsese atârnată și de buze.

„Nu. Am dus-o eu înapoi în timp. În vatră era chiar foc adevărat, și era o casă, iar ea a rămas prizonieră în Salem."

Pe urmă a apărut doctorul. Ne urmărise.

— Of, Doamne! a zis el.

„Eu am găsit-o. Eram acolo. Am văzut-o."

„Nu!"

Urlu, dar cuvântul nu-mi ajunge pe buze.

Influența lui Ryan este prea puternică, chiar și aici, la marginea teritoriului Academiei. Nu așa s-a întâmplat,

Sofia nu este moartă, e doar rătăcită în timp, iar eu o pot aduce înapoi. Pot, pot.

Doctorul mă bate pe spate și se sprijină de umerii mei ca să se ridice.

— Vreau să știi, Bo, că orice s-ar întâmpla, ești un copil bun. Nu puteai împiedica sinuciderea Sofiei. Nimeni nu cred că ar fi putut-o împiedica. Dacă nu lua pastile, ar fi găsit o altă modalitate. Când cineva este atât de deprimat, când nu mai dorește să trăiască... dacă nu-l poate vindeca timpul, atunci nimic nu-l poate vindeca.

Despre asta-i vorba, nu-i așa? Timpul o poate vindeca. Poate. Poate face orice. Atâta vreme cât eu îl controlez.

Capitolul 58

Phoebe

Sunt singură acasă.

Mi se întâmplă oarecum rar să am întreaga casă numai pentru mine. Tata lucrează acasă, iar mama nu lucrează deloc, așa că este mereu cineva prin preajmă. Dar azi, mama s-a dus la biserică la o întâlnire cu enoriașele, iar tata are o „afacere" la un bar din Boston, așa că sunt numai eu.

În casa asta este liniște mereu, dar este o liniște neplăcută, genul în care aproape că îi auzi pe oameni încercând să nu facă niciun zgomot. Azi este liniște adevărată, ceea ce e destul de plăcut.

Mi-a trecut prin minte să le invit încoace pe Jenny și pe Rosemarie, dar nu suntem genul care să facem o petrecere dezlănțuită în trei sau mai știu eu ce. Noi sfârșim prin a ne uita la filme, iar asta mi se pare acum absolut epuizant.

Am primit o scrisoare de la Academia Berkshire. Ne anunță că școala se închide.

A fost un prilej de numeroase discuții între părinții mei – ce vor face acum cu Bo? Va veni acasă la sfârșitul semestrului, iar mama nu are unde să-l mai trimită la toamnă. Dr. Franklin ne-a telefonat personal să ne propună să-l mutăm în viitor pe Bo într-o instituție cu grad mai mare de

siguranță și ne-a recomandat una în nordul statului New York.

Tata s-a împotrivit imediat. Instituția recomandată de dr. Franklin lasă pe planul doi școala și se concentrează în special pe terapie; lui Bo i-ar trebui cel puțin doi ani în plus ca să termine liceul, iar dr. Franklin a recomandat un program de șase ani care i-ar da la sfârșit și o diplomă de studii postliceale.

— Șase ani? s-a înfuriat tata. Pentru o simplă diplomă de studii postliceale?

— Nu diploma contează, George, a spus mama încet.

Nici banii nu contează.

Școala din New York este încă și mai scumpă decât Academia Berkshire. Am făcut calculele. Trei luni din taxele școlare plătite acum pentru Bo ar acoperi toată excursia mea cu clasa în Europa de la vară. Patru mii de dolari. Atât este cheltuiala estimată pentru excursie și bani de buzunar. Patru mii – deși probabil m-aș putea descurca și cu trei, dacă nu fac cumpărături și sunt atentă ce mănânc. Nu înseamnă nimic pe lângă costurile pe care le implică Bo – taxe școlare, medicamente, drumuri, ultima internare la spital și altele...

Am aruncat broșura despre Europa.

Rosemarie nu merge nici ea în excursie. N-are nicio problemă să spună oricui o întreabă că familia ei nu-și permite să plătească atâția bani – în niciun caz să-i dea pe o excursie, când după colț așteaptă cheltuielile pentru facultate.

Jenny se duce.

Chestia este că eu *merit* excursia aia. Învăț din greu, tot timpul. Mă strofoc cu toate cursurile de la Liceul James Jefferson care contează pentru facultate, până și cu cele de științe, pe care le detest. Sunt în primii doi la sută din clasa mea. M-am înscris în toate cluburile de activități extrașcolare, rămân după ore la repetiții cu orchestra, m-am stră-

duit chiar și să intru în echipa de tenis – numai ca să mă considere facultățile „polivalentă".

Nu din cauză că aș vrea să fac vreunul dintre lucrurile astea.

Din cauză că știu că am nevoie de bursă, ca să evadez.

Bo poate să primească zece mii de dolari ca să meargă la o școală cu gratii la ferestre, dar părinții mei nu vor avea banii ăștia și când o să vină rândul meu.

Merit o excursie în Europa. Merit, măcar o dată – doar o dată în toată viața mea! – să fiu egoistă. Asta-i tot ce vreau. Nici măcar nu-i vorba despre Europa; este vorba despre șansa de a fi egoistă. Bo m-a întrebat ce-mi doresc în viitor; asta îmi doresc. Vreau să fiu proastă și egoistă și vreau să fac lucruri fără mă gândesc de o mie de ori înainte. Vreau șansa să fiu pur și simplu normală. Toată viața mea a fost un compromis uriaș în jurul lui Bo – ce-i trebuie lui Bo ca să fie sănătos, ce facturi trebuie plătite pentru Bo, ce alte cheltuieli trebuie tăiate, ce vacanțe trebuie scurtate, ce weekenduri sacrificate, ce lucruri pe care le doresc *eu* trebuie să aștepte ca să primească mai întâi Bo ceea ce-i trebuie.

„Nu-i corect", spune o voce dinăuntrul meu.

Și nu este. Nu-i corect față de mine. Nu-i corect față de el. Nu-i corect pentru niciunul dintre noi.

Rosemarie spune că avem o casă de „bogătani". Mereu a spus-o pe un ton glumeț, dar mă întreb adesea dacă nu râde ca să-și ascundă propria amărăciune. Familiile noastre sunt la fel de mari; casele nu sunt.

Dar eu văd cum se adună la sfârșit de lună facturile cardurilor de credit. Văd cât de târziu lucrează tata. Am văzut factura taxelor de la Berkshire. Am făcut socoteli.

Scot din gunoi broșura excursiei în Europa și îmi permit să mă uit la ea pentru ultima oară. Pe urmă o îndoi și, foarte încet, o rup în două. Savurez modul cum se sfâșie hârtia, mototolesc bucățile și le arunc din nou la coș.

Știu că mă comport copilărește, prostește și răsuflat. Știu că sănătatea lui Bo este mai importantă decât orice excursie.

Dar nimic din toate astea nu-mi șterge invidia amară din suflet.

Nu mă pot abține să-mi doresc ceea ce-mi doresc. Nu mă pot abține să nu vreau ca lucrurile să fi fost altfel, să vreau ca *el* să fi fost altfel. Ca să pot fi și eu altfel.

Văd dincolo de hol cearșaful care atârnă peste cadrul ușii lui Bo. Mă strecor în camera lui înainte să-mi pot spune că nu e bine ce fac. Nu știu ce caut. Doar să arunc o privire în spatele „cortinei".

Mă simt de parcă aș intra în camera unui străin, sau mai degrabă în camera cuiva care a murit, iar acum îi umblu prin lucruri încercând să găsesc o împăcare sau un înțeles. Fac ceva greșit, dar nu las acest fapt să mă oprească.

Camera miroase cumva fad, ca spray-ul pe care îl folosește Bo uneori. Mama a strâns deja așternutul de pe pat și a schimbat cearșafurile și cuvertura pentru când va veni Bo acasă data viitoare. Probabil că el nici nu remarcă asta, că are așternut proaspăt în fiecare weekend.

Îmi trec degetul peste comoda lui și las o dâră slabă în stratul infim de praf care s-a așezat. În partea de sus sunt înghesuite lucruri pe care nu le-a folosit și nici măcar nu le-a observat de ani în șir: o mică broască țestoasă cioplită în lemn cumpărată de la un nativ american din Four Corners, când am mers cu familia în Vest; un glob cu Mickey Mouse în care ninge luat dintr-o aventură la Disney World; o cutie unde își ține monedele de colecție, ceva ce mama ne dăruiește amândurora de Crăciun în fiecare an, pentru că ce copil nu-și dorește bani pe care să nu-i poată cheltui?

Sunt obiecte despre care părinții noștri ar spune că sunt importante. Nu și Bo. De aceea nu le-a mai acordat atenție.

Într-un colț al comodei este o bilă uriașă din sticlă neagră și roșie, atât de mare, încât abia dacă încape în palmă.

Este așezată pe un suport de plastic transparent, iar când îl mut, văd urmele pe care le-a lăsat în praful de pe comodă.

Bila i-am făcut-o eu cadou anul trecut de ziua lui, chiar înainte să plece la Berkshire. O țin în palmă și mă uit la ea. I-am cumpărat-o pentru că habar n-am avut ce altceva să-i iau. Nu exista niciun motiv pentru care Bo să-și dorească o bilă enormă de sticlă, dar arăta interesant – cel puțin așa mi s-a părut când am văzut-o într-o prăvălioară din Quincy Market. A părut să se bucure de ea, a rostogolit-o pe masă, făcând culorile să strălucească. Mi-a mulțumit, și deși nu mi-am dat seama dacă era sincer sau nu, am sperat să fi fost.

Strecor bila la mine în buzunar, întrebându-mă dacă o să-și dea seama vreodată că lipsește. Îi las drept indiciu suportul de plastic.

Pe biroul lui Bo este un carnețel cu un stick USB spart ieșind straniu dintre pagini – același stick pe care am văzut înregistrările cu grupul lui.

Răsfoiesc carnețelul, curioasă să aflu ce gândește Bo despre acele înregistrări, dar îmi dau seama repede că înăuntru nu sunt niciun fel de însemnări. Paginile sunt un haos: fragmente scurte de idei, gânduri despre persoane pe care le cunoaște, mici povestioare cu subiect istoric sau liste mâzgălite fără sens. Încerc să citesc câteva pagini, dar abia dacă reușesc să descifrez cuvintele, cu atât mai puțin să le găsesc un sens. *Încercarea 1,* scrie în susul unei pagini, dar dedesubt nu-s decât mâzgăleli. Altă foaie are o listă diferită de „încercări", toate tăiate și acoperite de cuvântul EȘEC scris cu majuscule.

În altă parte scrie doar *Iartă-mă* iar și iar și iar, dar pe urmă toate cuvintele au fost tăiate meticulos.

Ating pagina cu scuze și degetele îmi dansează pe șanțurile făcute de buclele fiecărei litere.

Paginile devin din ce mai haotice, mai pline de panică. De pe una dintre ele îmi sar în ochi *nu înțeleg* și *mi-e frică.*

Citesc pasajul – toate cuvintele sunt în engleză, dar n-au niciun sens.

Niciunul dintre ele nu are sens.

Parcă ar fi o reprezentare vizuală a minții lui Bo. Începe organizat, dar se transformă în ceva de nerecunoscut.

„Niciunul dintre noi nu-l poate înțelege", mă gândesc eu.

Foarte curând, paginile pătate de cerneală fac loc nimicului – mai mult de trei sferturi din carnet e gol. Continui totuși să dau foaie după foaie. Într-un fel ciudat, vederea lor pare să mă împace oarecum. Nu sunt mâzgălite exaltat. Sunt calme. Sunt liniște fără furtună.

Dacă aș putea alege, cred că i-aș lăsa numai paginile goale, nu și pe cele scrise.

Mâna îmi zăbovește deasupra unei foi albe, netede, curate.

Dacă cerneala de pe primele pagini reprezintă mintea lui Bo, paginile albe ce reprezintă? Ce fel de om sunt, să le prefer pe ele?

I-am spus psihiatrului lui Bo că am fost destul de oribilă să mă gândesc că fratele meu ar putea face ceva îngrozitor, dacă ar avea ocazia. Dar atunci n-am fost cu adevărat oribilă. Era doar frică. Nu, oribilă sunt când gândesc cum gândesc acum.

Când mă întreb dacă n-ar fi mai fericit cu paginile albe.

Închid carnețelul și îi mângâi cu vârful degetelor copertele marmorate. Îmi tremură mâna când îl pun la loc. Îl trântesc și pe urmă îl mătur cu palma de pe birou, urlând de frustrare, de amărăciune, de supărare, de furie. Cerneală neagră sau pagini albe, cine sunt eu să spun cum e mai bine? Cine sunt eu să vreau să aleg în locul lui? Cine sunt eu să vreau să pot face asta?

Cine sunt eu, de fapt?

Capitolul 59

Harold este singur în bibliotecă. Stă în faţa unei măsuţe cu o carte enormă deschisă în faţă, dar nu citeşte din ea. Este adâncit într-o discuţie cu sine însuşi.

Mă aşez vizavi de el. Nu-i citesc în ochi vreo licărire că m-ar fi recunoscut şi mă îndoiesc că îşi dă seama măcar de prezenţa mea acolo.

După o vreme, Harold se opreşte din mormăit. Mută privirea pe carte, apoi asupra mea.

— Salut, zice el încet.

— Salut.

Rămânem mai departe stângaci.

— Ei? zice în cele din urmă Harold. N-ai de gând să-ţi baţi joc de mine?

Mă reazem de spătar.

— Am făcut eu asta înainte? îl întreb sincer, nesigur de răspuns.

Harold clatină din cap.

— Nu. Dar acum eşti prieten cu Ryan.

— Nu tocmai.

— Mai mult decât înainte.

— Înainte de ce?

Harold ridică din umeri.

— Înainte de Sofia.

Asta era din cauză că Sofia nu-l plăcea pe Ryan.

— Știi ce s-a întâmplat cu Sofia? îl întreb.

Nu sunt sigur ce cred. Ar trebui să aleg eu ceea ce cred?

Harold tace o vreme, apoi se uită fix la mine cu ochi limpezi și misterioși.

— S-a dus, spune el simplu.

— Da, dar cum?

— Contează? întreabă Harold. S-a dus. Nu-i aici.

Mă dezumflu și îmi las umerii în jos. Poate că singurul motiv pentru care doream să-l cred orice-ar fi spus era că știam că nu va spune nimic.

Ușa bibliotecii se dă în lături.

— Îți vine să crezi mizeria asta? se aude furioasă vocea lui Ryan. Bo, te-am văzut intrând aici. Unde ești? Ai văzut ce rahat? Îți vine să crezi că ne fac una ca asta?

Mă ridic, dezvăluind locul în care mă aflu, iar Ryan vine spre mine cu pași mari. Trântește o foaie de hârtie peste cartea deschisă a lui Harold. Harold își trage scaunul în spate și se strecoară în colț.

— Ce s-a întâmplat? Calmează-te, frate, zic uitându-mă cu atenție la fața lui Ryan.

Este practic roșu de furie.

Ryan îmi împinge foaia în față.

— Citește! îmi ordonă el.

Dragi părinți și tutori,

Vă informăm cu părere de rău că după o evaluare detaliată și complexă a școlii noastre, consiliul director a hotărât că cea mai bună măsură în beneficiul elevilor noștri este închiderea școlii la sfârșitul semestrului. Vom recomanda bucuroși toți elevii altor școli de profil și propunem, desigur, să-și continue cu toții tratamentul cât vor sta acasă pe durata verii. Un dosar complet al situației școlare și medicale a elevilor, precum și un raport detaliat asupra situați-

ei şcolii vă va fi trimis până cel mai târziu pe data de 10 iunie.

Cu stimă,

Consiliul Director al Academiei Berkshire pentru Copii cu Nevoi Deosebite.

— Ne închid! mârâie Ryan.

Rămân cu ochii pe pagină, dar literele dansează şi nu înţeleg cuvintele pe care le alcătuiesc.

— N-ai nimic de spus? îmi smulge Ryan hârtia din mână. Părinţii mei mi-au ales deja următorul infern.

— Infern, repetă încet Harold din colţ.

— Taci! se întoarce Ryan.

Înainte să apuc eu să mă mişc, înainte să poată Harold să o rupă la fugă, Ryan îl apucă de guler şi îl trage spre depozitul bibliotecii. Îl aruncă pe Harold înăuntru, întoarce cheia veche în încuietoare şi apoi o trânteşte pe jos. Îi trage un şut violent, iar cheia alunecă spre rafturile cu cărţi.

„Probleme cu controlul furiei."

— Ce o să se întâmple cu mine acum? zice Ryan întorcându-se pe călcâie spre mine, de parcă Harold n-ar mai exista.

„Narcisism."

— Dă-i drumul lui Harold, zic eu, încercând să găsesc un ton împăciuitor.

— Lasă-l pe ratatul ăla – e unul dintre motivele pentru care se închide şcoala asta. Iar tu eşti altul, mijeşte el ochii.

„Tendinţe sociopate."

Mă aplec şi culeg cheia de pe jos. Este pentru genul acela de broască veche care se poate descuia pe ambele părţi. Mă gândesc să i-o strecor lui Harold pe sub uşă, dar mă îngrijorează ce ar face Ryan. Îl aud pe Harold în depozit şuşotind încet cu spiritele lui. E bine – probabil e chiar mai în siguranţă acolo, unde Ryan nu-l poate ajunge. Bag

cheia în buzunar, promițându-mi să mă întorc după Harold când se termină totul.

— Proasta de Sofia s-a sinucis și asta i-a adus pe oficiali aici. Harold e nebun de legat, la fel și tu, și când v-au văzut cât sunteți de dușI cu pluta, au închis școala.

Ryan trage un pumn în unul dintre rafturi și răstoarnă câteva cărți pe jos.

— După tot ce-am făcut ca să împiedic treaba asta...

Dă un șut unei cărți pe culoarul dintre mese, iar paginile flutură în timp ce copertele alunecă pe podea.

— Pun pariu că Harold e de vină. Tu nu îți arăți nebunia, dar la Harold se vede că-i nebun de la o poștă! Nici nu mă mir că ne închid. Locul ăsta n-are ce-i trebuie ca să se descurce cu niște rataţi atât de demenți.

Ryan se învârte brusc și se îndreaptă spre ușa în spatele căreia este încuiat Harold, dar eu îl apuc și îl întorc spre ieșire.

— Hai să plecăm de-aici.

Din fericire, reușesc să-l distrag pe Ryan. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă reușea să ajungă la Harold, dar categoric nici nu vreau să aflu.

* * *

Merg înaintea lui Ryan, în timp ce el tună și fulgeră ca un nebun și, fără să vreau cu adevărat, îl conduc spre fosta cameră a Sofiei. Nu m-am gândit decât că trebuie să-l calmez, să înăbuș furia care clocotește în el ca o furtună, iar pentru mine, Sofia înseamnă liniște.

Gwen e deja în încăpere, tocmai marchează cu o brichetă Zippo încă un semn al absenței Sofiei. Număr dungile negre de pe dosul saltelei răsturnate, zilele de când Sofia a dispărut.

De când Sofia *a murit*.

Dacă Gwen avea puteri, nu-i trebuia un Zippo. Dacă eu aveam puteri, n-ar fi trebuit să numere nimeni zilele de la moartea Sofiei, pentru că ar fi știut toți că eu pot schimba timpul și o pot aduce înapoi. Iar dacă Ryan avea puteri, Berkshire nu s-ar fi închis.

Dar suntem toți lipsiți de puteri.

Adevărul se prăbușește asupra mea ca un bolovan.

„Suntem toți lipsiți de puteri."

— Ce cauți aici? mârâie Ryan imediat ce o vede pe Gwen.

Mirosul puternic de saltea arsă umple toată camera.

— Ce cauți tu aici? îl întreabă Gwen răstit, dar în vocea ei se simte frica.

Trage cu ochiul în spate, spre perete. Ryan stă în cadrul ușii; eu sunt lângă saltea. Gwen nu are scăpare și știe asta. Freacă bricheta cu degetul și o flacără se naște, vie, apoi moare cu un clic al capacului.

— Ieși afară, zic eu, nu fără asprime, dându-mă într-o parte ca să poată trece.

Dar Ryan nu se clintește.

— Te-am întrebat ce cauți aici?

Are o voce glacială.

— E dreptul meu să fiu aici, zice ea. Pleacă!

Dar Ryan nu se mișcă. Rămâne pur și simplu în ușă, provocând-o pe Gwen să-l mute de-acolo cu puterea ei magică.

Mă foiesc nervos. Ryan e foc și pară; vrea scandal. Vrea să distrugă ceva, pe cineva. N-am mai văzut niciodată pe nimeni atât de mort pe dinăuntru. Ryan dorește un singur lucru: să împrăștie peste tot în jur ura pe care o simte înăuntrul lui.

— Ascultă, frate, și ce dacă Berk se închide? zic eu, încercând să stârnesc o urmă de logică în Ryan. Nu-i cine știe ce. Mai sunt și alte școli.

— Asta-i școala *mea,* mârâie Ryan. Și nu-i las să mi-o ia.

— Ei bine, camera asta nu-i a ta, așa că ieși afară, strigă Gwen la el cu voce spartă.

— Ba este. Toată clădirea e a mea. Și toți cei dinăuntru.
— Asta-i camera Sofiei! urlă Gwen la el.
— Sofia e *moartă*.

Ryan rostește cuvintele cu răutate, violent, de parcă ar vrea nici mai mult, nici mai puțin decât s-o omoare pe Gwen cu sunetul vocii lui.

Dar cuvintele n-o înjunghie pe Gwen. N-o mănâncă de vie, ca un monstru. Ea a acceptat deja moartea Sofiei. Ea n-a fost decât numărătorul tăcut al zilelor de când Sofia s-a dus.

Eu sunt cel care aude cuvintele lui Ryan ca un ferăstrău care-mi trece prin creier. Eu sunt cel căruia i se taie respirația, pustiit de felul în care le rostește, de parcă moartea ei n-ar fi fost niciodată pusă la îndoială.

* * *

Eu sunt cel care se frânge.

Capitolul 60

„Mă sperii." Cuvintele sunt ale lui Gwen, dar nu știu cui i le-a spus.

Stau în mijlocul camerei Sofiei. Pereții se mișcă de parcă ar fi lichizi.

Nu, sunt doar umbre. De la flăcări. Flăcările din patul ei.

„Arde salteaua Sofiei."

Peste tot în jur se dezlănțuie infernul, focul urcă pe pereți și face zugrăveala să se coșcovească.

Ușa se trântește, iar mișcarea aerului face flăcările să tresară. Ryan tocmai a plecat.

Gwen stă într-un colț, ghemuită pe podea. Are sânge pe buze și lacrimi în ochi. Arată complet lipsită de puteri și atunci îmi dau seama: nu văd nicio flacără în ea. Indiferent dacă Gwen are puteri sau nu, avea mereu foc pe dinăuntru. Acum, nimic. Cercetez camera din ochi. Bricheta Zippo este în mijlocul saltelei și se topește în țesătura arzândă.

„Oare Ryan a făcut asta?"

Mă întind spre Gwen. Tresare.

„Oare eu am făcut asta?"

Gwen se străduiește să se ridice singură.

— Bo? zice ea șovăielnic, de parcă n-ar fi sigură că o să-i răspund. De parcă n-ar fi sigură că sunt eu.

Dau din cap spre ea.

— Trebuie să plecăm, spune Gwen.

Deschid gura să protestez.

— Nu-l pot controla, Bo, zice ea cu înțelegere. Trebuie să plecăm.

— Dar...

— Chiar ai crezut că eram speciali, nu-i așa?

Mă uit la flăcări. Încerc să le opresc trăgându-le înapoi în timp. Poți stinge un foc dacă îl lași fără oxigen; vreau să iau timpul de care are nevoie ca să ardă.

— Am înțeles, zice Gwen. Dacă mi-aș putea alege propria realitate, aș alege-o pe aceea în care aveam puteri. În care o aveam pe Sofia.

Mă uit din nou la pat. Focul s-a întins. Acum urcă pe pereți.

„Sofia mi-a spus cândva o poveste despre o familie care avea lupi în pereți. Se ascundeau în spatele tencuielii și într-o noapte au mâncat toată familia, pentru că nimeni n-o crezuse pe fetița cea mică atunci când spusese că erau lupi în pereți. Povestea era într-o carte cu poze pentru copii."

* * *

Sunt singur în cameră. Fumul se ridică spre tavan.

Unde a plecat Gwen?

Când a plecat Gwen?

* * *

Pierd timp.

* * *

Întotdeauna este vorba despre timp.

* * *

Sună. Urlă. O alarmă.

* * *

Ies din camera Sofiei tușind, sufocându-mă, încercând să respir. Trebuie să plec de acolo. Dacă nu plec, voi muri. *„Voi muri așa cum a murit Sofia."*

Nu. Nu la fel ca Sofia. „*Sofia a murit în frig.*"

Nu. NU. Sofia nu e moartă.

Fumul năvălește pe hol; flăcările s-au împrăștiat în alte camere.

* * *

„Nu poți controla focul."

Închid ochii și mă gândesc la fluxul timpului. Dacă m-aș putea întoarce – doar un mic salt, doar cu câteva minute în urmă – aș putea împiedica focul să se aprindă.

„Nu poți controla timpul."

* * *

Îmi acopăr fața cu brațul și alerg împleticindu-mă spre scară. Trec pe lângă o fereastră și văd lume fugind, încercând să scape din clădirea în flăcări. Se aud bufnituri și suspine și vin dinspre pereți. „Lupi în pereți." Unul dintre ei știe cum mă cheamă.

Flăcările au ajuns pe hol și cuprind panourile de lemn ale tavanului. De sus cade o ploaie de cenușă și tăciuni. Covorul se pârlește și fumegă, apar găuri negre tivite cu roșu care îmi ard picioarele în timp ce alerg.

Pornește alarma de incendiu. La fel și pulverizatoarele de apă.

Dar este prea târziu. Nimic nu va mai opri acest foc. Va arde până nu va mai rămâne nimic de ars.

Alunec pe palier și abia reușesc să mă opresc să nu ajung în foaier rostogolindu-mă pe scări. Lumea năvălește pe ușă afară – bucătarii, asistentele medicale, ceilalți profesori. Îl văd pe doctor, stă în față și dă din mână ca și cum asta i-ar face pe oameni să se miște mai repede.

Întreaga lume din jurul meu dansează în lumină și văpaie.

— HAIDE! strigă dr. Franklin, iar eu cobor scările alergând.

Mă împinge afară prin ușa masivă de la intrare. Una dintre conducătoarele de grup, doamna Grantham, mă prinde să nu cad și nu-mi mai dă drumul la încheietură, trăgându-mă după ea cu o strânsoare ca o menghină.

— Du-te la grupul tău! îmi strigă atunci când ajungem pe aleea pentru mașini, deja alergând spre elevii, care s-au dus acolo unde au fost învățați la exercițiile de pază contra incendiilor.

Fug la Gwen și la Ryan, încă sufocat de aerul ars. Pe ferestre și pe ușile deschise ies nori de fum, exact ca din casa în care am văzut-o prizonieră pe Sofia atunci când cădeam prin timp.

„Asta nu s-a întâmplat niciodată", îmi spune mintea mea, dar nu o cred.

Gwen și-a strâns brațele la piept și lacrimile îi șiroiesc pe obraji, ce trag cu lăcomie aer pe gură. Ryan mă prinde de braț imediat ce ajung suficient de aproape de el și mă trage deoparte.

— Să nu îndrăznești să spui nimănui ce s-a întâmplat, mârâie el la mine.

— În legătură cu focul? întreb eu prostește, fără să știu cum să reacționez la tonul lui răutăcios.

— Nu fi tâmpit, răspunde Ryan cu voce tot scăzută și amenințătoare. Nu-mi pasă cât de ciudat și într-o doagă ești, să nu îndrăznești să spui cuiva ce-am făcut noi. Mă auzi? N-am făcut *nimic*.

Mă strânge și mai tare de braț.

În spatele meu, pereții Academiei Berkshire urlă ca lupii, mai mult la flăcări decât la lună.

Dr. Franklin dă fuga la noi.

— L-ați văzut vreunul pe Harold? întreabă el cu respirația tăiată și cu panică în glas.

Abia atunci înțeleg ce a vrut să spună Ryan.

L-am lăsat pe Harold. L-am lăsat încuiat în depozit.

L-am lăsat să moară.

Capitolul 61

Ryan îmi dă drumul la braț și sângele începe să-mi ajungă din nou la degete. Duc imediat mâna la buzunar, la cheia veche de fier dinăuntru. N-o trag afară, dar o pipăi și știu că salvarea lui Ryan zace în palma mea.

„Nici măcar nu m-am gândit la el."

L-am lăsat să moară. Ryan l-a încuiat acolo, dar eu aș fi putut să deschid ușa. Aș fi putut să-l eliberez. N-am făcut-o. Pentru că am uitat. Pentru că sunt un egoist. Pentru că la sfârșit, când mi-a ajuns focul la călcâie, m-am gândit doar la propria mea salvare.

Cad în genunchi, uitându-mă la clădirea în flăcări. Aud sirene vuind pe insulă – vin mașinile de pompieri.

Este prea târziu. Am trecut pe lângă bibliotecă. Am văzut cum au luat foc pereții plini de lemn. Sala e doldora de cărți vechi – tomuri de hârtie uscată care se aprind și dintr-o scânteie.

Văd mișcare la ușa de la intrare, încă deschisă larg, deși toți elevii – mai puțin Harold – se află afară în siguranță.

E un băiat acolo din care curge apă. Este ud leoarcă și focul îi sfârâie pe piele, înfășurându-l în nori de abur. Îmi dau seama, totuși, cine este. Carlos Estrada.

— Nu, șoptesc eu.

El dă din cap că *da*.

Dacă îl văd pe Carlos, atunci poate că nu-i totul pierdut. Carlos vine din alt timp, alunecă până la mine prin fluxul temporal tocmai din piscina aceea care l-a omorât. Reprezintă dovada că fluxul timpului există, că puterile mele sunt reale. Mă ridic tremurând, cu cheia de fier în mână. Mă uit lung la pereții arzând ai Academiei.

Ryan vede cheia din palma mea. Mă apucă de braț și mă întoarce spre el.

— Nici să nu te gândești să mă dai de gol, mârâie el.

Îi ard un pumn fix în față.

Îmi permit o clipă de mulțumire profundă auzind cum îi pârâie nasul. N-am plănuit asta, dar aveam cheia în pumnul cu care l-am lovit și din locul unde l-a tăiat metalul îi curge sânge. Ryan se trage înapoi împleticindu-se, prea șocat ca să poată spune ceva. Gwen s-a oprit din hohotit și se uită la noi.

Îi ignor pe amândoi – ignor totul: pe doctor, care se grăbește să-i sară în ajutor lui Ryan, țipetele speriate și șușotelile celorlalți elevi adunați pe peluză, strigătele profesorilor să rămână calmi și grupați – și mă întorc spre clădire.

Focul nu topește cărămizile, dar topește iluzia creată de Ryan. Mirajul se prăbușește ca cenușa și văd Academia Berkshire mai clar decât am văzut-o oricând. Totul este mai clar. Dr. Franklin, Gwen și Ryan arată mai adevărați, ca diferența dintre o fotografie și un om real. Întind brațele în față și mă uit la mine. Și eu arăt mai adevărat.

La fel și cheia de fier.

De la cheie pleacă un fir până la Academie. Seamănă leit cu firele destinului din care se țese fluxul temporal. Îl ating ușor, e fierbinte și îmi frige degetele. În acel moment de conexiune îl văd însă într-o străfulgerare și pe Harold. S-a prăbușit în depozit, cu un braț încă ridicat de parcă ar bate în ușă, însă nu se mișcă. Este complet imobil. Nici măcar nu clipește, în timp ce se învârtejește fumul în jurul lui.

De câtă vreme am puterea, de câtă vreme încerc s-o înţeleg, am considerat mereu anumite legi imposibil de schimbat. Sunt momente în timp pe care nu le pot împiedica. N-aş putea schimba destinul lui Harold la fel cum nu pot face să nu se scufunde Titanicul. Aceasta este regula timpului.

Dar acum nu-mi mai pasă de reguli.

Apuc strâns în mână firul care îl leagă pe Harold de cheie. Mă arde ca o sârmă încinsă şi îmi taie pielea între degetul mare şi arătător. Strâng din dinţi şi îl înşfac mai tare, apoi trag de el, smucind de timp şi implorând universul să am puterea să fac în sfârşit o schimbare în tiparul istoriei.

Chiar dacă simt cum firul îmi mutilează palma, când clipesc îmi dau seama că este o rană pe care n-o poate vedea nimeni. Ryan se ţine în continuare de faţă, iar doctorul urlă la telefon că a rămas un copil în clădire. Gwen se uită la mine vag încruntată. Nu poate vedea firul. Nu poate vedea cât sunt de aproape să-l rup.

Smucesc de el cât pot de tare.

Firul plesneşte.

Acum timpul însuşi poate fi modificat.

Nu pierd nicio secundă. Mă mişc ca un maestru păpuşar şi înşfac un pumn de fire din fluxul timpului, răsfirându-le apoi printre degete. Ştiu exact unde vreau să mă duc pentru că am mai fost deja acolo.

Mă întorc în urmă cu câteva săptămâni. O versiune de-a mea din trecut stă în faţa ruinelor vechi ale casei din Salem. Începe să plouă, norii sunt deşi şi negri, iar Harold – încă viu şi nevătămat – vine pe potecă spre mine.

Înainte să păşească după colţ, îi ies în faţă. În câteva minute urmează să ajungă la hornul în ruină şi să stea de vorbă cu mine despre întuneric şi despre voci, iar apoi să ne întoarcem împreună la Academie. Dar îl opresc acolo.

— Vreau să-ţi dau asta, spun eu şi îi întind cheia de fier.

Harold mă priveşte surprins, dar o primeşte.

— Ține-o la tine în permanență, îi spun. Vei avea categoric nevoie de ea în viitor.

El rămâne cu capul plecat și se uită la cheie. Strânge metalul în pumn, apoi dă să ridice capul și să-mi spună ceva, dar eu am plecat deja.

Sunt din nou în prezent, în fața clădirii incendiate, cu ochii la ușă. Nu-l mai văd pe Carlos Estrada în fața mea, încadrat de flăcări. În locul lui apare Harold, împleticindu-se prin fum, tușind, cu cheia de fier în mână.

Capitolul 62

L-am salvat.

M-am întors în timp. I-am dat cheia. *L-am salvat.*

Puterea mea este reală.

— Harold! strigă dr. Franklin și îi dă drumul lui Ryan atât de brusc, încât cade jos grămadă.

Doctorul se lasă în genunchi în fața lui Harold, îl apucă de umeri, îl pipăie peste tot, căutându-l de răni. Unul dintre ceilalți profesori – domnul Glover de la științe – îi întinde o sticlă de apă, iar Harold o ia și se îneacă, scuipând.

— Unde ai fost? îl întreabă doctorul iar și iar.

— Am fost încuiat în depozitul bibliotecii, zice Harold slab, apoi ridică mâna și arată spre Ryan. *El* m-a lăsat acolo.

— Și cum ai ieșit? întreabă domnul Glover.

Harold ridică din umeri.

— Era o încuietoare foarte veche și cred că a cedat la căldură. Îmi pare rău. Am stricat-o de tot.

Doctorul râde printre suspine și îl îmbrățișează strâns pe Harold.

Mă strecor mai aproape și caut privirea lui Harold. Oare chiar nu își amintește că a folosit cheia pe care i-am dat-o eu? Sau se preface că nu știe pentru că încă are îndoieli în ceea ce-l privește pe dr. Franklin, la fel ca mine?

Mă uit la mâna lui.

Nici urmă de cheie.

Undeva sus ferestrele explodează, revărsând asupra noastră o ploaie de cioburi de sticlă, urmate de flăcări vii roșu-portocalii. Mai mulți elevi de pe peluză țipă și se trag încă și mai departe.

— Unde naiba sunt mașinile de pompieri? îl întreabă domnul Glover pe dr. Franklin.

Unul dintre geamurile sparte era la camera Sofiei și chiar dacă nu văd chipul ei, văd în flăcări conturul unei fete. O fată invizibilă, prinsă în foc.

O iau înainte fără să mă gândesc.

Lumea iluzorie creată de Ryan – cea în care m-a făcut să cred că sunt nebun, că Academia Berkshire era un loc pentru copii cu nevoi speciale, nu pentru copii cu puteri speciale, cea în care Sofia a murit – s-a spulberat. O dovedește faptul că Harold este încă în viață.

În timp ce mă apropii de Academia în flăcări, invoc fluxul timpului. Apare ușor. Toate bâlbâielile dinainte au fost doar dureri de creștere. Acum am controlul. Acum înțeleg. Nu-i ceva de care trebuie să-mi fie frică.

Puterea îmi aparține în totalitate.

Se revarsă asupra mea ca un val magnific. N-am mai fost niciodată atât de stăpân pe ea. N-am mai simțit niciodată puterea astfel. Am în sfârșit control deplin asupra ei. Puterea mi se împrăștie prin tot corpul și mă umple de o certitudine fermă: „Pot schimba timpul. Îl pot transforma după voia mea. Sunt stăpânul lui."

Fluxul timpului îmi stă ispititor la îndemână și îi văd cu perfectă claritate fiecare fir, văd cum fiecare moment din istorie zace în palma mea.

Acum știu. Pot schimba totul.

Imaginea Sofiei la fereastră – știu că era ea, *o știu* – reprezintă un semn. Pot să mă întorc în timp. Pot să mă întorc înainte de momentul dispariției ei, înainte ca puterile să mi se destrame, înainte ca Ryan să ne poată manipula, pe ele și pe mine. Cu puterea mea de acum pot opri tragedii

cu mult timp înainte să se petreacă. O pot salva nu doar pe Sofia, ci și pe doctor și întregul Berkshire. Îl pot salva pe Ryan de sine însuși. Pot face totul cum era înainte.

Nu văd evenimentele desfășurate înaintea mea în ordine cronologică, dar asta nu contează. Pot vedea primul pas. Iar primul pas este să mă duc la imaginea aceea de la fereastră – la conturul fetei despre care știu că este Sofia –, pentru că mă așteaptă la etajul Academiei în ciuda incendiului și în ciuda harababurii pe care am declanșat-o în prezent.

— Bo? se aude vocea doctorului Franklin. Bo!

Mă uit în spate exact la timp ca să-l văd pe doctor alergând spre mine cu un braț întins. Se află încă în puterea lui Ryan, încă se mai crede doctorul meu, nu mentor și profesor în înțelegerea puterilor pe care le am. Vrea să mă rețină. Vrea să mă oprească.

Ridic brațul, cu palma îndreptată în sus.

Timpul se oprește.

Doctorul rămâne împietrit în timp ce se năpustește după mine. Chipul lui imobil acum este plin de frică și de neliniște.

Mă întorc spre Academie. Flăcările par acum cumva mai palide, dar tot se mai mișcă din când în când. Sau poate doar mi se pare că se mișcă pentru că mă apropii eu tot mai mult de clădirea mistuită de incendiu – nu-mi dau seama. Lumina pâlpâie, se aprinde și se stinge, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu ochii mei.

Urc încet fiecare treaptă. Chiar dacă totul a încremenit, pot simți totuși căldura împrăștiată de foc.

Mă cuprinde panica o clipă și controlul meu devine șovăielnic. Pentru o singură secundă simt flăcările lingându-mi trupul, fumul înghițindu-mă și mă sufoc.

Dar apoi văd fata din flăcări, cu silueta desenată perfect în focul mistuitor, și îmi recapăt controlul pe deplin. Timpul s-a oprit și îmi stă la dispoziție.

Urzeala timpului se întinde înaintea mea, dar eu caut un fir anume. Firul roşu, cel care mă leagă de Sofia.

Iată-l! Mă conduce prin Academia în flăcări.

Nori de fum îmi împiedică vederea şi suflu tare, urmărindu-i cum se împrăştie.

Este ciudat să vezi focul oprindu-se, surprins în procesul mistuirii şcolii aidoma unui monstru lacom. Marginile arse ale tapetului, ale covorului şi ale lambriurilor de lemn strălucesc roşietic. Flăcările ling aerul din jur, incredibil de lente, ca şi cum m-ar invita la dans.

Nu mă pot abţine, aşa că mă întind şi apuc un ghemotoc de foc de pe peretele de lângă uşă. Nu cântăreşte absolut nimic; îmi străluceşte în căuşul palmei. Pare mai degrabă o coajă scobită de lumină, limbile portocaliu-roşcate se încreţesc în jurul a nimic.

— BO! răzbate o voce prin toată această tăcere.

Mai multe lucruri se întâmplă toate odată. Un vuiet îmi umple urechile, plin cu pârâituri şi cu pocnete, iar grinzile de deasupra capului meu scârţâie în timp ce incendiul prinde din nou viaţă. Fumul mă înconjoară şi se prăvăleşte peste mine, iar micul ghem de foc din mâna mea îmi arde pielea, umplându-mi palma de băşici. Urlu de durere. Mâna mea nu e goală – ţine cheia pe care m-am întors în timp să i-o dau lui Harold, dar cheia e acum roşie şi incandescentă şi îmi scorojeşte palma. Ţip şi o arunc pe podea.

„Cum a ajuns la mine în mână?"

Doctorul urcă în fugă scările de afară, îndreptându-se către mine. Mă strigă din nou pe nume.

— Bo! Ce faci? Întoarce-te!

Mă afund şi mai tare în foc. Doctorul rămâne pe loc – nu pentru că aş fi oprit eu timpul, ci pentru că se teme să mă urmeze mai departe, în mijlocul pericolului. Are ochii mari şi plini de groază.

— Pot controla totul, zic eu, destul de tare cât să acopăr zgomotul focului. Întoarceţi-vă la ceilalţi. Mă descurc.

— Bo, zice el și de data asta hohotește. Bo, ești bolnav! Nu poți vedea realitatea. Clădirea este în flăcări. Te rog, te rog, vino înapoi!

Arsura din palma mea ustură și doare, dar clatin din cap că nu.

— Nu înțelegeți, îi strig, intrând și mai adânc în foaier. Acum dețin controlul. Pot schimba totul. Pot opri toate astea să se întâmple.

— Te sinucizi!

Cuvintele lui mă opresc. Sinucidere? Nici vorbă! Încerc să-i salvez pe toți. Eu nu pot muri.

„Eu dețin controlul. Știu ce fac."

Mă întorc la Sofia.

— Bo, te rog! strigă doctorul. Vino înapoi afară. Nu asta-i soluția! Vei muri acolo!

Durerea din palma mea este mai puternică decât înainte, dar nu m-am ars când am luat ghemul de foc, ci doar când doctorul m-a smuls din fluxul temporal.

— Totul este în regulă! îi strig eu înapoi. Știu ce fac!

Opresc timpul înainte să poată protesta din nou. Trebuie să opresc incendiul. Durerea din mâna mea dispare instantaneu, iar flăcările încetinesc până la un dans abia schițat. Doctorul încremenește și rămâne nemișcat, cu brațele întinse către mine.

Mă întorc și mă îndepărtez de el și de ieșire.

* * *

Ajung iute la etaj, dar trebuie să sar peste o parte din scara distrusă deja de flăcări. Holul grupului nostru este mai deteriorat decât oricare altă zonă, ceea ce nu mă miră, din moment ce incendiul a început din camera Sofiei. Mă strecor înainte, ocolind cu grijă flăcările uriașe care înghit pereții, dând naștere unui desen distructiv superb. Aș vrea să le ating, să țin focul în palmă așa cum face Gwen, dar

mă tem că mă va arde la fel ca adineauri atunci când voi reporni timpul. Așa că am grijă.

Văd urme ude de pași pe covor.

Le urmăresc, potrivindu-mi pașii după urmele mici. Carlos îmi deschide drumul și îmi arată pe unde s-o iau.

Mă întreb de ce a devenit Carlos intermediarul dintre Sofia și mine, călăuza care mă conduce spre puterile mele depline. Știu de ce era atât de important pentru Sofia: a fost primul om pe care l-a văzut murind. Moartea lasă urme.

„Poate că de aceea este Sofia importantă pentru mine."

Timpul erupe în jurul meu cu un muget violet, flăcările izbucnesc năvalnic, căldura și fumul mă sufocă. Cad în genunchi.

— Nu! îi strig focului. Nu! Eu dețin controlul!

Dar flăcările își bat joc de mine.

Văd prin pâclă conturul tremurător al unei fete care fuge pe hol și intră în biroul doctorului Franklin.

Plec capul și merg mai departe în foc. Respir cu mare greutate. Fumul frige, aerul frige, plămânii frig. Înaintez împleticindu-mă, acoperindu-mi cu brațul gura și nasul. Îmi simt părul încins pe cap; hainele parcă mi-ar fi făcute din jăratec.

Înaintez încă puțin.

Încă puțin.

Capitolul 63

Phoebe

Ridic receptorul la al treilea țârâit.

— Alo? Alo? strigă o voce panicată de la celălalt capăt al firului.

— Alo? zic eu.

— Cine-i acolo? întreabă vocea. Phoebe, tu ești?

— Da, răspund prudentă.

— Trebuie să vorbesc cu părinții tăi! Sunt dr. Franklin de la Academia Berkshire. Trebuie să vorbesc imediat cu părinții tăi!

Aud pe fundal o sirenă.

— Dr. Franklin? Ce s-a întâmplat?

— Dă-mi-i pe părinții tăi!

— Nu sunt acasă.

Da, categoric este o sirenă. Și... niște țiuituri. Și oameni care vorbesc. Ce se petrece?

— A avut loc un accident – un incendiu.

Dr. Franklin are vocea epuizată.

— Un incendiu?

— Spune-le părinților tăi să mă sune imediat!

— Bo e bine? îl întreb, cu inima în gât.

N-am dorit niciodată asta, nu m-am gândit niciodată că ideea dispariției lui m-ar putea durea așa – o durere

profundă şi ascuţită care mi se strecoară pe sub piele, care îmi rupe oasele, care îmi pârjoleşte aerul din plămâni.

Convorbirea se întrerupe.

Capitolul 64

Simt ceva – pe cineva – care mă ține de nas și îmi împinge aer în gură. Îmi simt pieptul umflându-se de respirația altcuiva. Simt mâinile cuiva apăsându-mi coastele.

* * *

Totul este înceţoşat, iar eu sunt singur. Fluxul timpului era ca o tapiserie care se întindea şi învelea întreaga lume, dar acum nu mai este la fel.

Acum au mai rămas doar două fire care atârnă moi în mâinile mele.

* * *

— Îl pierdem! strigă o voce.

Cineva îmi taie tricoul şi îl rupe în două până la tiv. Simt cum mi se apasă pe piele ceva lipicios.

Aud zgomote în pâcla deasă a lumii în care exist acum. Un monitor cardiac acoperă tot restul.

Bip... bip... bip... bip...

Pârâie o staţie radio. Sunt dus la spital. Simt acele înfipte în braţul şi în dosul palmei. Îi aud pe cei de pe ambulanţă vorbind în şoaptă. Doctorul este şi el aici. Le spune că nu sufăr de alergii, îmi sună părinţii de pe telefonul mobil. „Vă rog", zice el, „vă rog, salvaţi-l!"

* * *

Văd fata. O recunosc imediat.

Nu-i înaltă, dar nu-i nici scundă. De înălțime mijlocie. Are părul până la umeri, fața rotundă, buzele pline, brațele lăsate pe lângă corp. Ochii ei îi caută pe ai mei, cu o întrebare rămasă în suspensie deasupra profunzimii lor căprui.

Este la capătul unuia dintre firele dinaintea mea.

De data asta, imaginea ei nu pâlpâie.

Nu dispare.

Nu se ține la distanță.

Ba chiar înaintează, pipăind cu degetele firul care duce spre ea. Este desculță și tăcută, pășește de parcă ar dansa.

* * *

Pe celălalt fir se aude doar un sunet.

Bip... bip... bip...

* * *

Știu ce înseamnă cele două fire.

Alți oameni poate că nu văd ce posibilități îi așteaptă, dar eu da. Văd firele destinului. Le controlez. Am în mână două fire. Nu trebuie decât să-i dau drumul unuia și să-l păstrez pe celălalt. Cel pe care îl păstrez va deveni realitatea mea, singurul adevăr pe care îl cunosc. Cel căruia îi dau drumul va deveni doar un vis înceţoșat, o posibilitate căreia nu i-am dat curs.

Timpul mă lasă să aleg în ce realitate vreau să trăiesc.

Mă uit la mâini.

Am în stânga firul roșu care mă conectează cu Sofia. Dacă aleg viața aceea, voi avea puteri. Voi avea aventură. Și o voi avea pe Sofia.

În mâna dreaptă țin firul negru care mă leagă de sunetul bătăilor inimii mele. De doctor. De Berkshire. De Phoebe și de familie. De Ryan și de o lume în care sunt bolnav,

în care nu știu în cine să am încredere, în care duc o viață găunoasă și amară.

Dar este viața mea.

* * *

Și este alegerea mea.

Epilog

Phoebe

Un an mai târziu

Roba mea este din poliester ieftin, iar fermoarul s-a stricat deja.

Dar îmi place oricum.

— Încă una! zice mama, potrivind obiectivul aparatului de fotografiat.

— Haide, mă văicăresc eu.

— Numai una, mă asigură ea.

Nu lasă aparatul jos, aşa că mă îndrept, mă uit spre obiectiv şi zâmbesc, asigurându-mă că ciucurele tichiei de absolvent este pe partea stângă. Mama vine şi îmi aranjează medalia de la gât – premiul pentru cel mai bun rezultat la matematică –, apoi se întoarce iute şi face fotografia.

— Bine, gata, îi zic.

Jenny şi Rosemary sunt pe-aproape, făcându-le pe plac părinţilor şi stând la fotografiat. Peter, frăţiorul lui Rosemarie, tot încearcă să-i fure tichia.

— Vreţi să vă fac o poză cu toată familia? întreabă mama lui Jenny.

— Da! Vă rog! zice mama, apoi îl înhaţă pe tata de mână şi îl târăşte la fântână, unde stau eu.

— Ai spus că era ultima fotografie, zic încet.

— Asta chiar e ultima, zice mama și mă sărută pe obraz.

Tata stă drept și înalt lângă mine. Pare a nu fi în largul lui în costum, chiar dacă îl poartă în fiecare duminică. Este foarte conștient de aparatul de fotografiat pe care mama lui Jenny îl îndreaptă spre noi, de parcă ar depinde numai de el dacă fotografia iese sau nu bine.

— Stați puțin! zic eu, înainte să apuce mama lui Jenny să apese declanșatorul de la aparatul scump al mamei. Unde-i Bo?

Mama se încruntă.

— Acum un minut era aici...

— Iată-mă, dă fuga spre noi fratele meu. Încercați să mă excludeți din fotografia de familie?

Îl trag lângă mine. Fără să mă gândesc, îl apuc de mâna cu probleme, cea arsă în incendiu. Nu-l doare, dar îi simt pielea nefiresc de netedă la atingere, iar cicatricele din palmă mi se par stranii. Îi dau drumul imediat ce-mi dau seama, dar îmi lipesc umărul de al lui, privindu-l și zâmbind.

— Haide, toată lumea, priviți încoace! strigă mama lui Jenny. Sunteți gata? Unu, doi trei! Face fotografia, apoi îi întinde mamei aparatul să vadă dacă a ieșit bine.

— Mă bucur că ai reușit să ajungi, îi spun lui Bo, imediat ce mama îl ia pe tata ca să o fotografieze pe Jenny cu familia ei.

— Mă bucur că sunt aici, zice el, dar continuă să păstreze o mică distanță în glas, de parcă n-ar fi cu adevărat aici, nu pe deplin.

Se uită la tata și îi soarbe din ochi costumul închis la culoare și cravata înnodată cu grijă.

Bo nu e îmbrăcat de ceremonie. Poartă un tricou simplu și negăurit, ceea ce cred că înseamnă totuși ceva. Dar diferența dintre Bo și tata este mult mai mare decât simplul fel în care se îmbracă.

Vreau foarte tare să-l întreb pe Bo dacă acum este fericit. S-a întors schimbat după incendiul de la fosta lui

școală, dar n-am reușit să-mi dau seama dacă s-a schimbat în bine. Este mai echilibrat acum, dar îl face asta să se simtă mai bine? Uneori văd un gol în privirea lui, o melancolie care îi străbate zâmbetul. Mă gândesc la paginile albe din carnetul lui. Sunt sigură că sunt albe și-acum.

Scutur din cap. Ăsta-i modul tatei de-a gândi. Bo nu este o fotografie înainte-și-după, este același Bo. Chiar dacă este diferit acum și chiar dacă eu nu pot descifra această diferență, este tot fratele meu. E o prostie să-l întreb dacă a ajuns să fie fericit. *Fericit* este un cuvânt prea precis ca să i se aplice lui Bo. Este în viață. A supraviețuit. Iar când vorbim despre viitor, așa cum am făcut azi dimineață în fața bolului cu cereale, discuția include acum și ce-ar vrea să facă și să fie el.

— Sunt noi, zice Bo, ciupindu-mi ochelarii bleumarin ochi-de-pisică.

— M-am săturat de lentile de contact, răspund eu. Și nu-s așa de noi.

— Sunt noi pentru mine.

Îl văd pe Bo prima oară după mai bine de trei luni. Noua lui școală se află în nordul statului New York și chiar dacă sunt numai câteva ore cu mașina până acolo, programul este mai „riguros", după cum îl descrie tata. Mama și tata primesc rapoarte lunare din partea școlii, analize amănunțite și grafice trimise prin poștă într-un plic enorm. Sunt informații despre medicația lui Bo și despre faptul că acum este mai stabil, includ orarul ședințelor de terapie și al cursurilor, plus grafice ale notelor și ale evoluției lui, atât școlare cât și psihologice. În fiecare plic este o notă care specifică faptul că terapia lui Bo nu urmărește „vindecarea", ci să-l ajute să se descurce cu boala de care suferă și să ajungă la o viață oarecum normală. Într-o zi. În viitor.

Dar Bo arată mai bine, deși continuă să existe în el o parte care nu-i întru totul prezentă. Este prezent cu corpul, dar s-ar putea să existe mereu o parte din mintea lui care

să nu participe. După ce Sofia a murit și Academia Berkshire a ars, ceva din Bo a rămas mai absent decât înainte. Este ca un om care a supraviețuit unei bătălii, dar nu știe sigur dacă a scăpat sau nu din război.

— Păi, eu mă duc să stau cu prietenele mele, îi spun.

Mă aplec să-mi culeg geanta de pe jos și cotrobăi după telefon. Părinții și-au făcut fotografiile, acum e timpul să mi le fac și eu pe ale mele.

— Hei, zice Bo și se întinde după mine.

Mă opresc surprinsă, așteptându-mă cumva să mă tragă într-o îmbrățișare, ceva ce n-a mai făcut niciodată până acum. Dar el își apropie palma de fața mea și îmi dă părul într-o parte.

— O să-ți pierzi cercelul, zice Bo și atinge diamantul din urechea mea.

Îl pipăi și eu imediat. Are dreptate; s-a deschis la spate. Îl închid la loc, apoi verific și celălalt cercel.

— Cum de ai observat? îl întreb.

Tichia de absolvent și câteva agrafe îmi țin părul strâns bine peste urechi.

— Am ghicit, îmi zâmbește Bo. N-aș vrea să pierzi vreunul.

— Da, zic eu, cu vocea tăiată de o emoție neașteptată. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Știu, zice el.

Îmi pipăi cerceii și îi verific din nou. Mă surprinde că Bo a fost atât de atent încât să remarce că unul s-a deschis, încât să-și amintească cât țin la ei, ba chiar și că au fost ai bunicii înainte să devină ai mei. Poate că nu sunt atât de invizibilă pentru el, cum credeam.

— Numai la ocazii speciale, zic eu, imitând tonul ascuțit al mamei.

Bo zâmbește.

— Da, păi, viața este o ocazie specială.

Venind din partea lui, cuvintele mă surprind. Pentru prima oară după multă vreme simt că poate totul se întâmplă așa cum trebuie să se întâmple și că va fi bine.

— Du-te, zice el înțelegător. Sunt sigur că vrei să faci fotografii cu prietenele tale.

Mă întorc să plec, dar el mă strigă din nou.

— Pheebs?

— Da.

— La ce școală ai ales să te duci? mă întreabă Bo, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul. Ultima dată când am vorbit despre... știi tu... viitorul tău, păreai cumva nehotărâtă.

Îi zâmbesc.

— Să nu le spui mamei și tatei, îi zic, aplecându-mă spre el și coborând vocea. M-au acceptat la New York University și o să mă duc acolo. Nu m-am hotărât încă la ce specialitate, dar...

Las ultimul cuvânt să plutească în aer. Bo așteaptă, cu sprâncenele ridicate.

— Am de gând să amân un an, continui eu.

Mă uit în spate ca să mă asigur că părinții mei nu au auzit. Va trebui să le spun în cele din urmă că am de gând să amân un an întreg mersul la școală, dar nu au ce să facă în privința asta. Deja am trimis toate hârtiile. Este hotărârea mea și am luat-o.

— Și ce vrei să faci în anul acela? întreabă Bo.

Pe chip mi se lățește un zâmbet, o reacție spontană care nu știu dacă se datorează bucuriei, ușurării sau altei cauze.

— Asta-i partea cea mai grozavă, zic. Habar n-am.

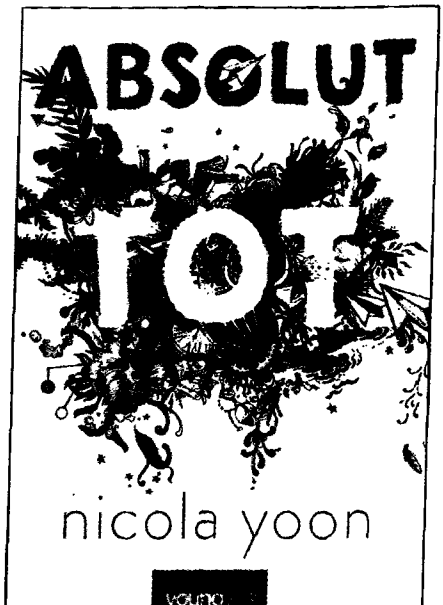

Nicola Yoon, *Absolut tot*

Traducere din limba engleză și note de Roxana Coțovanu

Boala lui Maddy, protagonista cărții, este pe cât de rară, pe atât de faimoasă. Pe scurt, e alergică la lume. Nu are voie să iasă din casă, n-a mai ieșit de șaptesprezece ani. Singurii oameni pe care-i vede în carne și oase sunt mama ei și Carla, sora medicală care o îngrijește.

Dar apoi, într-o bună zi, vine la casa de alături o camionetă. Maddy se uită pe fereastră și îl vede pe el. E înalt, suplu, îmbrăcat tot în negru – tricou negru, blugi negri, tenișI negri și un fes negru care-i acoperă părul în întregime. O surprinde privindu-l și se uită fix la ea. Maddy îi răspunde la fel. Numele lui e Olly.

Poate că nu putem prezice viitorul, dar putem prezice câte ceva. De exemplu, Maddy e sigură că se va îndrăgosti de Olly. Aproape sigur va fi un dezastru.

Ned Vizzini, *O poveste haioasă*

Traducere din limba engleză de Iulia Micu

Craig Gilner are 15 ani și ambiția l-a așezat pe drumul visat. Are tot ce-și poate dori un tânăr de vârsta lui – o familie iubitoare și un loc la unul dintre cele mai prestigioase licee din Manhattan –, dar fericirea întârzie să apară.

Odată prins în caruselul competiției și al temelor pentru școală, viața devine pentru Craig un coșmar: se confruntă zi de zi cu tulburări de alimentație și de somn, consumă marijuana, își accentuează starea de nefericire visând la iubita celui mai bun prieten al său și se plimbă de la psiholog la psiholog sperând la marea Schimbare, care să-i facă viața suportabilă.

Dar schimbarea nu apare până când, în toiul unei crize, Craig ajunge să-i cunoască pe pacienții de la secția de psihiatrie a unui spital din Manhattan. De la aceștia tânărul învață cum să-și înfrunte temerile și să privească viața cu mai multă îngăduință.

Bo nu își poate imagina lumea fără iubita lui, Sofia. Din fericire, nici nu trebuie să o facă. Chiar dacă ea a rămas prizonieră în trecut, el poate călători în timp și o poate aduce înapoi. La urma urmei, este elevul Academiei Berkshire, o școală de elită unde tinerii cu super-puteri învață să își controleze abilitățile. Dar dacă Sofia e mai departe decât crede? Dacă tot ce se întâmplă în jur e doar produsul minții lui?

O lume fără tine este o poveste zguduitoare despre dragoste, familie și identitate într-o lume haotică în care un adolescent se străduiește să distingă realitatea de halucinații, învățând în mod dureros că uneori trebuie să renunți la anumite lucruri pentru a reuși să mergi mai departe.

„Un thriller psihologic pe care nu-l poți lăsa din mână."

Kirkus Reviews

„O poveste care îți frânge inima, dar care e în același timp plină de speranță."

Publisher's Weekly

„O explorare captivantă a luptei unui adolescent cu halucinațiile și suferința."

Booklist

www.editura-youngart.ro
ISBN 978-606-8811-34-5